

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

5

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

5

The Apothecary Diaries

§}he @pothecory @iories

HtPO1J11fi1lOH

Her Yerde Gizem Var!

The Apothecary Diaries'in 5. , merak uyandıran entrikalar ve nabız hızlandıran aksiyonla birlikte geliyor! Görünüşe göre gizemler Maomao'yu takip eder, birbirleriyle kurnazca (ve bazen o kadar da kurnazca değil) ilişkilidirler. Yemek tadımcısı kendini onların içine çekilmiş bulur ya da bazen burnunu sokmaktan kendini alamaz. gerçekten yapmamalısın.

Maomao'nun konumu yavaş yavaş değişmeye başlıyor. Mahkemede onun farkına varmaya başlayanlar var. Ve Jinshi ile aralarındaki ilişkiyi her zaman tanımlayan paralel çizgiler birleşmeye başlıyor olabilir mi?!

Uzun zamandır beklenen beşinci perde başlıyor!

İçindekiler

[Kapak](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1: Çekirgeler](#)

[Bölüm 2: Uykusu](#)

[Bölüm 3: Uyku](#)

[Bölüm 4: Ateş Faresi Pelerini](#)

[Bölüm 5: Bırakın Pasta Yesinler](#)

[Bölüm 6: Son Cilt](#)

[Bölüm 7: Beyaz Yılan Ölümsüz Bölüm 8:](#)

[Yeterlilikler](#)

[Bölüm 9: Kağıt Köy](#)

[Bölüm 10: Kenevir ve Halk Dini Bölüm 11:](#)

[Haydutlar](#)

[Bölüm 12: Sorunlar Birikiyor](#)

[Bölüm 13: Batı Başkenti-Birinci Gün Bölüm](#)

[Bölüm 15: Ziyafet \(Birinci Kısım\)14: Batı](#)

[Başkenti-İkinci Gün](#)

[Bölüm 16: Ziyafet \(İkinci Kısım\) Sonsöz](#)

[Renkli Çizimler](#)

[Bonus Çevirmen Notları](#)

J-Novel Club Hakkında Telif
Hakkı

Karakter Profilleri

Maomao

Zevk bölgesinde bir eczacı. Normalde oldukça duygusuz olan bu kadın, ilaçlar ve zehirler söz konusu olduğunda bambaşka bir insana dönüşür. Bir fahişenin ve askeri stratejist Lakan'ın kızı.

Jinshi

Arka sarayda bir hadım rolünü oynamıştır, ancak gerçek kimliği İmparator'un küçük kardeşidir. Sırlar onun doğumunu çevreliyor. Bu yüzden Bazı insanların onun kadın olması halinde ülkeyi dize getirebileceğini iddia etmesi çok güzel.

Gaoshun

Eskiden Jinshi'nin yardımcısı ve bakıcısıydı. Şimdi bu rol oğlu tarafından oynanıyor ve Gaoshun İmparatora şahsen hizmet ediyor.

Basen

Gaoshun'un oğlu; Jinshi'nin hizmetçisi.

Lakan

Maomao'nun babası. Tek gözlük takan eksantrik bir askeri stratejist. Olağanüstü yetenekli ama çıkması kolay değil. Kızını çok seviyor ama Maomao ondan nefret ediyor.

Lahan

Maomao'nun kuzeni. Aslında Lakan'ın üvey kardeşinin oğlu ama Lakan onu evlat edinmiş. Başka bir eksantrik.

Luomen

Maomao'nun büyük amcası ve üvey babası; son derece

başarılı bir doktor.

Eş Lishu

İmparator'un en gözde dört eşinden biri. Çok genç ve hala çekingen.

Ah-Duo

Eskiden İmparator'un dört gözde eşinden biriydi. Majestelerinden bir oğlu vardı. Bir zamanlar...

Suirei

Eski imparatorun torunu ve aksi takdirde yok edilecek olan Shi klanından hayatta kalanlardan biri. Bir eczacı olarak bilgi sahibidir.

Loulan

Shisui olarak da bilinir. Suirei'nin üvey kız kardeşi. Eskiden İmparator'un dört gözde eşi. Shi klanının bir üyesi olarak, ciddi bir suç işleyerek arka saraydan kaçtı. Şu anda hayatta olup bilinmiyor.

İmparatoriçe Regnant

Önceki imparatorun annesi, şimdiki imparatorun büyükannesi İmparator. Oğlunun yerine siyaseti yürüten güçlü bir kadın; ancak hakkında karanlık söylentiler devam ediyor. Öldü.

Eski İmparator

Onun için çeşitli çirkin isimler dolaşıyor: Aptal İmparator, Aptal Prens ve pedofil olarak adlandırılıyor. Öldü.

İmparatoriçe Gyokuyou

Batıdan geliyor. Eskiden İmparator'un dört gözde eşinden biriydi, şimdi ise imparatoriçesi. Mevcut İmparator'dan bir oğlu ve bir kızı var; oğlu şu anki veliaht.

Madam

Verdigris House adlı genelevi işleten yaşlı kadın

Maomao'nun dükkanı var. Gerçek bir cimri.

Üç **Prenses**

Pairin, Meimei ve Joka. Verdigris Evi'nin en popüler üç fahişesi.

Chou-u

Shi klanından kurtulan bir çocuk. Çünkü ona "diriliş ilacı", vücudunun yarısı felç oldu ve ilacı almadan önceki her şeye dair anılarını kaybetti.

Lihaku

Maomao'nun asker bir tanıdığı. Pairin'e sırılsıklam aşık.

Önsöz

"Tanrım, seni kaçırmaya iten tek şey buysa nasıl hayatta kalacaksın?"

Ses yeterince dostçaydı ama sahibi aşağıya bakıyordu.

dizlerinin üzerine çökmüş olduğu ona baktı. Çitin üzerinde, elinde bir elma tutan genç figürü görebiliyordu. Figür

beyaz dişlerini göstererek sert meyveden bir ısırık aldı. *Neden?*

Yerdeki çocuk düşündü. Ağaçların arasında kaybolmuş, takipçilerinden kaçmıştı - peki bu çocuk onu neden bu kadar kolay bulabilmişti?

"Kapa çeneni. Bunu biliyorum."

"O zaman geri dönsen iyi olur. Hizmetçi kadınları ağlatıyorsun." Genç adam kıkırdadı.

Demek iş bu noktaya gelmişti: çitin yüce tepelerinden aşağıya bakılıyordu. Bu onu çok kızdırıyordu. Ya sen? diye sormak istedi. Halktan birinin kıyafetini giymiş, bir maymun gibi çitin üzerinde tırmanıyor, bir elma kemiriyor. Ağlamayı unut. Hizmetçi kadınlar *bunu* görse bayılırlardı.

"Bu önemli bir iş. Yap artık şunu." Maymun çitten aşağı atladı ve önünde durdu, sonra saçlarını karıştırdı -sanki çocuğun buna hakkı varmış gibi! Maymun ondan sadece bir yaş büyüktü. Çocuk muamelesi görmekten nefret ederek elini itti. Diğer genç güldü ve yarısı yenmiş elmayı koluna sildi, sonra da uzattı.

"Kalan yemeklerin mi?"

"Hey, onu yemek zorunda değilsin."

Bir duraklama oldu, sonra elmayı kaptı ve diş izi olmayan tarafını ısırdı. Çıtır çıtır meyve, aynı anda hem tatlı hem de ekşi tadıyla ağzını doldurdu. Kafasını kaldırdığında halktan birinin kıyafetini giymiş çocuğun ona sırtıttığını gördü.

"En azından kendi ortağımı kendim seçmek istiyorum" dedi.

"Mümkün değil! En güzel şeyleri sen alıyorsun."

korkunç biri mi? Bir sürü mutsuz insan olurdu." "Annemden daha yaşıldı!"

"Şey... evet, bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Maymun utangaç bir ifadeyle ve gerçekten emin değilmiş gibi görünüyordu.

Bunu biliyordu. Evet, o bile bu kadarını biliyordu. Ama o hala bir ocuktı, bu yüzden kabullenmek kolay değildi.

"By artık," dedi Maymun.

"ok konuşuyorsun! Benden sadece bir yaşı büyüksün." *Ne, bunun seni yetişkin yaptığını mı düşünüyorsun? diye* sormak istedi. Bunun anlamı

Maymun bir maa sakince devam edebilir mi?

Pekala, .

"Karar verdim," dedi.

"Neye karar verdin?"

Parmağını kaldırdı, sonra da doğrudan sahte halktan birini işaret etti.

"Bu geceki ortağım."

"Affedersiniz?" Utancını gizlemek için alaycı bir gülümseme.

Bölüm 1: Çekirgeler

Sabah, eğlence bölgesinde tembel bir zamandı. Kafesteki kuşlar şafak sökene kadar öttüler ve müşteriler nihayet eve gittiklerinde, dalkavuk maskelerini çıkarırlardı. Güneş gökyüzünde yükselene kadar geçen kısa süre boyunca kütük gibi uyurlardı.

Maomao esneye esneye küçük kulübesinden çıktı. Önünde, Verdigris Evi'nden yükselen buharı görebiliyordu - büyük olasılıkla sabah banyolarını hazırlamak için harıl harıl çalışan hizmetkârlar. Serin hava tüylerini diken diken ediyordu.

Cildi -güneş geç doğuyordu. Üzerindeki basit pamuklu giysi onu sıcak tutmaya yetmiyordu ve ellerini ovuşturdu birlikte, nefesi önünde buğulanıyordu.

Arka saraydan ayrılalı bir ay olmuştu ve yeni yıl kutlamaları azalmıştı. Babası sarayda kalmıştı, bu yüzden Maomao burada, zevk mahallesindeydi.

Kulübede hâlâ uyuyan bir çocuk vardı ve Maomao günün tek sessiz zamanının bu olduğunu bildiği için onu bu şekilde bırakmaya karar verdi. Çocuğun adı Chou-u'ydu; aksi takdirde yok edilecek olan Shi klanından sağ kalanlardan biriydi ve şu anda Maomao ile birlikte yaşıyordu. (Uzun hikâye.) Küçük pislik sözde iyi bir geçmişten geliyordu ama Maomao neredeyse kendini onun gerçekten lüksün çocuğu olup olmadığını merak ederken buluyordu. O bir

Şaşırtıcı derecede uyumluydu, öyle ki o eski, cereyanlı kulübede horlayarak yatabiliyordu.

Oh evet, büyükannem beni görmek istemiş, diye düşündü Maomao. Hazır gitmişken Verdigris Evi'nden biraz sıcak su da getirebilirdi. Böyle havalarda soğuk suyla banyo yapılmazdı. Maomao titreyerek kuyunun önünde durdu ve kovayı indirdi, sonra tekrar yukarı çekmeye başladı.

Verdigris Evi'ne vardığında, cariyeler banyolarını bitirmiş ve çıraqlara saçlarını kurutturuyorlardı.

"Bugün erken gelmişsiniz," dedi Meimei, saçları hâlâ ıslaktı. Kendisi müessesenin "Üç Prensesi"nden biriydi ve aynı zamanda Maomao'nun ablasıydı. En önde gelen fahişeler önce yıkanırды, bu yüzden o çoktan işini bitirmişti.

"Oh, hey, abla. Büyükanneimin nerede olduğunu biliyor musun?" "Yaşlı kadın şurada sahibiyile konuşuyor." "Teşekkürler."

Verdigris House'un günlük işlerini yaşlı madam yürütüyordu ama buranın sahibi o değildi. İş yapan adam ayda bir kez uğrayıp genelev, fahişeler ve aklına takılan diğer her şey hakkında hanımefendiyle görüşüyordu. Sahibi yaşlılığa yeni adım atmış bir adamdı ve Onu küçüklüğünden beri tanıyan madam tarafından tamamen büyülenmişti. Aslında, birkaç dedikodu onun madamın ve son sahibinin çocuğu olduğunu fısıldıyordu ama kimse gerçeği bilmiyordu.

Adamın tek derdi genelev işletmek değildi; başka, daha meşru işleri de vardı ve ilk bakışta son derece sıradan görünüyordu. O kadar yumuşak bir dokunuşu vardı ki, insan bu dünyanın bir parçası olarak gerçekten güvende olup olmadığını merak ediyordu.

Yaşlı madam onları terk ederse genelevin işleri.

"Tuhaf iş fikirlerinden biriyle burada değil, değil mi?" "Kim bilebilir ki?" Meimei genişçe omuz silkti.

Tam o anda madamın sesi binanın içinde yankılandı: "Seni aptal! Seni tam bir aptal! Ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. "Sanırım haklıymışsın," dedi Meimei.

"Sanırım öyle."

Adam bu sefer neyin peşindeydi?

Birkaç dakika sonra madam içerideki bir odadan çıktı. Korkmuş görünen neredeyse yaşlı adam da onu takip etti.

Herkes ona Bay Sahip derdi. Onu hatırlamanın tek yolu buydu. Aslında buranın sahibiydi. Bay Mal Sahibi'nin başını ovuşturmasına bakılırsa, hanımefendinin yumruklarından iyi bir darbe almış gibi görünüyordu.

"Oh, Maomao, buradasın," dedi madam.

"Evet, büyükanne, öyleyim. Gelmemi sen istedin, hatırladın mı?"

"Evet, tabii ki."

Kahretsin, unutmuştu. Maomao bu sözleri sadece kendi kendine söylediğinden emindi, ancak bir sonraki anda parmak eklemlerinin başının tepesine çarptığını hissetti. Bazen yaşlı kadının aslında zihin okuyabilen bir dağ ruhu değildi. Bay Sahip Maomao'ya sempati dolu bir bakış attı. *Bana biraz şarlatanı hatırlatıyor.*

Eğer biraz daha fazla yaşıyorsa, belki de bunun nedeni iki adamın aslında biraz benzer görünmesiydi.

"Bu bakışı biliyorum. Banyo yapmak istiyorsun. Kahvaltı da edersin herhalde? Çocuğu da getir."

"Birilerinin keyfi yerinde."

"Benim de günlerim oluyor," dedi yaşlı kadın ve sonra kasılarak mutfığa doğru yürüdü.

Bay Sahip, "O zaman ben kendim çıkarım," dedi ve hemen öyle yaptı. *Çok kötü*, diye düşündü Maomao, onun gidişini izlerken. *O genellikle kahvaltı için kalır.*

Kimse tek kelime etmedi. Yemek alanındaki herkes şaşkına dönmüştü.

Sonunda Maomao'nun yanında oturan Pairin açıkladı: "Berbat." Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Üç kişiden biri olarak kabul ediliyordu.

Verdigris Evi'nde açan en güzel çiçeklerdendi ama onu arayanlardan biri yüzünde o ifadeyle görseydi tüm hayalleri suya düşerdi.

Maomao'ya gelince, içme suyunda bir kurtçuk bulmuş gibi görünüyordu.

Masa yaklaşık yirmi kişinin oturabileceği kadar uzundu ve herkesin bir kase dolusu congee, bir kase dolusu çorba ve üçüncü bir kase daha vardı. Küçük bir kâse, üç büyük tepsi ise masa boyunca aralıklarla yerleştirilmişti. Verdigris Evi'nde yemekler genellikle tek bir tabaktan oluşurdu. bir kase çorba ve belki şanslıysanız mütevazı bir garnitür. Bugün küçük kaselerde çiğ balık ve salamura sebze vardı, tepsilerden ikisinde ise ayrı garnitürler vardı - normal standartlara göre çok cömert bir kahvaltı.

Tepsilerin üzerinde karanlık bir şey parlıyordu. Normalde çiftçilerin tarlalarında haşere muamelesi gören böcekler burada yiyecek olarak servis ediliyordu. Çekirgeler.

"Büyükanne, bunu açıklayabilir misin?"

"Kapa çeneni ve ye. Bu Bay Sahibinden bir hediye."

Maomao yaşlı kadının neden üzgün olduğunu gayet iyi anlayabiliyordu. Bay Sahibin bu genelevi işletmenin yanı sıra başka iş kaygıları da vardı- Kibar bir toplulukta başını dik tutmasını sağlayan meşru işler. Ama yetenekli bir iş adamı olduğu söylenemezdi.

"Bu yıl hasat kötüydü. Sanırım o pes kadar ağladılar." Madam öfkeyle congee'sinin üzerine biraz siyah sirke döktü.

Bay Owner mahsul ticareti yapıyordu. Bu ülkedeki çiftçiler hasatlarının bir kısmını vergi olarak verir, devlet de ürünün bir kısmını satın alırdı. Bay Owner'ın işi, geriye kalanın ticaretini yapmaktı.

"Hüngür hüngür ağlasalar da umurumda değil. Ne düşünüyor ki? Satıcının fiyatı belirlemesine izin vermek mi? O da bunları satamayacak. Şunlara bir bakın!" Tepside kızarmış çekirgelerden oluşan bir dağ yükseliyordu, soya ezmesi ve

Şeker. "Çok fazla aldığını, saklayamayacağını ve çöpe gideceğini söyledi. O zaman şeker kullanmak yerine çöpe atmalıymış!"

Şeker ! Ve burada böcek pişirmişti. Bunu kim yiyecekti ki? Hiç kimse. Bu yüzden bu kadar çok ve Verdigris House'un masasına nasıl geldiklerini anlattı.

Bay Mal Sahibi, tabiri caizse masrafları kendisi karşılamayı düşünmüştü,

Ama başka bir kaygısı daha vardı: Verdigris hanımlarının mesleğine pek sıcak bakmayan bir karısı vardı ve belli ki karısının öfkesi yerine madamın mafsalını seçmişti.

Maomao ensesini kaşıdı. Daha azına alışkındı- ama o bile bu böcek dağıyla karşılaştığında pek istekli değildi. İki ya da üç tanesinden sonra kendini tok ilan etmeye hazırdı. Bu kadar basit yemeklere pek alışık olmayan fahişeler ise kaşlarını çatarak böceklerle dokunmayı bile reddettiler.

"Acele et ve ye! Garnitür istemekten vazgeçmiyorsun; al bakalım. Her biriniz beşer tane yiyin," diye homurdandı yaşlı kadın.

Herkes birbirine baktı ve sonunda ilk yemek çubuğu büyük tabağa doğru uzandı.

Evet, şimdi. Maomao, çekirgelerden birini ağzına atan ilk kişi karşısında şaşırıldı. Böceği çiğnedikçe yüzünde belirgin bir tiksinti ifadesi belirdi. "Pek iyi değil. Biraz... çıtır çıtır. Boş gibi."

Bu yalın değerlendirme, Chou-u'ya ait olduğu için tiz bir sesle yapılmıştı. Maomao, genç adamın şımartılmış yetiştirilme tarzına sahip bir lordun ağzına böyle bir yemek koyma fikrine direnmesi gerekirdi ama görünüşe göre durum öyle değildi. Belki anılarını kaybetmesi aristokrat çekingenliklerini de beraberinde götürmüştü, belki de daha önce böyle bir şey yemişti. Ya da belki de bu sadece bir çocuğun uyum sağlama yeteneğiydi.

Maomao'nun yanında oturan Pairin, "Vay canına, bunu sindirebilmene şaşırdım," dedi.

"Harika değil ama yiyemeyecek gibi de değilsiniz. Yine de *süper* çıtır çıtır."

Çıtır çıtır mı? Bu biraz mantıklı: Çekirgeleri pişirmeden önce içlerini çıkarırsınız, bu yüzden içleri boştur.

Dolayısıyla Maomao bir çekirgeye uzanıp hevessizce bir ısırık alırken gerçekten de hiçbir şey düşünmedi.

Hrk?!

Evet, çıtır çıtırdı. Daha önce yediği çekirgelerden çok daha içi boş görünüyordu, her ne kadar bu çekirge kaynatılmış olsa da. Belki de ağzındaki tek şey kabuğuydu, ortalama bir çekirge hazırlığından bile daha boş bir dış tabaka.

Chou-u, Pairin ile pazarlık yapmakla meşguldü: "Seninkini yememi mi istiyorsun? Bana bir mooncake verirsen sana yardım ederim." Maomao başını sıkıca kavradı ve onu koltuğuna itti. "Ah!

Owowowow!" Chou-u bağırdı.

Maomao çubuklarıyla çekirgelerden birini aldı ve ona ters ters baktı. Bu onun kötü alışkanlığıydı: Bir şey bir kez ilgisini çekti mi, peşini bırakamıyordu.

"Benim için küçük bir alışveriş yapmanı istiyorum."

Kahvaltı bittikten sonra madam nihayet Maomao'yu neden çağırdığını . Onu şehrin merkezindeki pazara bir iş için göndermek istemişti. cadde.

Fahişelerin genelevden çıkmasına izin verilmiyordu ama buradaki erkekler alışveriş konusunda güvenilemeyecek kadar kalın kafalıydı. Fuarda pek çok garip ve sıra dışı ürün mevcuttu. ama aynı zamanda sizi kazıklamak isteyen pek çok dolandırıcı da vardı. Pazar, bir şeyler satmak için ucuz bir yerdi çünkü bir vitrin tutmaya gerek yoktu, ancak aynı şekilde, hiçbir şey yoktu kötü aktörleri ve uzak durulması gereken yerleri belirlemek için. Değerli alışverişleri bulmak için aklınızın başınızda olması gerekiyordu.

"Biraz tütsü almanı istiyorum. Her zamanki şeylerden," dedi yaşlı kadın. Verdigris Evi'nin girişinde her zaman yanan hafif tütsüyü kastediyordu. Bu bir tüketim malzemesiydi, bu yüzden mümkün olduğunca ucuza almak istiyordu, ancak işyerinin kapısında düşük kaliteli şeyler de yakamazdı.

"Evet, tabii. Senin için değeri nedir?" Maomao elini uzattı, ama madam sadece tokatlayarak uzaklaştırdı.

"İki kişi için kahvaltı ve banyo suyu. mu?"

Lanet olası *cimri kocakarı*, diye düşündü Maomao, ama gitti.

"Heeey, Freckles! Bana bunlardan bir tane al!" "Kesinlikle olmaz."

Maomao onu kolundan çekiştirerek götürürken Chou-u oyuncaklarla dolu bir tezgâhı işaret ediyordu. Alışverişi tek başına yapmayı planlamıştı ama küçük pislik kendini yere atmış, yalvarmış ve sonunda onu almak zorunda kalana kadar sinir krizi geçirmişti. Şimdi onu da peşinden sürükleyerek pazarda yürüyordu.

Tek bir büyük cadde başkent'in ortasından geçiyordu; arabalar bu cadde boyunca gidip geliyordu ve en uçta "bulutların üstünde" yaşayanların evi, saray vardı. Cadde her gün hareketli bir pazara ev sahipliği yapıyordu. Sarayı buradan görmek bazen Maomao'ya orada çalıştığını sadece hayal gibi hissettiriyordu. Ama Chou-u'nun şu anda yanında olması, onun sarayın duvarları arasında yaşadığının bir kanıtıydı.

kendisini, onu kendisine getiren olaylar zincirinin içinde buldu.

Shi klanının isyanı piyasayı da bir noktaya kadar etkilemişti. Kuzey bölgeleri tahıl ürünleri ve kereste ürettiyordu. Maomao, her zamankinden daha az yerde bu tür şeylerin satıldığı hissinden kurtulamadı. Bunun yerine, güneyden ve batıdan gelen çok sayıda kurutulmuş meyve ve tekstil ürünü gördü.

Başka bir şey daha vardı - gördüğünde Maomao'nun yüzünü buruşturmasına neden olan bir şey: satılık haşlanmış böcekler. Yine çekirgeler.

"Bu şeyin berbat olduğunu garanti ederim! Kim gerçekten satın alır ki?" Chou-u'nun bu sözleri Maomao'nun elini ağzına kapatıp onu sürüklemesine neden oldu; tezgâh sahibi onlar giderken korkuyla onlara bakıyordu.

"Ne ben?" Chou-u talep etti. "doğru, değil mi?"

"Kapa çeneni," dedi Maomao, ona neredeyse dükkân sahibinin baktığı kadar acımasızca bakarak. Çocuklardan bu yüzden nefret ettiğini düşündü.

"Böyle içi boş kabuklar asla iyi olmaz." Sonra Chou-u daha sessiz bir şekilde, "Dostum, bu yıl hasat için çok fazla" dedi.

Maomao gözlerini kırptırdı. "Bekle... Ne dedin sen?" "Bu şeyin berbat olacağını mı?"

"Hayır, hayır, ondan sonra."

Chou-u merakla ona baktı. "Bu yıl hasat kızarmış mı?"

"Evet! Bunu nereden biliyorsun?"

"Um... Uh... Bunu nasıl bilebilirim?" Chou-u sağ eliyle başını kaşıdı; sol eli ise kasılmış bir şekilde yanında gevşekçe duruyordu

Ara sıra. Çünkü Chou-u bir kez ölmüş ve hayata geri dönmüştü ve bu onu kısmen felçli ve anılarının çoğundan yoksun bırakmıştı. "Hatırlamıyorum. Sadece böcekler çıtır çıtır olduğunda hasadın kötü olacağı anlamına geldiğini duyduğumu hatırlıyorum."

Başını tuttu, düşünceli bir şekilde *hımmıladı*. Maomao iyi bir sarsıntının bir şeyleri geri getirip getirmeyeceğini merak etti, ancak teknik olarak ona ödünç verilmişti, bu yüzden ona *çok* sert davranmak istemedi. Yine de Chou-u'nun söyledikleri doğruysa, bu ciddi bir mesele olabilirdi. Alnına, daha da aptallaşmasını önleyecek kadar sert bir tokat attı. Adam protesto için yanaklarını şişirdi.

"Biliyor musun, sanırım hatırlayabilirim," dedi.

"Gerçekten mi?" Maomao sordu ve Chou-u hızla etrafına bakındı

Yakındaki dükkanlar.

"Evet! Bana bir şey alırsan hatırlarım!" dedi, halinden gayet memnun görünüyordu.

Maomao hiçbir şey söylemedi ama Chou-u'nun ağzının köşelerini gidebildikleri kadar birbirinden ayırdı. Ön dişlerindeki aptal boşlukta yeni bir dişin çıkmakta olduğu görülüyordu.

Maomao, *"Bir kez küçük bir pislik, her zaman küçük bir pisliktir"* diye düşündü.

Unutma, kıçım.

Chou-u kafasındaki yumruya rağmen mutlu bir şekilde resim yapıyordu. Maomao'yu şaşırtacak şekilde bir tür oyuncak değil, kağıt ve fırça istemişti. Maomao fırçalarından birini kullanmasına izin vermişti ama kağıt şaşırtıcı derecede pahalıydı. Belki de terbiyesinden bir şeyler kalmıştı, çünkü düşük kaliteli kağıtlarla süslü şeyler arasındaki farkı anlayabiliyordu. Sergilenen en pahalı kağıdı bulana kadar "Bu iyi değil" ve "Bu iyi değil" diye mırıldanarak dükkânı dolaştı.

Elbette Maomao onun kendisine bu şekilde patronluk taslamasına izin vermeyecekti ve bunun yerine, o kadar güzel olmasa da mükemmel bir şekilde kullanılabilecek bir şey seçti. Kağıt bir sarf malzemesi için pahalıydı ama

. Daha yaygın hale geldikçe ucuzlayacağını da umuyordu. Chou-u elindeki demeti tutarken çok mutlu görünüyordu.

kafasına indirdiği tek bir yumrukla onu affetmeye karar verdi.

Chou-u, Verdigris Evi'ne döndüklerinden beri yoğun bir şekilde çizim yapıyordu. Maomao ile birlikte dükkândaydı ve Maomao kendisinden istenen düşük ve soğuk algınlığı ilaçlarını yapmakla meşguldü. Çıraklara (bazıları onun yaşlarındaydı) ya da fahişelere sorun çıkarmaması için onu yakınında tutması söylenmişti.

İlaçları yakındaki bir geneleve teslim ettikten sonra geri döndüğünde, Verdigris Evi'nin girişinde bir kalabalık olduğunu fark etti. Fahişeler, çıraklar ve hatta bazı erkek hizmetkârlar oradaydı.

Oluyor? diye merak etti, daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak- Bunun üzerine kalabalığın etrafında toplandığını fark etti.

iğrenç velet. Bu sefer ne yaptığını merak ederek aceleyle ona doğru koştu, küçük pisliğin önünde durana kadar kalabalık dağıldı. Üzerinde çizgilerin dans ettiği beyaz bir kâğıt parçası buldu.

"Kesme, Çilli. Sen de herkes gibi sırada beklemek zorundasın." "Ne yapıyorsun?"

Chou-u masa yerine düz bir tahta üzerinde oturmuş resim çiziyordu. Önündeki sandalyede bir fahişe oturuyor, olabildiğince sakın ve soğukkanlı görünüyordu.

"Anlamıyor musun? Bir resim çiziyorum." Fırça sayfanın üzerinde akıcı bir şekilde ilerledi ve sandalyedeki kadına benzeyen ama daha güzel bir şey ortaya çıktı. "İşte oldu! Hepsi bitti." Chou-u fırçayı mürekkep kabına bıraktı ve kâğıdı birkaç kez salladı. "Modelinin" yüzünde bir gülümseme belirdi ve cüzdanını çıkarıp ona beş madeni para verirken "Pekala, şimdi!" dedi.

Chou-u parayı cübbesinin kıvrımlarına sıkıştırırken, "İş yapmak bir zevkti," dedi. Miktar bir çocuğun cep harçlığından çok daha fazlaydı.

Erkek hizmetkârlardan biri sandalyeye oturarak, "Sırada ben varım," dedi.

Nöbetçi falan olması gerekmiyor muydu? Burada ne işi vardı? Madam onu görürse, cezasını çekerdi.

"Ah, üzgünüm, bayım. Kâğıtlarım bitti. Şimdi gidip biraz daha alacağım, yarın uğra, tamam mı?"

"Saçmalık! Bütün gün bekledim!"

"Gerçekten üzgünüm efendim. Yarın ilk iş seni yapacağım. Seni daha erkeksi göstereceğim!"

Bu işte oldukça iyiydi. Chou-u kalabalığın arasından sıyrıldı ve aceleyle kâğıtçıya doğru koşmaya başladı. Maomao ona on sayfalık bir demet aldığını hatırlıyordu ve çoktan gitmiş miydi? Etrafta duran insanlardan en az üçünün elinde portreler; onun fiyatlarıyla, bu zaten malzeme yatırımını telafi etmek için yeterli olacaktır.

Böyle bir yeteneği olduğunu kim bilebilirdi? Maomao ensesini kaşıyarak ve yakındaki bir fahişenin tuttuğu sayfaya göz atarak düşündü.

"Sizi hödükler! Ne yapıyorsun?!" Hanımefendinin hışırtılı sesi, dostça sohbetin gürültüsünü bastırmaya yetti ve tüm yüzler solgun. "Acele edin ve mekânı hazırlamaya başlayın! Müşterilerin kaçmasını mı istiyorsun?"

Madam oradaydı, süpürgesini sallıyordu. Cariyeler, çıraklar ve erkek hizmetçiler yavru örümcekler gibi dağıldılar. Maomao tam kendi yerine doğru yol almak üzereydi ki iskelet bir el onu yakaladı.

"Ne oldu büyükanne?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun! Bu o çocuk! Belki de Onu yanınıza almayı kabul ettiniz ve ona destek olmak için bir maaş alıyor olabilirsiniz, ancak istediği her şeyi yapmasına izin veremezsiniz!"

"Bütün parayı alan sensin büyükanne."

Evet, nedense tüm parayı saklayan yaşlı kadındı. geldi. Bunun, Chou-u'nun Verdigris Evi'nde bir dereceye kadar serbest bırakılmış olmasıyla bir ilgisi vardı. Ama bir adam- Bir çocuğun bile genelevde yaşamasına izin verilemezdi, ancak erkek hizmetkârların uzun evinde de barındırılmazdı. Tarafından Eleme süreci sonunda Maomao'nun kulübesine yerleştirildi.

"Benim tesislerimi kullanıyor. Kârdan bana bir pay borçlu. Yüzde onunu vereceğim."

Açgözlü yaşlı cadı.

Maomao bu sözleri yüksek sesle söylediğini düşünmüyordu. Gizemli bir şekilde, kafasına inen bir muşta buldu. "Sen, şu fırçayı ve hokkayı temizle."

"Neden ben?"

"Beni sorgulama. Sadece . Yoksa yarın çekirge çorbası içeriz."

Hag! diye düşündü Maomao, ama bir elini başına bastırarak somurtkan bir şekilde temizlik yapmaya başladı.

Chou-u o akşam kulübelerine geri döndüğünde, Maomao ona memnun olmadığını gösteren bir şekilde baktı.

"Freckles, fırçam nerede?"

"toplamayan çocuklara fırça yok."

Maomao işaret ederek ona sırtını döndü ve ocağa biraz odun koydu.

"Bana karşı cimri olma!"

"Eğer cimri isem, bunu hanımefendiden öğrendim." Maomao ocağın üzerindeki toprak tencerenin içindeki pilavı karıştırdı ve bir yudum tadına baktı. Biraz yavan olduğu sonucuna vardı ve biraz tuz ekledi. "Bu arada, evini kullandığınız için sizden ücret alacağını söylüyor."

"Biliyorum! Bundan sonra portrelerimi başka bir yerde yapacağım."

Bu Maomao'nun kaşlarını çatmasına neden oldu. Kepçeyi çorba tenceresine yerleştirdi, sonra da gidip yerdeki hasıra uzanmış olan Chou-u'nun önünde durdu. Çömeldi ve ona baktı.

"Ne?!"

"Verdigris Evi'ne yakın dur. Bunun için senden para alsa bile umurumda değil. Muhafızlardan fazla uzaklaşmayacaksın. Ve hayır kağıt almaya tek başına gitmekten daha iyidir."

"Hey, ne istersem onu yaparım." Gözlerini ondan kaçırmaya çalıştı ama Maomao başını tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı Gözler.

"Evet, ne istersen yapabilirsin. *Eğer* bir et yığını olarak sonlanmayı umursamıyorsan."

"Et parçası mı?" Chou-u ona baktı.

Şaka yapmıyordu. Verdigris House gürültülü ve arkadaş canlısıydı, ama burası hala eğlence bölgesiydi ve Başkent'in göbeği her zaman elinin altındaydı. Maomao kulübenin penceresini işaret etti. "Sonunda onun gibilerle birlikte olacaksın."

Bir fenerin ışığı akşam karanlığında neredeyse süzülüyordu. Fener, kapüşonlu ve acele bir hasır taşıyan bir kadın tarafından tutuluyordu. İlk başta sıradan görünüyordu. Ama sonra Chou-u nefesini tuttu ve aniden ayağa kalktı. Bu gece yürüyüşçüsünün burnu olmadığını fark etmiş olmalıydı. Doğru dürüst bir evi de yoktu, sadece yol kenarlarında müşteri kabul edebiliyordu. Onun gibi kadınlar, fahişelerin en aşağılıkları, genellikle cinsel hastalıklar yüzünden fiziksel olarak harap olurlardı. Dışarıdaki kadın bu dünya için fazla uzun görünmüyordu ama bir sonraki yemeğini istiyorsa, hizmet edecek bir erkek bulması gerekecekti.

Buralarda ne işi vardı? Belki Maomao'nun iyi kalpli ihtiyarı bir keresinde ona ilaç vermişti; belki de başka bir genelevden arta kalanları arıyordu. Ne olursa olsun

Maomao, bunun kendisi için sorun yarattığını düşündü.

"Burası hoş bir yer değil," dedi. "Küçük bir çocuk olmanız fark etmez. Dışarıda birkaç kuruşun olduğunu bilseler seni öldürmek için sıraya girecek insanlar var."

Başka bir deyişle, ölmek istemiyorsa, kadının dediğini yapacaktı. Chou-u dudaklarını biraz büzdü ama başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Anladın mı? O zaman acele et, yemeğini ye ve yatağına git." Maomao geri döndü ve tekrar ocağın önünde durdu, Orada da pilavı karıştırmaya devam etti.

Maomao ertesi sabah uyandığında Chou-u çoktan kalkmıştı. Onun etrafta koşuşturduğunu duyabiliyordu ve başını kaldırdığında masanın üstünün kağıtla kaplı olduğunu gördü. Chou-u fırçasıyla hararetle çalışıyordu.

O küçük pislik.

Kadının kendisinden sakladığı fırça ve hokkayı kullanıyordu. Maomao ayağa kalktı, ona parmak eklemeni tattırmak üzereydi ki sayfalardan biri masadan aşağıya doğru sürüklendi.

Hm? Merak edip aldı. Hassas ayrıntılarla çizilmiş bir böcek gösteriyordu. Aslında, neredeyse fazla gerçektir; bakmak onu biraz ürpertti. *Anıları canlandırıyor.* Bu ona böcekleri seven genç hizmetkâr kadını -hayır, konsorsiyumu- düşündürdü. O genç kadın, Shisui de buna benzer çizimler yapmıştı. Maomao bu düşünce karşısında bir sızı hissetti.

Chou-u aniden ayağa kalktı. "Bitti!" dedi ve ona bir kağıt parçası uzattı. "Bitirdim, Çilli!"

"Neyi bitirdin?"

"Bu! İşte burada!" Kağıdı ona doğru savurdu, baktı kendisiyle gurur duyuyordu. İki farklı böcek gösteriyordu. "Tam olarak hatırlamakta biraz zorlandım ama sanırım bu o. Sanırım kötü hasattan bahseden şeyle birlikte gördüğüm şey buydu."

Neyse ki, resimleri ondan çok açık konuşuyordu; onlar çok açıktı. "Bu normal çekirge. Alttaki de kötü bir hasat olacağı zamanki çekirge."

İki çekirgenin bacakları farklı uzunluktaydı ve bir mürekkep çiziminde bunu söylemek zor olsa da, renklerinin zenginliği

farklı da olabilirdi. "Bundan emin misin?"

"Oldukça eminim. Bana parça parça geldi."

Chou-u hala büyük ölçüde hafızasını kaybetmişti, ama görünüşe göre hafızasının parçalarını kurtarmak. Ne hatırladığına bağlı olarak bu son derece sakıncalı olabilirdi, ancak çok önemli.

İki tür çekirge. Maomao'nun bu konuda daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu. Bir böcek salgını, tüm ekinleri yediğinde bütün bir ulusu yok edebilirdi. Böcekler ekinler için her zaman bir tehditti ama veba tamamen başka bir şeydi. Böcekler her şeyi yiyip bitirirdi; kötü durumlarda kendiri iplerini bile yiyebilirlerdi.

hasır sandaletler. Maomao bu tür olaylara neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama en azından birkaç on yılda bir oluyordu. Şans eseri, mevcut İmparatorun göreve gelmesinden bu yana böyle bir şey yaşanmamıştı.

Bazı insanlar bunun sebebinin mevcut İmparator'un insancıl ve aydınlanmış olması, dolayısıyla cennetin veba göndermeye gerek görmemesi olduğunu iddia etti. Ancak Maomao buna bir an bile inanmadı. Böcek salgını yaşanmamış olması sadece bir tesadüftü. Yine de bu, eğer böyle bir veba salgını olursa, bunun İmparator'un gücünü test etmek için bir fırsat olacağı anlamına geliyordu. Ülkedeki en güçlü klan olan Shi klanını daha yeni cezalandırmıştı. Zamanlama daha kötü olamazdı: Şimdi bir çekirge salgını meydana gelirse, pek çok insan bunun Shi'lerin yok edilmesi için ilahi bir azarlama olduğunu düşünecekti.

Bah. Benim sorunum değil. Benimle ilgisi yok, diye düşündü Maomao. Hayır, onunla bir ilgisi yoktu ama çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Neredeyse ne yaptığını bilmeden önce Maomao belirli bir kitapçıya doğru ilerliyordu.

Bunu almalarına imkan yok...

Chou-u'nun detaylı çizimleri ona bu tür çizimleri daha önce de gördüğünü hatırlatmıştı. Özellikle kasvetli ve küf kokan bir dükkâna varana kadar dükkânların arasında yürüdü. İçeri girdiğinde bir zil çaldı ve dükkân sahibi içeride bir parça gibi dinleniyordu. mobilya, ona başını salladı. En fazla bu kadar kibarlık gösterebilirdi.

teklif etmeye hazırlandı, ardından tekrar uyumaya başladı. Burası terk edilmiş, müşterisiz görünüyordu ama bugünlerde cüzdanının rahatça dolu olması gerektiğini biliyordu.

Ne de olsa arka saraya kitap tedarik ediyor.

Stokların çoğu kullanılmış ya da kiralık kitaplardan oluşuyordu. Satılık birkaç yepyeni ürün vardı ama çok fazla değildi. Eğer yeni bir şey istiyorsanız, muhtemelen sipariş etmeniz gerekirdi. Dükkân sahibi bu iş konularını büyük ölçüde çocuklarına bıraktı ve kendisi neredeyse münzevi bir hayat yaşadı.

Buna izin vermeyecekler.

Bu dükkân popüler kurgu ve erotik illüstrasyonlar konusunda uzmanlaşmıştı; rafine malzeme diyebileceğimiz bir şey değildi. Maomao yine de buraya gelmişti, çünkü bazen insan böyle dükkânlarda beklenmedik şeyler bulabiliyordu...

Neredeyse içeri girer girmez gözlerini ovuşturdu. Burada neler oluyordu? Kaşlarını çattı. Neydi bu, uygun bir kompo mu? Döndürmek mi? Masanın üzerindeki bir yığının üzerinde duran bir kitabı işaret etti. "Hey, bayım, şuna bir bakabilir miyim?"

Dükkân sahibi "Mmm," diye homurdandı; Maomao bunu izin olarak algıladı ve kitabı eline aldı. Kalın ve ağırdı, kapağında bir kuş resmi vardı.

Bu çok saçma. Aslında, imkansız görünüyordu. Yine de, oradaydı. Kitap, açıklamaların eşlik ettiği kuş resimleriyle doluydu ve sayfalar arasında el yazısıyla yazılmış notlar vardı. "Bu şeyin hikayesi nedir?"

"Hrm? Dün teslim aldım." Tezgâhtarın sesi pek heyecanlı gelmedi. Daha çok onun uykusunu bölmemesini diledi. "Onunla birlikte başka bir şey aldın mı?"

"Sadece bir tane. Ama adam geri geleceğini söyledi sanırım."

Maomao'nun yüzü ışıldamaya başladı. Bu kitabı ikinci kez eline alıyordu. Evet, daha önce gördüğü kitabın aynısıydı. Hapsedildiği odaya geri dönmüştü. Bu iksirle ilgili araştırma materyali olarak kendisine verilen kitaplardan biriydi.

ölümsüzlük-ve işte onun elindeydi.

Bölüm 2: Ukyou

Maomao bunun nasıl merak etti. Shishou'nun kalesinin olması gerekiyordu; *oradan* gelen bir şeyin *burada* olması hiç mantıklı değildi. Klanın eşyaları mühürlenmiş olsa bile kaleden taşınmıştı, onlardan birini burada, bu pazar yerinde bulmuş olması, bir yerlerde bazı karanlık işlerin döndüğünü gösteriyordu.

Hrrmm.

Eğer oynanan oyun buysa, Maomao'nun bir fikri vardı.

Suçluyu çabucak buldu. Peki nasıl? Gerçekten çok basitti. "Genç bayan, beni buraya kadar sadece Bunun gibi bir şey."

Sinirli konuşan Lihaku'ydu ve şikâyetine rağmen Verdigris Evi'ne iyice bakmaya hevesle çalışıyordu. Maomao'nun eczacı dükkanındaydılar, Lihaku'nun hatırı sayılır cüssesi mekanı normalden daha da sıkışık hissettiriyordu.

"Küçük hırsızların peşine düşecek vaktim yok," diye ekledi Lihaku, avlunun tavanına doğru bakarak, açan bir çiçeğe benzeyen bir yüz görmeyi umuyordu. Özellikle de Verdigris Hanesi'nin Üç Prensesi'nden biri olan Pairin'i.

Maomao'nun bir askeri ve tanıdığı olan Lihaku, Pairin'e sırılsıklam aşıktı. Ancak geneleve gelmek için para gerekiyordu.

-Bu yüzden Maomao, Pairin'in bir arkadaşı olarak, Lihaku'nun kendisinden bir isteği olduğunda koşarak geleceğini biliyordu. Bugün de isteği şuydu: Piyasada dolaşan çalıntı mallara göz kulak olması. Özellikle de kitaplara.

Ansiklopediler sıra dışıydı; eğer bir tanesi çalınmışsa, ne zaman satıldığının izini sürmek kolay olurdu. Hırsız, Maomao'nun ikinci el kitap satan dükkânından başka herhangi bir dükkâna da gidebilirdi.

ziyaret etti, Lihaku'nun olmasını istedi.

"Hah! Sabahtan beri burayı izlediğimi bilmekten memnun olacaksın."

"Astlarınızdan birinden bunu yapmasını istemediniz mi?" Görünüşe göre iyi bir izlenim bırakmaya o kadar kararlıydı ki meseleyi kendisi halletmişti. Hâlâ soğuk bir mevsim olduğu düşünülürse, bir yeri gözüne kestirmek için oldukça iyi bir çabaydı.

Lihaku Maomao'ya bir paket uzattı. Pirinç köftesi hediyesi. Avluya doğru bir bakış daha attı. Maomao'yla birlikte çay içmelerini ve Maomao'nun da Pairin'i onlarla birlikte atıştırması için çağırmasını öneriyor gibiydi. Ama Maomao'nun önce ondan bir şey alması gerekiyordu.

"Esiriniz nerede?"

"Ön tarafta. Adamlarınızdan biri onu izliyor." "Ah."

Maomao pencereden dışarı baktığında genelevin iki çalışanını gördü. Bir deri bir kemik kalmış, sakalsız bir adamın iki yanında muhafızlar duruyordu. Oldukça ağır giysiler giyyordu - aslında Maomao pamuk dolgulu ceketini tanıdı. Tozluymuş ve belli ki günlerdir yıkanmamıştı ama o bunu biliyordu.

Peki, şimdi... Onu daha önce nerede görmüştü?

"Hey!" Lihaku seslendi ama Maomao onu duymazdan geldi; ayakkabılarını giydi ve adamlara doğru yöneldi. İki iri muhafız tarafından kuşatılmış olan hırsız olduğundan daha küçük görünüyordu.

"Daha fazla yaklaşma. O tehlikeli biri," dedi muhafızlardan biri, uzun süredir hizmet eden bir uşak, Maomao'yu yakasından tutarak. Bir kedi gibi idare edilmekten nefret ediyordu ama küçüklüğünden beri hep böyle olmuştu. Kıpırdanmaya zahmet etmedi, ama sadece hırsıza baktı.

O bir şey söylemedi. O da bir şey söylemedi. Ama gözleri buluştu ve adam bir an için kızın yüzünü inceledi, sonra da beti benzi attı. Ağzını açtı ve "Yılan kız!" demekten başka ne diyebilirdi ki? O kadar yüksek sesle bağırırdı ki, ağzından tükürükler saçıldı.

"Hey, sanırım *kedi* kız demek istedin," dedi muhafız alaycı bir şekilde. Diğerleri güldü.

Oooh, Maomao öfkelenildi.

Yüzler için fazla hafızası yoktu ve adamın Görünüşü çukur yanaklarıyla değişmişti ama onun kalede olduğundan neredeyse emindi. Odasını koruyan oydu, kaleden kaçmasına yardım eden de oydu.

işkence odası. Lezzetli yılan eti yemeğini yarıda kesen kişi.

En azından şimdi mantıklı, diye düşündü. Ona kaçmasını, bunun tehlikeli olduğunu söylediğinde, yanan bir binayı yağmalamış birine benziyordu. Odasını koruduğuna göre, içindeki kitapları alıp götürmesi işten bile değildi.

"Sorun nedir, genç bayan?" Lihaku olay yerine geldi ve gözle görülür bir şekilde titreyen adama baktı. Kaleden kaçan biri olduğunu öğrenirlerse, ona bir hırsızdan çok daha kötü bir muamele yaparlardı.

Hmm. Belki de Maomao bunu kendi avantajına kullanabileceğini düşündü. "Özür dilerim efendim. O benim bir tanıdığım."

"Ha?" Lihaku, Maomao'nun açık sözlülüğü karşısında şaşırılmış bir halde, "Ha?" dedi. Suçluya sırtıttı.

Lihaku açıkça şüpheliydi, ancak Maomao biraz atıştırmalık hazırlayıp Pairin'i çağırdığında, hemen kuyruğunu sallayarak gitti. Ve böylece Maomao eczacı dükkanında kalakaldı: kendisi, hırsız ve...

"Biliyor musun, aslında burada olmana gerek yok," dedi ve uzun süredir hizmet eden uşağa alaycı bir bakış fırlattı. Diğer herkes çay molasına gitmişti ama bu adam Maomao'yu takip etmekte ısrar etmişti. Bir avuç dolusu köfteyi akıllıca mideye indirmişti.

"Korkarım ikinizi yalnız bırakamam. Eğer bir şey *olursa*, 'Bay Tilki' ve 'Bay Maske'nin hışmına uğrarım." Tilki, tek gözlü stratejisti kastediyordu, maske ise muhtemelen Jinshi'ydi, Buraya her geldiğinde yüzünü kapatırdı. Yara iziyle bile değerli bir mücevher gibi bir adamdı. Görünüşü onu öne çıkarıyordu ve konumu işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. "Merak etme," diye ekledi uşak. "Ben burada oturmuş mantı yiyorum. Hiçbir şey duymayacağım."

Böyle söyleyerek gitti ve duvarın yanına oturdu. Kırklı yaşlarındaydı ve Maomao doğmadan önce Verdigris Evi'nde çalışıyordu. Her zaman bir şeyler yaparak hanımefendinin güvenini kazanmıştı.

özenle ve doğru bir şekilde. Adı Ukyou'ydu.

Yaşlı kadına ispiyonlayacak. Bunu biliyorum. Başka bir deyişle, bu konuşmayı hanımefendinin bilmesinden rahatsız olmayacağı şeylerle sınırlandırması gerekecek. *Öğrenirse başımızı belaya sokmayacak şeylerle.*

Maomao karşısında oturan adama baktı. Aralarındaki masada iki kitap duruyordu: Maomao'nun ikinci el kitapçıda bulduğu ve hırsızın bugün satmayı planladığı kitap. "Diğer kitaplara ne oldu?" diye sordu.

Adam inatçı bir çocuk gibi ona bakmayı reddetti. Yetişkin bir adam için iyi bir görünüm değildi.

Bunun için zamanım yok. başka dükkânlarda satmış olsaydı, başka biri çoktan satın almış olabilirdi. Maomao masaya bir yumruk indirdi. "Gördüğümüz o asker mi? "Gördüğümüz o asker Kaleye saldırı," dedi sessizce, yavaşça. "Ona orada olduğunu söylememin umurunda olmadığını mı söylüyorsun?"

Adamın rengi daha da kötüleşti. Maomao kendisine yardım ettikten sonra onu tehdit etmekten nefret ediyordu ama şimdi vicdan muhasebesi yapacak zaman değildi. O kitapların nereye gittiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Ukyou düşünceli bir şekilde bir hamur tatlısı yedi ve her lokmada acele etmedi. Sakin görünebilirdi ama işler fiziksel bir hal alırsa, bu adam gibileri alt edebilecek kadar güçlü olduğu açıktı.

Adam kaşlarını çatı, kendisiyle savaştı ama sonunda yenilmiş bir halde başını eğdi. "Diğer ciltlerden üçü hâlâ bende. İki tanesi Onları başka bir kasabada sattım ve geri kalanını da terk ettim."

Patlamalardan kaynaklanan yangının Maomao'nun odasına ulaşmadığını varsayarsak, son ciltleri ele geçirmeleri hâlâ mümkün olabilirdi. Bu da asıl sorunun sattığı iki kitap olduğu anlamına geliyordu. Masanın üzerindeki kuşlar ve balıklarla ilgiliydi, sırasıyla.

"Böceklerle ilgili olanı sattın mı?" "Hayır, bir tanesi hâlâ bende."

Onlardan biri mi? Bu Maomao'nun merakını uyandırdı. Hakkında cilt

Kuşların bir numara vardı. Eğer bir / varsa, bir *de* // olmalıydı.

"Bunu bana hemen getirebilir misin?"

"Beni söz verebilir misin?"

Maomao, "İşbirliği yapmaya istekli olup olmadığına bağlı," diye bastırdı. Duvarın dibine uzanmış olan Ukyou'nun derin bir iç çektiği duyulabiliyordu. "Hadi ama Maomao. Şimdi de onu tehdit ediyorsun." Dükkânın sıkışık zeminine yerleşti ve adama şöyle bir baktı

omzuna dostça bir şaplak attı. "Dinle, acıkmış olmalısın, değil mi? Görünüşe göre çok şey yaşamışsın. Neden rahatlamıyorsun?"

Hırsız hiçbir şey söylemedi. Bu sırada Ukyou dükkândan ayrıldı. Kısa süre sonra elinde bir kase pilav ve garnitür bulunan bir tepsiyle geri döndü. Garnitür, haşlanmış çekirge artıklarından başka bir şey değildi, ancak Ukyou adama yemek çubuklarını uzatır uzatmaz hırsız onları aldı. Maomao adamın hevesi karşısında şaşırılmıştı.

Ukyou onun omzuna bir tokat attı. "Daha oraya gelmedik." Yemeğine adeta saplanmış olan hırsız onlara bakmadı bile. Ukyou sesini alçalttı ve ona şöyle dedi, "Sadece ona bak. Bence başkente giden yol çok zordu. Belki kitapları satmıştır, ama görünüşe göre Ya bu ya da açlıktan ölmek gibi. Kitaplara iyi davranılmış gibi görünüyor. Onun kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum."

"Haklı olabilirsin..." dedi Maomao ama diğer kitaplara ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

"Ne zaman havuç ne zaman sopa kullanacağınızı bilmeniz gerekir."

"Bunu *biliyorum*, lanet olsun." Yaşlı madam Verdigris Evi'nin sopasıysa, bu adam da havucu gibi görünüyordu. O değildi Oldukça uzun boyluydu ve yüzü herhangi bir orta yaşlı adaminkine benziyordu, ama onu fahişelere sevdiren şey nezaketiydi.

Hırsız aniden ağzına yemek tıktırmayı bıraktı. Ukyou merakla ona baktı. "Sorun nedir?"

"Bu korkunç bir şey."

"Çekirgeleri sevmiyor musun?"

"Bu bir çekirge değil," dedi adam, yemek çubuklarıyla böceklerden birini tutarken.

"değil mi?"

"Buralarda her şeye çekirge derler ama çiftçiler bir ayırım yaparlar."

"Ne tür bir ayırım?" Maomao ve Ukyou adama dikkatle baktı. Adam dağ gibi haşlanmış böcekleri teker teker toplayıp bir ısırık aldıktan sonra yığınları ayırarak çalışmaya başladı. İkiisi arasındaki oran sekize bire yakındı.

"Bunlar çekirge. Çiftçiler bunları pişirip yerler. Ama bunlar, bunlar çekirge. Birbirlerine benziyorlar ama çekirgelerin tadı berbat."

"Gerçekten o kadar farklılar mı?" Ukyou sordu. İkiisinin bu kadar farklı olduğunu hiç fark etmemişti. Maomao da fark etmemişti; o her zaman zihinsel olarak onları birlikte sınıflandırdı.

"Bir ısırık alırsan anlarsın. Bacaklarını koparıp haşladığınızda hepsi aynı renkte çıkar, bu yüzden daha az titiz olanlar onları cahil tüccarlara satar. Çekirgeler gerçek çekirgelerin adını kötüye çıkarır."

Ah ha. Bay Owner bir dolandırıcılık için mükemmel bir hedef olurdu. böyle. Her sekiz çekirgeye sadece bir çekirge düştüğünde, ortaya çıkan yemek elbette korkunçtu. Maomao bir çekirge aldı ve ağzında. Hırsız haksız değildi: daha gövdeli ve daha lezzetliydi.

Adam çekirgelere sert bir bakış attı. Maomao daha konuşmadan Ukyou, "Eğer bir şeyler oluyorsa bize söyle," dedi.

Adam, "Bu yıl kıtlık olabilir," dedi.

Bunun üzerine Maomao neredeyse ona doğru atladı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?!"

"H-Hey, şimdi, emin olamıyorum. Ama çok daha fazlasını aldığımda çekirgelerden daha çok çekirge varsa, bu genellikle bir sonraki sezonda böcek anlamına gelir."

Bu ikisi arasındaki oranla ilgili basit bir meseleydi. Ve bu Chou-u'nun söyledikleriyle uyumluydu. Maomao adama bir kez daha baktı. "Bir çocuk için böcekler hakkında son derece bilgili görünüyorsun. Gardiyan. Ayrıca o odada bir ansiklopedi setinden çok daha değerli pek çok şey olduğunu hatırlıyor gibiyim, yine de kitapları almaya gittiniz. Neden onları bırakmıyorsun?" Bir hırsız normalde

Rehin vermek için daha kolay bir şey mi seçeyim?

Adam biraz utanarak ensesini kaşıdı. "Aslında ansiklopedileri satmak istemiyordum."

"Ama kitapçıya daha sonra daha fazlasıyla döneceğinizi söylemişsiniz."

"Bu tiplerle konuşmak zorundasınız, aksi takdirde iyi bir fiyat alamazsınız. Ayrıca, parayı bulabilirsem gelip geri almayı umuyordum. Yani, kimse gönüllü olarak bir ansiklopedisi."

Ahem... Maomao birisinin bunu *yapabileceğini* söylemek istedi ancak sözcükler ağzından çıkmadan onları durdurdu.

Belli ki adamın üzerinde sadece sırtındaki giysiler vardı. Hâlâ kış mevsimindeydik, o açıdan sorun yoktu ama yüzü kir içindeydi; o kadar kirliydi ki Maomao onu eczacı dükkânına almaktan biraz çekinmişti. Her halükârda, eczaneye girmesi kolay olmayacaktı.

Böyle görünerek çok para kazanamazsın.

"Eskiden hapisanede yaşayan adam kalesi. Ona yemeklerini getiren bendim." Maomao'nun gözleri büyüdü; bu beklenmedik bir şeydi. "Sanırım onu oraya yeni bir ilaç ya da onun gibi bir şey yapmak için getirdiler. araştırdığı tek şeydi." "Başka ne vardı?"

"İşte bu," dedi adam, çekirgeyi göstererek. "Bir vebanın nasıl önleneyeğini mi kastediyorsunuz?"

Demek selefinin keşfetmeye çalıştığı şey .

Maomao derin bir nefes aldı ve adamı daha da sıkıştırmak üzereydi ki büyük bir gürültü koptu ve dükkânın kapısı açıldı.

"Hey, Freckles! Köftelerini yiyebilir miyim?"

Her iki elinde de birer şiş köfte tutan Chou-u'ydu. Hırsız birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ne? Genç Mas-"

Adam daha sözlerini tamamlayamadan Maomao toz haline getirmekte olduğu ilacı kaptığı gibi adamın açık ağzına fırlattı.

"Bu çok acı!" Adam resmen sarsıldı. Onun için kendini kötü hissediyordu ama hepsi için son derece sakıncalı bir şey söylemek üzereydi. Gerekirse yine yapardı.

Fark etmeliydim. Tabii ki Chou-u'yu biliyordur.

Ona yardım etmesinin tek sebebinin Chou-u'nun bunu istemesi olduğunu söylemişti. Shi klanının kökü kazınmış ve

Dal. İçlerinden birinin tam burada olması çok ama çok kötü bir haberdi.

Chou-u adamın çırpınışlarını bariz bir eğlenceyle izledi. Bu gülünç yabancının ne yaptığını merak ediyor gibiydi.

"Evet, tabii, ye şu aptal mantıları," dedi Maomao. "Sadece git buradan."

"Kıştlama beni! Neyim ben, ev hayvanı mı?" Chou-u şikayet etti.

Adamı tanımamış olmalıydı, çünkü ona aldırış etmedi.

"Hey, Chou-u, omuzlarıma binmene izin vermeme ne dersin?"

"Vay canına, gerçekten mi? Harika! Bırak beni!"

Maomao, Ukyou'ya iyi düşünülmüş dikkat dağıtma çabası için minnettardı.

Emin olamıyorum... ama en azından ona haber vermeliyim, diye düşündü Maomao ve parmaklarını bükerek Jinshi'nin tekrar ziyaret edeceği günleri saymaya başladı.

Bölüm 3: Uyku

Üç gün sonra, güneş meridyeni geçerken eczacı dükkânında maskeli bir soylu belirdi.

"Hoş geldiniz! Tanrı'ya şükür buradasınız!"

Jinshi, Maomao'nun sıcak karşılamasıyla topuklarının üzerinde geriledi. Arkasında Gaoshun'un ağzı açık kaldı; ne olduğunu merak ettiği belliydi.

"Hey, sorun nedir?"

"Xiaomao, karşıdakinin Üstat Jinshi olduğunu , Değil mi? Onu başka biriyle , değil mi?"

Maomao kaşlarını çattı. İkisi de gülünç tepkilerdi. Gaoshun Jinshi'ye baktı, yanlışlıkla yanlış ismi ağzından kaçırıldığını biliyordu ve maskenin arkasından sinirli bir bakışla karşılandı.

Jinshi dükkâna girdi ve yuvarlak bir minderin üzerine oturdu. Ev pek geniş sayılmazdı, bu yüzden Gaoshun her zaman yaptığı gibi Verdigris Evi'nin ön odasına çekildi. Sürgülü kapı kapandıktan sonra, Jinshi nihayet maskesini çıkardı.

Her zamanki gibi güzel yüzü ve yüzündeki yara izi oradaydı. yanağı hiç de yerinde görünmüyordu. Dikişler alınmıştı ve eskisine göre çok daha az acı verici görünüyordu, ama yine de, bir insanın katıksız israf için pişmanlıkla iç çekmesine yetiyordu.

İnsanlar Shi klanının geçen yılki isyanıyla ilgili eğlenceli hikâyeler yazmaya başlamıştı. Kahraman, İmparator'un güzel küçük kardeşiymi ve kötü adam Loulan tarafından canlandırıldı. Biri belki İkinci rolün Shi klanının lideri Shishou'ya gitmesi bekleniyordu, ancak Loulan popüler hayal gücünde onun yerini almıştı ve bunun nedeninin bu yara izi olduğu düşünülebilir.

Bu doğaüstü yüzü yaralayan kötü kadın Nesiller boyu . Maomao, neşeyle gülen böcek sever saray kadınına hatırladığında, bunun ona

ıssız bir his.

"Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu sanıyordum," dedi Jinshi.

Oh! Evet, yaptım.

Maomao satın aldığı ansiklopediyi kitap rafından indirdi.

"Bu da ne?"

"Bir fırsatçı onu kalenin alevlerinden koparıp sattı."

Eski muhafız hakkında şimdilik sessiz kalacaktı.

Verdigris Hanesi'nin baş Ukyou'nun gözetimi altındaydı ve onunla ne yapacağını biliyordu.

Kaleden kaçan adam kendisine Sazen demeye karar vermişti.

Maomao, gerçek isminin küçük velet Chou-u'nun geçmişini hatırlamasına neden olma ihtimaline karşı takma bir isim kullanmasını istemişti. Neyse ki "Sazen" in geçmişini hatırlamasına gerek yokmuş gibi görünüyordu. eski ismine özel bir bağlılığı vardı. Şimdi işi Ukyou'dan öğreniyordu.

Sattığı kitapları geri almayı başardık.

Ukyou onları için hemen harekete geçti. Sazen onları Ukyou'nun tanıdığı bir tedarikçiye sattığını söyledi, bu yüzden baş uşak diğer adamla konuştu ve

kitapları ondan satın aldı. Yani geriye tek bir sorun kalmıştı.

"Sanırım bu kitapların sonuncusu kalede. Ve ben onu ele geçirmek istiyorum."

Jinshi ona bir bakış attı. "Peki bu kitapları neden topluyoruz?"

Maomao bu soruya verilecek en iyi cevabın uygulamalı bir gösteri olduğuna karar verdi. Jinshi'nin önüne bir kase yemek koydu. pek de zarif olmayan *thonk*: oldukça haşlanmış böceklerden oluşan bir dağ

çekici olmayan bir renk. Jinshi kaşlarını çattı ve geri . "Bunlar da ne böyle?"

"Haşlanmış çekirge. Her ne kadar ana malzeme aslında çekirge." Maomao çubuklarıyla bir tane aldı ve Jinshi'ye doğru eğildi. Tekrar geri çekildi ama kısa süre sonra kendini duvara çarptı ve olduğu yere yığıldı. "Onu yemeyeceğim!"

"Kimse yemekle ilgili şey söylemedi."

Maomao çekirgeyi bir tabağa koydu ve üzerinde iki böceğin resmi olan bir kağıt parçası çıkardı: çekirge ve çekirge üzerine karşılaştırmalı bir çalışma. Kızartılmış versiyonları temel alınmıştı ama temel unsurları yakalamıştı. Çalışma için Chou-u'ya biraz bozukluk vermişti.

"Görünüşe göre çekirgeler geçen yıl çoğalmış. Çiftçi köylerinden böceklerin verdiği zararla ilgili hiç şikayet gelmedi mi?"

Jinshi'nin yüzü bulutlandı ve iç çekerek başını kaşıdı. "Evet, bazı raporlar aldık. Kuzey bölgesindeki çiftliklerde ciddi hasar vardı."

Yine de açlığa neden olacak kadar değil. İyi ya da kötü, bir önceki yıl sonbaharın soğuk geçmesi böceklerin icabına bakılmasına yardımcı olmuştu. Daha fazla çoğalamadan yok edildiler. kontrolsüzce.

"Çekirgelerin yarattığı tahribat birkaç yıl devam edebilir. Bu yıl ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Jinshi'nin ağzı buruştu. Belki de bu soru çoktan aklına gelmişti.

Maomao, kuzey bölgesinin büyük ölçüde Shi klanına olduğundan şüpheleniyordu. Onlar gidince, bölgeyi yönetme sorumluluğu İmparator'a düşecekti.

"Geçen yılki açığı güneyden gelen fazlalığın bir kısmını dağıtarak kapatmayı planlıyoruz." Ama görünüşe göre bundan daha ilerisini henüz planlamamışlardı. Jinshi'nin kaşlarında Gaoshun'a yakışır bir çatıklık vardı.

Maomao, "Eğer bu yıl da tekrarlanırsa, işler zorlaşacak," dedi.

İnsanlar vebanın İmparatorun ülkeyi düzgün yönetmediğinin bir işareti olduğunu iddia ederlerdi. *Onlar sadece böcek* diye düşünebilirsiniz ama bu tür salgınlar tarihte birden fazla ulusun sonunu getirmişti. Ve bunun İmparator'un Shi klanını yok etmesinden tam bir yıl sonra gelmesi - halk buna ne diyecekti?

Saçma bir batıl inanç, diye düşündü Maomao ama pek çok kişinin zihninde bu bağlantı o kadar kolay yok sayılamazdı. Ve İmparator ve akrabaları hem saf insanları hem de halkı yönetmek zorundaydı.

Şüpheli.

"Böcek vebası doğal bir olay," dedi Jinshi. "Bu konuda ne yapmamız gerekiyor? Onları uzaklaştırmak için şenlik ateşleri mi yakalım? Yoksa dışarı çıkıp her birini tek tek mi temizlemeliyiz?" Elbette haklıydı. Böyle bir çaba nafile olurdu.

Maomao, "İşte bu yüzden bu konuyu araştırıyorum," dedi. Jinshi'ye doğru ansiklopedi. Bu, kaleden kaçan Sazen'den aldığı kitaptı. Kitap

Kenarlarına iyice not düşülmüş. "Başka bir cilt daha var Böceklerle uğraşılıyor ve burada olmadığına göre, kalede olabileceğini düşünüyorum." Maomao'nun elindeki kitapta çekirgeler hakkında hiçbir şey yazmıyordu, ancak bu kadar yaygın bir Böylesine kapsamlı bir kitapta böceklerden bahsedilmezdi. "Ayrıca, benden önce kalede bulunan eczacının çekirgeler hakkında bir şeyler araştırdığına inanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ancak araştırmasının ne kadar ilerlediğini bilmiyorum." Tek bildiğim çaresiz olduğuydu.

Jinshi düşünceli bir şekilde çenesini okşadı, sonra kapıyı açtı ve Gaoshun'u çağırdı - o sırada ağzına bir şiş köfte koyuyordu. Gaoshun hemen Verdigris Evi'nden erkek hizmetkârlardan birini çağırmaya gitti. Chou-u, hiçbir fırsatı kaçırmayan biri olarak, terk edilmiş köfteleri gördü ve kendine yardım etti.

"Birkaç gün içinde temin edebilirim."

"Buna minnettar olurum." Maomao uzun bir nefes aldı. Bu her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu ama birkaç gündür zihninde dönüp duran bir şey için biraz rahatlama getirmişti.

Ancak Jinshi solgun görünüyordu. Artık haremağası gibi davranamayacağı için son zamanlarda sık sık yorgun görünüyordu. Ve ne Maomao'nun söyledikleri iş yükünü daha da artırmıştı.

"Yorgun musunuz, efendim?"

"Öyle de diyebilirsin. Ama ben iyi olacağım."

Gözlerinin altında büyük torbalar vardı ama etrafındaki memurlar ve saray kadınları bunları fark etmemiş gibiydi. Aslında, onlar iyi olduğunu düşünüyordu. Yüzündeki yara izine güzelliği neredeyse insanüstü bir şeydi ve bu da insanları şaşırtıyordu. Görünüşe göre

sağlığın çiçek açması için al.

Bu hızla giderse çökecek. Yorgunluktan duyuları körelen insanlar sonunda yorgun *olduklarını* bile anlamaz hale gelirdi. Gaoshun bile Jinshi'nin iyi olduğu konusunda ısrar etse, bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı. *Biraz uykuya ihtiyacı var.*

Buraya kadar gelecek zamanı varsa, bunun yerine odasında dinlenerek geçirmeliydi. Maomao ona biraz kızgınlıkla baktı. "Jinshi Usta, dinlenmek istemez misiniz?"

"Birdenbire ne oldu?"

"Hemen bir yatak odası hazırlayacağım. Uyumanı istiyorum."

Maomao ona doğru bakıyordu ve sağ yanağındaki yara izini fark etmemek mümkün değildi. Muntazam dikişleri ayrıntılı olarak incelemek isteme riskiyle karşıya olduğunu fark etti ve bakışlarını yere indirdi. Elbette babasının el emeğine, merhemle kaplı özenli dikişlere iyice bakmak isteyecekti.

Jinshi büyük olasılıkla yara iziyle kalacaktı ama iyileşme süreci hızla ilerleyecekti ve Jinshi bu süreci gözlemleyebilmeyi diliyordu.

"bir yerde uyumamı mı istiyorsun?"

Maomao biraz şaka yapmaya kalkıştı: "Kendi başına uyuyamıyor musun?" Kendisiyle bir çocuk gibi konuşulmasına içerleyebileceğini düşünerek, "Bu bir ş-" diye eklemeye başladı.

"Hayır, hayır, yapamam," dedi Jinshi sözünü bitiremeden. Tek başına yalnız kalmış gibi görünüyordu.

Anladım. Maomao kafasını dükkânın kapısından çıkardı ve yakındaki bir çırağa seslenerek ondan hanımefendiyi çağırmasını istedi.

"Ne var?" diye sordu yaşlı kadın, geldiğinde pek de hevesli değildi. Ama Maomao ne istediğini açıkladığında, o yaşlı göz kapaklarının altında bir ışık parlamaya başladı. "Bana yarım saat ver. saat."

Bu gerçekten yeterli zaman mı? Maomao düşündü ama birdenbire oldukça ilgili görünen madamı kendi haline bırakmaya devam etti. Bunun yerine Jinshi'ye biraz onarıcı çay ikram etti.

Maomao, "Bu lütfen," Jinshi'yi içeri yönlendirdi.

Verdigris Evi. Onu en üst katta, en iyi mobilyalar ve çok geniş bir yatakla döşenmiş bir odaya götürdü. Tütsüler yanıyor ve odayı zengin, tatlı bir kokuyla dolduruyordu. "Burada dinlenebilirsiniz efendim. İş önemlidir ama kendinize de iyi bakmalısınız."

Hanımefendinin kendisini geri çevirmesini bekliyordu ama yaşlı kadının bir planı varmış gibi görünüyordu, çünkü işletmenin en iyi odasını ücretsiz olarak teklif etmişti. Ve odayı otuz dakika içinde hazırlamıştı. Etkileyici bir gösteriydi. Belki de soylulardan biri üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın en iyisi olacağını düşünmüştü.

"Eğer yıkanmak isterseniz, şifalı bir banyo sizin için hazır. Pijama istersen bunları kullanabilirsin." Maomao ona yumuşak pamuklu bir pijama takımı uzattı. Jinshi şaşırmış gibi göründü ama gülümsemesi giderek daha nazik bir hal aldı. Bu bir gök perisinin gülümsemesi değildi ama yine de herhangi bir kadının -ya da erkeğin- kalbini eritebilirdi.

"Sanırım yıkanmalıyım," dedi Jinshi ve bitişikteki banyoya doğru ilerledi. Uşakların özenle getirdiği sıcak suyla dolu küvet mükemmel sıcaklıkta olacaktı. Önce kaynatmak, sonra da soğumadan buraya getirmek için ne kadar uğraşmış olmalılar!

Maomao bir rahatlama dalgası hissetti ve odanın bir köşesinde duran Gaoshun'un kaşlarındaki çatıklık da yumuşamış gibi görünüyordu. Yine de huzursuz görünüyordu.

"Yalnız uyumayacağım," diye tekrarladı Jinshi.

"Hayır yatmayacaksınız, efendim."

En azından bu konuda hiçbir soru işareti yoktu. Jinshi esrarengiz bir ifadeyle banyonun kapısını açtı ve hemen ardından kapıyı çarparak tekrar kapattı.

Maomao telaş içindeydi. Koşuşturması bir şekilde komik görünüyordu. Yine maskesini takmıştı.

"Banyoda neden açık saçık giyimli kadınlar var?" diye sordu.

"Endişelenmenize gerek yok efendim. Onlar profesyonel."

Adam kendi mandalinasını bile zor soyuyordu, bu yüzden Maomao kendi kendine banyo yapmasının söz konusu olmadığını düşündü. Tıpkı İmparator'un yıkandığı zamanki gibi giysilerinin hazır olmasını istemiş ve şöyle düşünmüş

Hazır başlamışken ona da bir masaj yaptırırım dedi.

"Masajı sevmez misiniz, efendim?"

"Masajla bitiyor mu?" diye . "Genellikle bitmez."

Ne de olsa bu bir hizmet sektörüydü. Ve eğer müşteri talep ederse, birçok uygulayıcı konuşmaya bile gerek duymadıkları ekstra hizmetler eklerdi. Herkes biliyordu ki zevk çeyreği işe yaradı.

"Hâlâ banyo yapacak mısınız, efendim?"

"Teşekkür ederim, ben almayayım."

"Kıyafet değiştirmek mi?"

"Bunu kendim yapabilirim." Jinshi üstündeki giysiyi çıkardı ve dikkatle pijamasını kendi başına çekti.

Maomao, *şaşırtıcı derecede iyi yapılı* olduğunu gözlemledi, ancak bu gerçeğe özel bir duygusal tepki vermedi. Elindeki giysiyi yerden aldı, düzgünce katladı ve bir sandığa koydu. Hâlâ bir tutam parfüm kokusu taşıyordu, sahibinin mükemmel zevkini yansıtan bir aroma.

Maomao yatağın başucundan bir fincan ve küçük bir çaydanlık aldı ve Jinshi için bir şeyler doldurdu. Maskesini yukarı kaldırdı ve bir yudum aldı. "Uyku ilacı falan mı?" Belki de tadı tuhaftı.

Belki de Maomao güvenli olduğunu göstermek için bir yudum almalıydı.

"Enerjinizi artıracak besinler içeriyor efendim."

Jinshi çayı tükürdü. Maomao, çayın içinde sırlısıklam olduğunu görünce kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

"Bunu bana neden verdin ki?"

"Bir erkek yorgun olduğunda bunun en etkili ilaç olduğunu duymuştum." "Bununla benim düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?"

"Başka ne demek istemiş olabilirim, efendim?"

Jinshi'nin yüzündeki ifade tiksinti ve utangaçlığın bir karışımıydı. Aslında, bugün bu tür bir surat ifadesini çok sık takınıyor gibiydi.

Belki de bu kadar açık sözlü olmamda bir sorun vardır. Jinshi bir erkek olabilir, ama belki de hala duyduklarından utanıyordu. Biyolojik gerçekler bu kadar ifade edilmişti. Ne de olsa hâlâ gençti ve belki de çoğu zaman görüldüğü kadar olgun değildi. Ona bütün yıl boyunca kızgınlık içinde olan bir hayvanmış gibi davrandığı için kendini kötü hissediyordu.

Yine de tepkisi biraz tuhaf görünüyordu. Muhtemelen endişelenmeye degecek bir şey değildir.

Jinshi Maomao'nun gözlerinin içine ama devam etti: "Peki, nasıl bir kadın tercih edersin?"

"Ha?" dedi aptalca.

Maomao iki kez el çırpı ve beş güzel kadından oluşan bir grup başka bir odadan içeri girdi. Her biri tatlı ve masum görünüyordu.

Maomao, "Suiren Hanım bana onları kendi yaşınızda tercih ettiğinizi söyledi," diye açıkladı. Suiren, Jinshi'nin bakıcısıydı. Kendince yaramaz olabilirdi ama birinci sınıf bir bakıcıydı.

Jinshi'nin iffet konusundaki belirgin saplantısı göz önüne alındığında, bakireler bulmaya çalışmışlardı; bu durum, herhangi bir hastalığa sahip olmadıkları kesin olduğu için daha da cazipti. Yeterince bakire bulmanın imkansız olduğu kanıtlanmıştı.

Verdigris Evi'nin kendisinden, bu yüzden yakındaki diğer bazı genelevlerde torpil yapmışlardı. Bu, hanımefendinin kaşlarını çatmasına neden olmuştu ama bu kadar kısa sürede bu kadar bakireyi istiyorlarsa, gereken buydu.

Kadınlara sadece söz konusu adamın bir soylu olduğu söylenmişti ve bu da onları ikna etmek için yeterliydi. Jinshi'nin maskesinin altındaki güzelliğini gördüklerinde daha da meraklandılar.

Evet, Jinshi pek çok genç kadının gözüne girmiş olmalıydı ama şu anda çenesi açık bir şekilde öylece duruyordu. Baktı. Maomao'ya baktı, şaşkınlığı maskesinin arkasından bile belli oluyordu. Odanın köşesinde Gaoshun başını tutmanın ötesine geçmiş ve alnını duvara dayamaya başlamıştı.

"Hiçbiri hoşuna gitmedi mi?" Maomao sordu. Buna tepki veren Jinshi değil, toplanan kadınlar oldu. Her biri Jinshi'ye en çok hoşuna gideceğini düşündüğü şekilde el kol hareketleri yapmaya başladı.

Çekici. "Hiçbiri henüz bir erkekle tanışmadı," dedi Maomao. "Madamın kendisi onları denetledi."

Bunun tam olarak ne tür bir denetim olduğu kolayca tahmin edilebilir.

Jinshi bir kukla gibi beceriksizce hareket ederek Maomao'ya baktı.

"Sadece uyumak istiyorum. Lütfen dinlenmeme izin verin!"

"Anlıyorum, efendim. O zaman bir kadın seçin, herhangi birini-" "Gerçekten demek istiyorum!" diye haykırdı.

Maomao'nun omuzları çöktü ve fahişeler toplu bir hışımla odayı terk .

Bunun yerine Maomao, omuzları kendisinden bile daha çökük Gaoshun'un yanına gitti ve "Bunları ister misiniz efendim?" dedi.

"Benim bir karım var. Korkunç bir eş. Kızım da temizlik konusunda biraz titizdir..." dedi.

Ah, elbette. Belki de evli bir adama fahişe teklif etmek iyi bir fikir değildi.

"Sana 'Baba, çok pissin!' denmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu gece son kez yıkanmalısın!' denmesi nasıl bir şey biliyor musun?"

"Evet, efendim, biliyorum."

Kızının nasıl biliyorum.

Yine de Jinshi'nin refakatçisinin ayakta durmak zorunda kalmasına üzüldü ve ona oturması için güzel bir kanepe teklif etti. Bir yatak daha vardı, hatta odanın tamamı da müsaitti ama Gaoshun bunu belirttiğinde kibarca reddetti. Eğer böyle bir yerde keşfedilirse boşanma ihtimalinden endişe ediyordu.

Maomao, Jinshi'nin yattığı yere geri döndü ve yorganı üzerine çekti. Kendisi odadan çıkmak üzereyken, onun kolunu tuttuğunu hissetti.

"En azından bir ninni söyleyebilirsin."

İlk başta bir şey söylemedi - ona hayır demek istiyordu ama adam ona bazen takındığı o köpek yavrusu gözleriyle bakıyordu.

Ve her neyse, hamam, fahişeler ve her şeyle ilgili tüm o heyecandan sonra, bu küçük mola onun kendini yenilenmiş hissetmesine hiç yardımcı olmamış gibi görünüyordu. Adam onu bırakmayı reddetti ve kadın bir iç çekti. "Ben iyi bir şarkıcı değilim."

"Umurumda değil."

Maomao, zaman tutmak için örtülere hafifçe vurarak şarkı söylemeye başladı. Eskiden fahişelerin ona söylediği eski bir çocuk şarkısı. Çok geçmeden Jinshi'nin nefes alış verişinin uyku ritmine dönüştüğünü duydu.

Jinshi akşam güneş ufukta batmadan hemen önce ayrıldı. Uykusu dinlendirici olmuş olmalı çünkü uyandığında çok daha iyi görünüyordu ve üç kase congee yedi. Maomao

ölene kadar çalışabileceğinden korkmaya başlamıştı ama hâlâ yemek yiyorsa ölmezdi. Eğer bir şey olursa, onu yakalayabileceğini düşündü. O gece akşam yemeğinde çok tok olduğunda Suiren'den sorun çıkardı. Ya da belki de çok fazla endişeleniyordu?

Maskesini yerine takan Jinshi arabasına bindi ve Maomao onun gidişini izledi. Orada dururken, üzerinde bir çift göz hissettiğini düşündü. Döndüğünde, ikinci katın korkuluklarına yaslanmış ve piposunu tüttüren, ahlaksız görünümlü bir fahişe gördü. Bu, Üç Prenses'ten biri olan Pairin'di. Cübbesi iri göğüslerini saklamak için pek bir şey yapmıyordu.

"Teslim olma vaktin gelmedi mi?" diye sordu.

"Neye teslim oldu?" Maomao ablasından uzaklaşıp dükkâna geri dönerek sordu.

Bölüm 4: Ateş Sıçanı Pelerini

Maomao'nun eczacı dükkânı, Verdigris Evi'nde fenerler yakılırken kapılarını kapattı. Hava karardıktan sonra iş yapmanın bir anlamı yoktu - sadece kötü müşterileri çekerdi ve lamba yağı zaten para israfı olurdu. Maomao günün kazancını topladı ve madama teslim etti. Küçük kulübesinde büyük miktarlarda nakit bulundurmak hırsızları ve soyguncuları cezbedebilirdi. Bu ayrıcalık için para ödemek zorunda kalsa bile parayı güvenli bir yerde saklamak çok daha iyiydi. Sonra kömürleri ve otları topladı ve sıkışık küçük dükkânı kilitledi.

" , eve gidiyoruz," diye duyurdu.

"Ne, şimdiden mi?" Chou-u homurdandı ama onu ensesinden tutup kulübelerine geri götürdü. Verdigris Evi'nin hemen arkasında yer almasına rağmen, duvarlar çatlaklarla delik deşikti. Rüzgâr içeri giriyor ve çok soğuk oluyor.

Maomao kömürleri sobadaki başlangıç kağıtlarının arasına yerleştirdi ve iyi bir ateş oluştuğunda üzerine biraz çıra attı. Soğuğu hisseden Chou-u, battaniyesine sarınmış halde uyku minderine kıvrılmıştı. Maomao ocaktaki tencerede hafifçe karıştırarak bir çorba ısıttı. İçinde kurutulmuş etin yanı sıra bahçeden topladığı sebzeler ve kudzu vardı. Hatta soğuğu hafifletmek için içine biraz zencefil rendeledi.

"Hiç misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi Chou-u, hâlâ battaniyesinin altında dev bir hap böceği gibi ayaklarını sürüyerek ilerlemeye çalışırken. Maomao bir yumruğuyla ona vurdu, ama battaniyesini almak karşılığında ona pamuklu bir ceket fırlattı.

Maomao, *bir kışlık kıyafet daha alsam fena olmaz*, diye düşündü. Chou-u'yu "yetiştirdiği" için oldukça adil bir ücret alıyordu ama parayı boşa harcamak niyetinde değildi. Chou-u homurdanabilirdi, ama Maomao parayı alan kişi olduğu sürece, aldığı eğitim

alacağı cevap şuydu: Çalışmayanlar yemek yemez.

Yontulmuş bir kâseye biraz çorba doldurdu ve dizlerini kaldırmak bir sandalyeye oturup çorbayı yudumlayan Chou-u'ya uzattı. "Biraz daha et lazım," dedi.

"Et istiyorsan, git parasını kazan!" dedi Maomao. Sonra çorbadan kendisi de bir yudum aldı. Hamur işleri yoktu ama biraz ekmek bulabilmişti. Erzaklarından bir parça aldı ve ısıtmak için çorba tenceresinin yanına koydu. Sonra kıldı ve içine biraz pişmiş sebze doldurdu. Ekmeğin tadının pek iyi olduğunu düşünmüyordu - belki de geçen yılki kötü hasat yüzünden. Kötü mahsul, kalitesiz tahıla yol açmıştı belki de.

"Paran var, değil mi Çilli? Neden biraz almıyoruz iyi yemek, o zaman?" Chou-u şikayet etmesine rağmen bir parça daha ekmek almak için uzandı.

"Dükkanı yaşlı kadından kiraliyorum, moron. Ne kadar ücret aldığı hakkında bir fikrin var mı?"

"O zaman neden başka bir yer bulmuyorsunuz?"

"Dinle, sen. Bu o kadar basit değil." Maomao çorbasından arta kalana ekmeğini batırdı ve ağzına attı. İsteseydi biraz daha zengin bir hayat sürebilirdi. Ama bunu yapmamak için nedenleri vardı. "Yarın benimle geliyorsun. Kıyafet alışverişine çıkacağız. Böyle üşüyorsun, değil mi?"

"Yaşasın!" Chou-u ellerini havaya kaldırarak "Yaşasın!" dedi ama bu hareket onu sandalyesinden fırlattı. Felçli olduğu için kendini tutamadı ve acınası bir şekilde yere yuvarlandı.

Maomao bir an için ona baktı, kasesini su kovaşında yıkarken ifadesi soğuktu.

Ertesi gün Chou-u ile birlikte, başkenti kuzeyden güneye ikiye bölen büyük cadde boyunca sıralanan pazara gittiler. Kuzeye gittikçe dükkanlar zenginleşiyor, güneye indikçe sınıf ve kalite düşüyordu. Eğlence bölgesi başkent'in güneyindeydi, bu yüzden buldukları ilk pazar tezgahlarının tenteleri bile yoktu; sadece acele hasırların üzerine serilmiş mallar vardı.

Ara sokaklara girdikçe dükkanlar daha da gölgeli hale geliyordu.

oldu. Zevk mahallesinin yakınlığı, şüpheli ilaçlar satan yerleri doğuruyor gibiydi. Doğal olarak, bir eczacı Maomao bu tür ürünlerden etkilenmiyordu ve tüccarlar da bunu biliyordu; dükkânlarının önünden geçerken hiçbiri ona seslenmedi. Henüz zevk bölgesine alışmamış erkekleri arıyorlardı; en iyi markalar onlardı.

Maomao başkentin merkezine doğru ilerledi, Chou-u her kaçma tehdidinde bulunduğu onu ensesinden yakalıyordu. Bazen ucuza satın alınan aslında size paraya mal olur. Sokak tezgahlarından birinden alacağınız pamuklu bir ceket kesinlikle ucuz olacaktır, ancak malzemesi kötü olacaktır. İçinde koşturan ve çocukların yaptığı her şeyi yapan bir veleden asla dayanamazdı. Gerçek bir binası olan herhangi bir tüccar, yerel müşterilerin güvenine ihtiyaç duyduğunu bilirdi; bir ceket Gerçek bir vitrini olan bir yer biraz daha pahalıya mal olur, ancak ürüne çok daha fazla güven duyulmasını sağlar.

Maomao dükkânlar arasından bir yer seçti ve içeri girdi; kullanılmış giysiler de dahil olmak üzere sıradan insanlara giysi satan bir yerdi. Perdeyi aşip dükkâna girdiğinde tavandan sarkan giysileri gördü. Dükkân sahibi içeride bir giysiyi onarıyor ve esniyordu. Yanındaki mangal doluydu

Ancak kıvılcımların herhangi bir malın üzerine düşmesini önlemek için etrafı bir kalkanla çevriliydi.

"*Kullanılmış* kıyafetler mi?" "Seçici olma."

Chou-u hâlâ küçüktü; yakında büyüme atağına geçecekti. Bir şey satın almak daha ekonomik olurdu.

değiştirmekte tereddüt etti. Maomao bir çocuk ceketini almak için ürünlere bakarken gözüne bir şey takıldı.

"Ne var?" Chou-u, her zamanki kartal gözlü, yanına geldi.

Duvarın asılı duran bir cüppeydi; uzun etekli, saf beyaz bir kıyafetti. Renginin olmaması onu biraz sade gösteriyordu ama aynı zamanda egzotik bir kokusu vardı; çok sıradışıydı. Maomao'nun gözü kollarındaki sarmaşık desenine benzeyen işlemelere takıldı.

Bu mi...

"Tanrım, bu oldukça ucuz görünüyor," dedi küçük pislik. Tanrı korusun

Aklına geleni söylemekten hiç çekinmezdi. Maomao, dükkân sahibinin dinliyor olabileceğini düşünerek ona bir şaplak attı ama dükkân sahibinden duyduğu tek şey kahkahalardı.

"Hah, bunun ucuz olduğunu mu düşünüyorsun, evlat?"

"değil mi? Kızların kıyafetlerinin renkli olması gerekir!"

"Sanırım haklısınız." Dükkân sahibi iğneyi iğneye geçirdi, sonra kaskatı kesilmiş omuzlarını ovuşturdu ve onlara gülümsedi. Bakışlarının cübbeye kaymasına izin verdi. "Ama bu cübbeyi görüyorsunuz... Bir zamanlar bir gök perisi giymişti."

"Göksel bir su perisi mi?" Bu Chou-u'nun ilgisini çekmişe benziyordu. Çekmeceli bir sandığın üzerine oturmuştu; belki de felç yüzünden uzun süre ayakta durmakta zorlanıyordu.

Maomao sinirlenerek dükkânda aramaya devam etti. Dükkân Buradaki dükkân sahibi, müşterilerle sohbet ederek zaman öldüren tezgâhtarlardan biriydi. Söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Hatırladığı tek şey, onun kendisini nasıl ele geçirdiği.

Baba Luomen saatlerce.

Sadece bir şey bulmam lazım, sonra buradan gidebiliriz.

Eğer Chou-u tezgâhtarla konuşmakla meşgulse, bu mükemmeldi. Onun dikkati dağılmışken bir şeyler bulabilirdi. Ama burası küçük bir yerdi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, göz gezdirirken tezgâhtarın hikâyesini duyacaktı.

Bu elbise bana batıdan geldi. Oradaki küçük köylerden bir köylü yolda kaybolan bir kıza yardım etmiş. Kız oldukça güzelmiş ve köylü ona sıırıslıkam aşık olmuş.

Çok sıra dışı bir genç : beyaz teni ve altın sarısı saçları vardı. Hiçbir şeye benzemeyen bir ipliği nasıl eğireceğini biliyordu. ve onunla kendisine yardım eden köylüye borcunu ödemek için birkaç cübbe dokudu. Cübbeler gizemli desenlerle işlenmişti ve diğer kumaşların değerinin birkaç katına satıldı.

Kız ısrarla memleketine dönmek istediğini söylüyordu ama nerede yaşadığını bilmiyor gibiydi. Uzak bir yerden gelmiş olmalı.

toprak, sanırım. Köylü kıza evlenme teklif etmiş, sonra bir daha, bir daha ve sonunda kız onu kabul etmeye karar vermiş.

Ama zamanlama kötüydü, çünkü tam o sırada kızın ailesi onu aramak için köye geldi. Ailesi olduğu anlaşılıyordu çünkü saçları ve tenleri aynıydı. Köylü sonunda

Yine de kızın teklifini kabul etmesini sağladı ve ondan vazgeçmek niyetinde değildi. Bu yüzden kızı sakladı ve tüm köy konu hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı.

Kızın ailesi ama şüphelenmişler. Köylü acele edip düğünü yapmanın ve genç kızı gelini yapmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Evlendiklerinde, kızın ailesi artık onun ailesi olmayacaktı.

Genç kız itiraz etti ama köylüler ona etmedi. Kendini arındırmak için köyün pınarında yıkanmaya zorlandı ve hemen düğünü yapmayı planladılar. Kız yıkanırken ağladı. Tek tesellisi, gelinliği için kendi yaptığı cübbelerden birini giymesiydi. Kaybettiği evini hatırlatan bir şey.

Nasıl bir keder hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Gelinliğinin içinde dururken bile neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu.

Etrafındaki herkes kutlama yaparken, kız köylüye yemin etmek için sunağa geldi. Ancak anda bile ailesini unutamamış. Adama kendisini akrabalarına geri vermesi için yalvardı.

Adam reddetmiş. Bunun üzerine kız kendini yakındaki bir yağa batırdı, bir meşale aldı ve kendini ateşe verdi. Alevler içinde koşarak panik içindeki köylülerin yanından geçmiş, ta ki pınara dalıp gözden kaybolana kadar.

Arkasında sadece tek bir kumaş parçası, taktığı bıraktı. Yanan kadının kendisinden hiçbir iz yoktu; köylüler belki de cennete geri döndüğünü tahmin ediyorlardı. Ailesinden hiç kimse de bir daha görülmemiş, bu yüzden köylülerin hepsi hemfikir olmuş: kız ve ailesi gökyüzünde kaybolmuş.

Dükkân sahibi, "Ve bu da perinin giydiği kaftan," diye ilan etti.

"Vay canına!" Chou-u çok etkilendiğini söyledi. Daha birkaç dakika önce giysiyi ucuz bulup alay etmişti ama şimdi ona parıldayan bir mücevhere bakar gibi bakıyordu.

Bu arada Maomao, Chou-u'nun sırtına bir dizi ceket ve hangisinin ona en uygun olduğunu merak ediyordu. Rengi biraz nahoş ama bedeni tam olan bir tane buldu.

"Hey, Çilli, bu çok güzel bir elbise! Bunu almaya ne dersin?" Chou-u'nun gözleri parlıyordu.

"Çocuk haklı," diye atıldı dükkân sahibi. "O gök perisi sizden çok daha yaşlı değildi, genç bayan. İkiniz birbirinize çok benzediğiniz için size özel bir fiyat bile vereceğim."

İyi deneme, ama elindeki abaküs fiyatın hâlâ bir basamak fazla olduğunu gösteriyordu. Maomao neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Bir gök perisi, doğru! Gerçek bir tanesini bedavaya görebilirim. Sonuçta, hafif hasarlı bir su perisi Verdigris Evi'ne düzenli olarak.

"Bana su perisi efsanesine inanmadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu dükkân sahibi. "Bazı insanlar romantizmden hiç anlamıyor..." Kollarını iki yana açtı ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı.

Asıl hayal kırıklığına uğraması gereken benim, diye düşündü Maomao. Daha önce sadece bir gök perisi görmemişti, bir tanesinin yok olduğunu da görmüştü. tıpkı hikayedeki gibi suya girmişti. "Ay ruhu" da sudan çıkmış, sırlıslık bir fareye benziyor ve tekrar bir gösteri planlayıp planlamadığını soruyordu. Ama yine de, böyle manzaralar gerçekten de nadir olmalı. Maomao istemeden de olsa bu anıya kıkırdadı.

Dünya tuhaf şeylerle doluydu ama bunların her zaman bir açıklaması vardı. İnsanlar bazı şeylerin neden olduğunu bilmedikleri için lanetlerle ilgili hikayeler uydururlardı.

büyülü güçler ve hatta bazen hayaletler.

Maomao, "gök perisi "nin dokuduğu cübbeye dikkatle baktı. "Dokunabilir miyim?"

"Tabii. Sadece kirletme."

Maomao kumaşın dokusunu hissetti ve işlemeleri inceledi.

Sonra sıırttı. "Dükkân sahibi, bu şeyi gerçekten bu fiyata satabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu sana söyleten ne? Elbette ." Yine bunu Maomao'ya yutturmaya çalışıyordu. Eğer cübbenin cennetten gelen gerçek bir ziyaretçi tarafından dokunduğuna gerçekten inansaydı, fiyata bir rakam daha eklerdi.

"Uh-huh. Peki ya istediğinin on katına satabilirsen?"

"On kez mi? Hah, kesinlikle mutlu bir esnaf olurum. Elinizdeki her şeyi size bedavaya verirdim."

Katip şaka yapıyor gibiydi ama Maomao, "Yapar mısın? Adamı duydun, Chou-u."

"Evet, ama o şey için on katı fiyat , değil mi? Sen aklını kaçırmışsın, Freckles."

Chou-u bile artık onunla dalga geçiyordu. Maomao kaşlarını çattı ve bir çift metal çubukla mangaldan bir kömür aldı. "Cübbeyi ve bu kömürü birkaç dakikalığına ödünç alacağım, bayım."

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Maomao çantasını çıkardı ve sandalyenin üzerine koydu. çekmeceler: *thunk*. Yanındaki tüm para buydu ama bu bornozu karşılması gerekiyordu. Dükkân sahibi parayı görünce şikâyet etmeyi bıraktı. Bu arada Maomao, cübbeyi ve kömürü aldı. sokağa çıktı ve sonra giysiye yere fırlattı. "H-Hey!" Dükkân sahibi tekrar bağırmaya başladı, biraz ama Maomao onu görmezden geldi. Bunun yerine kömürü çubuklarının arasına aldı ve elbisenin üzerine bıraktı.

"Hey, Çilli, ben biraz ateşliyim!" Chou-u birkaç kat pamuklu ceketin altından konuştu. Onu aşırı giydirmiş, tombul bir *daruma* bebeğine benzeyene kadar ceketleri kat kat giydirmişti.

"Birkaç kat çıkar o zaman."

Chou-u onları sadece taşımak zorunda olduğu için şikayet için giyiyordu. Maomao'nun elinde de yeni bir cübbe vardı. Genelde daha az göz sulandıran renkleri tercih ederdi ama bedavaya aldığı bir şeyden şikâyet edecek değildi. Ona uyuyordu ve önemli olan da buydu.

"Hey, Freckles. Cübbe neden yanmadı ki?" Chou-u sordu.

Maomao, dükkân sahibinin gök perisinin cübbesi olarak adlandırdığı şey karşısında kendi kendine homurdanmıştı. Bundan çok daha iyi bir isim vardı. Ateş sıçanı pelerini, diye önermiş ve bunu dükkân sahibinin kulağına fısıldamıştı.

Kömürü üzerine düşürdüğünde cübbe almayı reddetmişti. Aslında, üzerinde en ufak bir yanık izi bile olmadan çıkmıştı.

Yoldan geçenler hayrete düşmüştü - o kadar hayrete düşmüşlerdi ki, cübbenin göksel bir periye ait olduğunu söyleseydi ona gerçekten inanabilirlerdi.

"Giysiler yapılır, Chou-u?"

"Bunlar yapılıyor? Yani pamuk, kenevir gibi mi? Sadece ot ve lifler. Ve belki bazen böcekler falan."

"O cübbe kayadan yapılmıştı."

Chou-u'nun çenesi öyle hızlı düştü ki Maomao neredeyse gülecekti.

"Rock!"

Yani, *rock* gibi mi? Bunu nasıl yapmışlar?"

"Taş bile birçok farklı şekle girebilir." Taş lifi kumaşa dönüştürülebiliyordu. Bu alışılmadık bir teknikti ama eski zamanlardan beri var olan bir teknikti ve *huohuanbu* olarak adlandırılıyordu. Ancak bu kulağa pek etkileyici gelmediğinden, doğudaki ada ülkesinde bu malzeme için kullanılan bir ismi ödünç almıştı. "Ve tabii ki taş yanmıyor."

Yine de, buna tanıklık eden insanlara nasıl görünmüş olmalı? Hatta huohuanbu'yu bilenler bile, bunu ilk defa görüyor olabilirler. İlk kez. Eşsizliği, meraklı koleksiyoncular arasında fiyatının yükselmesine yardımcı olacaktı. Ve Maomao'ya gerçek bir gardırop dolusu bedava kıyafet kazandırmıştı.

"Demek hikâye buymuş. Peki ya gök perisi?" "Sanırım o..."

Yarısı doğru, yarısı değil.

Maomao, elbisenin kollarındaki işlemeleri fark etmişti.

Cübbe, babası Luomen'in notlarını yazmak için sık sık kullandığı yabancı ülke karakterleriyle yazılmıştı. Stilize edildiğinde, karakterler dönen, tırmanan sarmaşıklar gibi görünebilir. Sözde gök perisi muhtemelen o bölgeden gelmişti ve eğer

Altın sarısı saçları ve beyaz teniyle belki damarlarında biraz kuzey kanı da taşıyordu.

Yakın akrabaların evliliği küçük bir evde çok uzun sürerse köyünde, yavrular daha zayıf büyürdü, bu nedenle bu tür yerlerin sakinleri kesinlikle daha uzak soylar isterdi. Belki de genç kadın gerçekten kaybolmuştu ya da kaçırılmıştı. Hangisi olursa olsun, köylüler kesinlikle böyle bir ödölün gitmesine izin vermek istemezlerdi.

Böylece kız eve, ailesinin yanına dönme arzusuyla elbisesini dikmiş. Alışılmadık bir malzemeye, kaya lifiyle dokumuş ve Köylülerin okuyamadığı harflerle işlemişti, memleketinden yardım isteyen gizli bir mesajdı bu. Düğün günü, büyük ihtimalle kendi giydiği iç çamaşırlarını giyiyordu. suyla ıslanmıştı. Gerçeği gizlemek için peçesini kullanarak saçlarını da ıslatırdı.

"Tahta bir kaseye ateş koysanız bile yanmasını önlemenin bir yolu olduğunu biliyor muydunuz?" Maomao söyledi.

Kâseyi suyla doldurmanız yeterliydi. Tamamen kuruyana kadar odun alev almazdı. En azından ısı almadığı sürece. belirli bir sıcaklığın üzerinde. Eğer kadın ıslak giyerse iç çamaşırlarını kaya lifinden bir cübbenin altına koyarsa Bunun üzerine de daha yanıcı bir giysi giyerse, herhangi bir yanık oluşmadan önce tek yapması gereken pınara atlamaktı. Cübbenin üzerindeki desenleri nasıl kaçtığını göstermek için kullanırsa, daha sonra birinin onu bulması muhtemeldi.

Tabii ki işe yarayacağının garantisi yoktu. Ama dükkân sahibinin anlattıklarına bakılırsa başarılı olmuştu. Bir açıdan bakıldığında, bir yıl önce elçiler için verilen ziyafette sergiledikleri performanstan pek de farklı değildi.

"Huh!" Chou-u gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Neden bunların hiçbirini dükkândaki adama söylemedin?"

"Romantizmi bozmak istemem."

Chou-u haklı olduğunu kabul edercesine güldü.

Chou-u'nun bilmesine gerek olmayan bir başka neden daha vardı. Cübbenin kollarının yanı sıra iç kısmında da ince işlemler vardı.

Demek ki batıda ya da kuzeyde bir yerlerden gelen genç bir hanım var, diye düşündü Maomao. Son derece sıradan bir genç kadın kendini ateşe verip etrafta koşturacak cesarete sahip olabilir miydi? Maomao kesinlikle yapmazdı. Dahası, genç bayan okuyabiliyordu ve taş lifinin nasıl yapıldığını biliyordu. Bu başka diyarlarda sokaktaki herkes nasıl yapacağını biliyor muydu? Görünüşe göre Gezgin bir sanatçının böyle başarılarla sahip olması pek olası değildir.

Belki casus ya da onun gibi bir şeydi.

Batı, diğer ülkelerle küçük sınır anlaşmazlıklarına, yakın bölgelerin çoğundan daha yatkındı. Genç kadının bir istihbarat ajanı olması ihtimal dışı değildi, Eğer öyleyse bile, biraz dikkatsiz biri gibi görünüyordu.

Maomao ise bu anlamsız fantezilere alaycı bir şekilde gülümsedi ve eve doğru yoluna devam etti.

Bölüm 5: Bırakın Pasta Yesinler

"Eczacı! Eczacı! Çabuk gel!" Bitkin bir adam kulübenin kapısını öfkeyle yumrukluyordu. Maomao memnun görünmüyordu, yatağından yuvarlandı ve barakanın küçük penceresini açtı.

Bunu bir sıkıntı olarak gördüğünü belli eden bir şekilde giriş yaptı.

Dışarıda pis, orta yaşlı bir adam duruyordu. parası varmış gibi görünüyordu. Pencereyi kapatıp hiçbir şey görmemiş gibi davranmak üzereydi.

"Beni duyabildiğini biliyorum!"

Lanet olsun.

Bununla uğraşmak istemiyordu. neden dükkânına gelsin ki? Muhtemelen bir keresinde babasına gelmiş, bir miktar sadaka gelene kadar onun gönül tellerini . İşte bu yüzden babasının hiç parası olmamıştı.

"Eskiden burada olan yaşlı adama ne oldu?" "Gitti.

Servetini bulmaya gitti."

"Ne? Bana saçmalama!"

Adam öfkeyle yıkık dökük evin kapısına vurdu ama Maomao ona sadece soğuk bir bakış attı. Hatta kendini, biraz da kendine rağmen, "Pfah" diye homurdanırken buldu.

"Bir işletiyor olman gerekiyordu! Hiç ilacınız yok mu?"

"Evet, bir eczacı dükkânı işletiyorum. Bir iş olarak.

Bu da paranın konuştuğu anlamına geliyor." Maomao, parası olsaydı adamı görmekten pek hoşlanmazdı ama adam o tür bir iyi niyetle gelmiş gibi görünmüyordu.

"Yoksullardan ve muhtaçlardan para mı alacaksın?!"

"Ödeyemeyecekseniz, uzak durun. Senin gibiler ortalıkta dolaştığı için bu kulübede yaşamak zorundayım." Maomao, adamı korkutup için kapıya bir güzel vurdu. Chou-u onun arkasına saklandı, elinde bir çorba tenceresi ve bir kepçe vardı. Eğer bir şey olursa

mümkün olduğunca çok ses çıkarmak için onları birbirine vururdu. Küstah olabilirdi ama omuzlarının üzerinde düzgün bir kafası vardı. Verdigris Evi'nden birini getirecek kadar gürültülü olurdu.

Ziyaretçi ise sessizliğe gömülmüştü. Maomao bu tür insanlardan nefret ederdi. Eğer insanlar onlara bağış yapacağınızı düşünürlerse, sizden faydalanmakta tereddüt etmezlerdi.

Maomao'nun pes etmeyeceğini anlayınca adamın kirli yüzü kaşlarını çattı. Güçsüzce kapıya yaslandı. "Eğer istediğin paraysa, sana ödeyeceğim. Hemen değil ama yemin ederim ödeyeceğim. Lütfen, gel bak. Çocuğum..."

Eski ağlama yığnında çökme rutini. Güzel. Adam hâlâ başı öne eğik, kıpırdama belirtisi göstermeden oturuyordu. *Şimdi kapıdan çıkamayız*, diye düşündü Maomao.

"Hey, Çilli..." Chou-u, elinde hala pişirme kapları olduğu halde ona bakıyordu.

Bu çok saçma, diye düşündü Maomao ama hayal kırıklığına rağmen masadan bir fırça aldı ve biraz mürekkebe daldırdı. Eski püskü bir dolabı açtı, içinden bir tomar kâğıt ve birkaç tahta şerit çıktı. Şeritlerden birini çıkardı ve üzerine bir şeyler karaladıktan sonra adama doğru fırlattı.

"En azından adını yazabilir misin?"

Bir süre sonra adam, "Hayır... Yapamam." dedi.

"Sanmıyorum." Sonra ona bir bıçak fırlattı. "İşaretini koymak için bunu kullan. Sadece başparmağın yeterli."

Adam gözlerini kısarak tahta şeride baktı ama üzerinde ne yazdığını okuyamadı. "Ne yazıyor?" diye sordu.

"Tedavi için ödeme yapacağınıza dair. Bu bir senet."

Adam isteksizce bıçağı başparmağının alt kısmına bastırdı, ardından şeridin üzerine kanla bir işaret yaptı.

Chou-u arkasından, "Çok fazla sorun var gibi görünüyor," diye mırıldandı ama Chou-u onu susturmak için ayak parmağıyla dürttü.

"Bu iyi mi?" diye sordu adam, başparmağına baktı ve tahta şeridi Maomao'ya geri uzattı.

"Sanırım öyle olmak zorunda." Maomao gülümsedi -biraz haince ama yine de gülümsedi- ve kapının demirini çözdü.

Adam sonunda onu evinden çok da uzak olmayan bir ara sokağa götürdü.

zevk bölgesi. Bitkin vücutlu ve kirli giysili adamlar onları izliyordu; onu getiren adam diğerlerine tehditkâr bir bakış attı.

Belki bir ya da iki koruma daha getirmeliydik.

Maomao adamın peşinden koşacak kadar aptal değildi.

Ukyou'nun gelmesini istedi. Biraz heyecanlı olabilirdi, ama erkek hizmetkârların başı olarak zor bir toplulukta nasıl davranacağını biliyordu.

"Buraya kadar neden geldik ki?" Ukyou sordu. "Ben de senin kadar sevmiyorum ama başka ne yapabilirdim ki?

ne yapmam
gerekiyor?"

"Demek babana çekmişsin," dedi adam, kızın saçlarını sevgiyle okşayarak. Kız onun elini itti.

"İşte burası," dedi adam, onları kapısı yerine bir bez parçası olan bir barakaya götürürken. Havayı ter ve kir kokularının yanı sıra eski çöp ve pis kokular da dolduruyordu.

Hatta insan atıkları bile. Yaşça Chou-u'dan pek de farklı olmayan bir çocuk kirli bir şeyin üzerinde yatıyordu; kamıştan bir hasır ya da belki de çalı çırpı olabilirdi; Maomao bunu . Onun yanında daha büyük bir çocuk boş gözlerle adama bakıyordu. Maomao'dan birkaç yaş küçük bir kızdı ama gençliğinin hak ettiği canlılıktan eser yoktu.

"Baba." Bütün gözyaşlarını uzun zaman önce dökmüş olmalıydı, çünkü adama bakarken yanakları kurumuştu.

" burada. Size yalvarıyorum, onu inceleyin!"

Maomao sözünü sakınmadan minderde yatan kıza baktı. Kollarının ve bacaklarının rengi donuktu. Vücudu ara sıra kasılıyordu ve atık kokusu muhtemelen içinden çıkan her neyse ondan kaynaklanıyordu. Saçları o kadar dağınıktı ki kız mı erkek mi olduğunu anlamak zordu ve korkunç derecede kirliydi.

"Ne zamandır ?"

"Birkaç gün öncesinden beri. Ama ondan önce bile elleri onu rahatsız ediyor gibiydi," diye yanıtladı büyük kız.

Maomao kendi ellerinin yanı sıra ağzının etrafına da birer bez sardıktan sonra çocuğa yaklaştı.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu babası öfkeyle.

"Ne demek istiyorsun, ne? hasta, değil mi? Onda ne bana da bulaşırsa kimseye bir faydam olmaz. Ama sizi bu kadar rahatsız ediyorsa, ona bakmak zorunda değilim." Maomao adama ters ters baktı, Kaldırdığı elini indirdi ve arkasından gelen Ukyou'nun da kollarını kavuşturmasını istedi. Muhtemelen şiddete başvurursa adamın kolunu kırmaya .

Maomao *aşırı korumacı* olduğunu düşündü. Çocuğun eline dokundu. Kan dolaşımı zayıftı; kan, donmuş gibi nekrotik hale gelen parmak uçlarına ulaşmıyordu. Burası cereyan yapıyordu elbette ama bunun için yeterince soğuk değildi. Ayrıca, çocuk neredeyse felç olmuş gibi görünüyordu. Gözleri açıktı ve garip sesler çıkarıyordu. ara sıra, sanki uyanık bir rüyadaymış gibi.

"Bu sabahtan daha kötü durumda. Ne yapacağız baba? Sonu annem gibi olacak..."

Baba ağlamak üzere olan kızına baktı ve ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Başını kaşıdı ve çömeldi. "Lütfen. Ona yardım etmelisin. Ailemden birini daha kaybetmek istemiyorum!" Büyük kız da dizlerinin üzerine çöktü ve her ikisi de alınlarını toprak zemine bastırdılar.

Bu zor bir soru.

"Annesi de aynı şekilde mi öldü?" Maomao sordu.

"Hayır. Düşük yaparak hayatını kaybetti..."

"Düşük mü?" Maomao hareketsiz çocuğun yanağından süzülen tükürüğe baktı. Ağzının etrafında kalın bir tabaka vardı. "Ona bir şey yedirebildiniz mi?"

"Ona biraz congee verdik, sadece ..."

Bunun üzerine Maomao pis ocağa baktı ve içinde tutkal kıvamında bir bulamaç olan kül kaplı toprak bir kap gördü. İçinde pirince benzeyen pek bir şey görmek zordu; korkutarak bulabildikleri her şeyi içeriyor gibiydi.

"Bunun içinde tam olarak ne var?" diye sordu. Az bulunan pirincin yanı sıra, patates ve çeşitli otlar olduğunu düşündüğü şeyler gördü. Başka tahıllar da içeriyor muydu?

Büyük kız tökezleyerek evden çıktı ve bir avuç otla geri döndü. Zehirli değil ama besleyici de değil. Kıtlık zamanlarında açlıktan ölmemek için yenen türden otlar.

Kıtlık.

"Bunun o olmadığını biliyorum. Başka ne var?" Maomao sordu ama kız gözlerini kaçırdı. "Hiçbir şey mi?" diye ısrar etti ve sonunda kız pes edip bir dolap açtı ve içinden küçük bir Kekler. Birkaç , her biri özenle sarılmış. Arka sarayın eşleri arasında kabul görecekt kalitede değillerdi, Ama yine de belirgin bir tatlı kokuları vardı. Eğer biraz nemli görünüyorsa, bunun nedeni muhtemelen korunuyor olmaları ve azar azar yeniyor olmalarıydı.

"Bunlar ne?" diye sordu baba, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Görünüşe göre onları ilk kez öğreniyordu.

"Biri onları bize verdi. Yiyecek bir şey olmadığı bir zamanda onları biraz yemeye karar verdik. Onları gösterdik Anne, ama sana onlardan bahsetmememi söyledi, baba."

Aldatmaca karşısında şok olan adamın yüzü buruştu. "Bunları benden saklamaya nasıl cüret edersin! Bu evi ben yönetiyorum!"

Büyük kızın cansız gözleri aniden bir kıvılcım aldı. "Ama sen hiç çalışmıyorsun baba. Sadece kumar oynuyorsun. Bizi yol kenarlarında dilendiriyorsun ve sonra da kazandığımızı alıyorsun!"

Sözleri acımasızdı ama adamın başını öne eğişine bakılırsa doğru olduğu da ortadaydı. Maomao onun kızı için en iyisini istediğini düşünüyordu ama belki de sadece bir gelir kaynağını kaybetmekten korkuyordu.

"Kız kardeşine bunlardan herhangi birini verdin mi?" Maomao sordu ve kız başını salladı. Maomao pastadan bir parça kopardı, kokladı ve parmaklarındaki birkaç kırıntıyı yaladı. Gözleri kısıldı. "Bunu sana birinin verdiğini söylemiştin." İçinde bir şeyler olduğunu söyleyecek kadar tatlıydı.

Şeker. Sokaktaki bir kimsesize vermek için oldukça zengin bir bağış. "Bunu sana kim verdi?" Maomao sordu. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Küçük kız kardeşimde vardı ve o konuşamıyor. Annem ölmeden önceydi, yani sanırım bir ay önce."

Düzgün şekerli bir pasta halktan biri için gerçek bir lükstü. Şüphesiz böyle bir şeye sahip olan herkes, elinden alınmadan önce onu kolayca yerdi.

"bir şeyi olan başka birini tanıyor musun?" Maomao diye sordu, ama kız başını salladı. ". Birisi gösteriyordu

Bu kızın yaklaşık bir ay önceki semptomları gibi mi?"

"Şimdi sen ..." Ukyou söyledi. O her zaman keskin biriydi. Maomao onun gittiğini görünce tekrar çocuğa döndü.

Ellerinin ve ağzının etrafındaki bezi çıkardı ve kızı kucağına aldı.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Onu yanımda geri götürüyorum. Böyle bir lağım çukurunda asla iyileşemez. Ve tavsiyemi dinle, o ikramlardan kurtul."

Her şeyden öte, kızın bu yerde iyi bir yemek yeme umudu yok gibi görünüyordu. Maomao'yu rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

Ukyou geri dönerek, "Bırakın onu ben alayım," dedi.

"Teşekkür ederim." Maomao çocuğu ona teslim etti ve birlikte kulübeyi geride bıraktılar.

Ukyou kızı kucağına alıp hızla ilerlerken, "Yandaki yaşlı adamın parmakları çürümüştü," dedi. Yaşlı adam yol kenarında dilenirken onunla konuştuğunu söyledi. Hatırladıkları ilk başta bulanıktı ama avucundaki birkaç küçük para kısa sürede hafızasını tazelemişti. "Onları bir kadının dağıttığını söyledi. Yüzünü görmediğini iddia ediyor."

"Hmm," dedi Maomao. Bu hikâye kulağa şüpheli gelmeye başlamıştı.

Ukyou Maomao'yu evine kadar uğurladıktan sonra doğruca Verdigris Evi'ne . Ona birkaç bozuk para vermeye çalıştı ama Maomao "Ben çocukları korumaya alışkınım" diyerek reddetti. O her zaman böyleydi.

Maomao pis çocuğu kulübesine getirdi. Evi gözetlemesi için etkin bir şekilde bırakılmış olan Chou-u, sivri bir koklama yaptı.

"Onun nesi var? Çok pis."

"Gidip biraz su ısıtman için iyi bir neden. Bunu da al ve gidip Büyükanne'den biraz beyaz pirinç iste." Kadın ona bir avuç para verdi ve o da itaatkâr bir şekilde Verdigris Evi'ne gitti. Ev

Yiyecek beyaz pirinç düşüncesi onu motive etmiş olmalı.

Kızın durumu, yedirilen kekler yüzünden aniden kötüye gitmiş gibi görünüyordu. Büyük kız kendisinin hiç yemediğini, ama hepsini onun için sakladığını söylemişti.

Kardeşim. Eğer annem hamileydiyse, belki de kendini bir şeyler atıştırırken bulmuştur.

Bazılarını da.

Maomao rafa baktı. Eğlence bölgesinde bir eczacı dükkânı işlettiğinden, çeşitli ilaçlardan oluşan bir stoku vardı. Birçoğu yanlış dozda kullanıldığında ölümcül olabilen kürtaj ilaçları. Bunlardan biri buna benzer belirtiler gösterdi. Bu bir Toksin bozuk tahılda bulunur ve küçük miktarları bile zehirlenmeye neden olabilir. Toksin, uzuvlara giden kan akışını kısıtlıyor ve hızlı bir şekilde nekroza neden olabiliyordu. Vücut felç olur ve insanlar bazen halüsinasyonlar görürdü.

Tedavi basitti: zehiri yutmayı bırakmak. Bu ve biraz egzersiz zehiri vücuttan atacaktı. Ne yazık ki bu kız evinde bırakılsaydı, muhtemelen iyileşmeden ölüp gidecekti. Bu nedenle Maomao onu nakletti.

Acaba bunu gerçekten yapmam gerekiyor mu, diye düşündü. Babasının ona gerçekten ödeme yapacağına inanmıyordu. Ve eğer öderse, paranın ablasının yalvarmalarından geleceğinden şüphelenmek zorundaydı. Bu sefer gerçekten zor durumda kaldığını düşünürken bile, temiz bez parçalarını bir araya getirmeye başlamıştı bile.

Birkaç gün sonra bir ziyaretçileri oldu ama gelen yine orta yaşlı adam değildi. Daha doğrusu, kızı. Yeni çürükleri vardı ve Maomao onları aldığından şüpheliydi.

Kızın küçük kardeşi, çok düzenli olmasa da yürüyebilecek kadar iyileşmişti. Yetersiz beslenme onun için toksinden çok daha büyük bir endişe kaynağıydı. Parmakları hâlâ çok iyi hareket etmiyordu ama muhtemelen zamanla iyileşecekti. Maomao rahatlamıştı. nihayet bir gün önce onu banyoya sokabilmişti. Şu anda kız, kendisine ağabey gibi davranmaya başlayan Chou-u ile yürüyüşe çıkmıştı.

"Paramı getirdin mi?" Maomao pis genç kıza sert bakışlarla sordu.

"Küçük kardeşim nerede?"

"Kendiniz görün." Chou-u kaba pencerenin dışında, tökezleyerek ilerleyen çocuğa yardım ederken görülebiliyordu. Saçları yıkanmış ve toplanmıştı, aslında yeniden küçük bir kız gibi görünmeye başlamıştı.

Ablasını gördüğünde, büyük kız neredeyse ona doğru koşacaktı ama Maomao onun elini tuttu. "Benim param."

"Para... Senin paran..."

Onda yoktu. Tabii ki yoktu. Maomao, yaşlı adam gelmediği andan itibaren bunu biliyordu. Bu yüzden ona elindekini imzalatmıştı. Tahta fişi kıza doğru salladı.

"Sende yok mu? Sorun değil. *Onu* satabilirsin." Başparmağını yeni yürümeye başlayan çocuğa doğru salladı. "Onu şimdi eğitmeye başlarsak muhtemelen çok geç olmaz."

Büyük kız bir süre sessiz kaldıktan sonra gözleri yavaşça Maomao'nun gözleriyle buluştu.

Hm? Maomao onun ağlayarak yıkılacağından emindi. Ama o donuk, neredeyse ölmüş gözlerde yine o kıvılcım vardı.

"Dilsiz küçük bir kızdan daha fazlasını getirirdim," dedi abla, göğsüne gösterişli bir şaplak atarak (Maomao'nun belirttiğine göre, kendi berbat örneğinden bile daha az etkileyici bir göğüs).

Maomao kıza baktı. "Kız kardeşinin yerini alacağını mı ? Ne için gönüllü olduğunuzu biliyor musunuz?" Eğildi duvara yaslandı ve ayak parmaklarıyla kaval kemiğini kaşıdı.

"Çok iyi biliyorum! Ama ya öyle olacak ya da hayatımın sonuna kadar yalvarmaya devam edeceğim! Zaten çok geçmeden beni kandıracağına eminim! Babam her gün kazandığım azıcık parayı da elimden alıyor, ne fark eder ki?" Ayaklarını yere vurdu: En iyisi devam etmek ve bir fahişe olmaktır.

Bazen genç kadınlar Maomao'nun kapısını çalıyordu; Verdigris Evi'ndeki fahişelerin, diğerlerinden çok daha iyi bir yaşam sürdüğü yanılışına kapılan genç kadınlar. toplumun en alt tabakası. Maomao'nun bir şekilde burayla bağlantılı olduğunu bildiklerinden, kendileri için iyi şeyler söylemesini istiyorlardı. Bu kız da buraya benzer bir amaçla gelmiş gibi görünüyordu.

Maomao ona değerlendirici bir bakış attı, sonra da sertçe içini çekti. "O kadar değerli olduğunu mu düşünüyorsun? Senin eyaletinde tarladan yeni gelmiş bir çiftçi kızı senden daha fazla eder."

"Ama benim küçük kız kardeşim de aynı durumda! Ve o bile

Konuş!"

"Ama o senden daha genç. Bu da disiplini daha çabuk öğreneceği anlamına geliyor. Ayrıca, dışarıda ne kadar çok erkeğin sessiz tipleri tercih ettiğini bilerseniz şaşarsınız." Kasıtlı olarak acımasız davranıyordu ama

Genç kadının gözleri onun üzerinde sabit kaldı. Kız bakışlarını hiç ; gözlerindeki ışık sadece daha güçlü yanıyordu.

"Oradan çıkmak *zorundayım*. Ya bu olacak ya da hayatımın geri kalanını onun ayaklarının altındaki çamur olarak geçireceğim. Ve bundan önce her şeyi, *her şeyi* göze alırım!"

Maomao serçe parmağını kulağına soktu ve kaşımaya başladı çalışkan bir şekilde. Bu son derece yaygın bir hikayeydi. Ne zaman Çamura saplandığınızda kurtulmak için ne kadar çabalarsanız o kadar derine batıyordunuz. Ama belki de mücadele etmek hiçbir şey yapmamaktan, sadece batmayı beklemekten daha iyiydi. Maomao, birilerinin mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp onları kurtarmasını beklemek ve ummak yerine, nafile olsa bile, meseleleri kendi ellerine almaya çalışanları severdi.

Yine de bu kıza yardım etmek için özel bir nedeni yoktu ama onu durdurmak için de özel bir nedeni yoktu.

Maomao, "O genelevi işleten kadın tüm başkentteki en cimri kocakarıdır," dedi. "Eğer senin onu mutlu edeceğini düşünmüyorsa Parası yoksa size gün yüzü göstermez ve sizi satın alsa bile düşük fiyat verir."

Genç kadın hâlâ irkilmedi.

"Ona kendi bitkin bedeninden başka sunacak bir şeyin olmadan gelersen, için muhtemelen sana bir tasma takacaktır. Ve eğer yine de kaçmayı başarırsan - ya da en azından denersen - bunun bedelini bir ya da iki kaburgayla ödemeye hazır ol."

"Hepsi bu mu? Öz babamın kolumu kırmasının yanında bu hiçbir şey sayılmaz! Bir delikte fare gibi yaşamaktan bıktım!"

"Peki küçük kız kardeşini ne yapacağız?"

"Eminim yaşlı kadın ikimizi de geçindirecek kadar çok çalışacağımı görünce onu yanına alacaktır!"

Verdigris Evi pratik bir yerdi. Eğer kız Madam muhtemelen onu şımartacaktı. "Eğer sizden yararlanamazsa, ikiniz de

farelerden daha iyi." Maomao hala pek memnun görünmüyordu, bir giysi sandığına gitti ve karıştırarak bir kıyafet çıkardı neredeyse rastgele. Kullanılmış giysi dükkanından aldığı şeylerden biriydi. Gösterişli olmanın sınırındaydı ama onu pis genç kıza doğru fırlattı. "Yıkanmak için kuyuyu kullan. Saçların dahil her şeyi. Soğuk olacak. Çok kötü olacak. Geldiğinizde üzerinizde tek bir pire bile varsa, siz kapıdan içeri girmeden sizi süpürgeyle kovalar."

Kız giysiyi kavradı ve kuyuya doğru ilerledi. Bundan sonra ona ne olacağı Maomao'yu hiç ilgilendirmiyordu. Bu yolu kendisi seçmişti. Pişman olacaksa, gözden kaybolana kadar çamurun içinde kalabilirdi.

Bölüm 6: Son Cilt

Gaoşun'un oğlu Basen gelip evin kapısını çaldı. birkaç cilt ansiklopedi ile eczacı dükkânına girdi. Maomao (her zamanki gibi bitkin görünen) genç adama hırpalanmış minderi uzattı ve ona biraz çay doldurdu.

"Jinshi Usta meşgul," dedi Basen. Belli ki buraya gelecek kadar boş vakti yoktu.

Hâlâ Jinshi'nin "hadım adını" kullanmasının nedeni kısmen takma ad olarak kullanmasıydı ama asıl nedeni Basen'in gerçek adını söyleyememesiydi. Soyluların isimleri, halktan insanların duyacağı şekilde telaffuz edilmezdi.

Verdigris Evi'ndeki fahişelerin hepsi Maomao, her zamanki güzel ve hizmetçisinden başka birini ağırlıyordu. Özellikle hanımefendi soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama Maomao onun kafasındaki abaküsün çalıştığını görebiliyordu.

Jinshi'yle birlikte olduğu zamanların aksine, Basen oradayken dükkânın kapısı açık kalıyordu ve yaptıkları işler tüm dünya tarafından görülebiliyordu. Belki de bu Basen'in bir , aralarında uygunsuz bir şey olmadığını göstermenin bir yoluydu.

"İstediğin şeyi getirdim," dedi Basen ve bezle sarılmış paketi açarak Maomao'nun oldukça iyi tanıdığı birkaç kalın kitabı ortaya çıkardı. Bir böcek ansiklopedisi.

Kuşlar, balıklar ve bitkilerle ilgili kitapları da içeren bir set. Maomao'nun ilgi alanları öncelikle bitkiseldi; bitki yaşamı hakkındaki kitabı yutmuştu ama böceklerle ilgili olana sadece göz gezdirmişti.

Umarım buradadır, diye düşündü. Sazen, selefinin çekirgelerle ilgili bir araştırma üzerinde çalıştığını söylemişti. Burada olmalı. Ama görememişti. Ne kadar ararsa arasın, üzerlerinde hiçbir şey bulamadı. Sonunda, Basen bile

Sayfaları çeviriyor, bulunması zor girişi arıyordu.

"Burada değil mi?" diye sordu sonunda.

"Öyle görünmüyor."

"Öyle olacağını söylemiştin."

Öyleyse ne olmuş? Orada olmayan, orada değildi. Yine de en iyi ihtimalle kafa karıştırıcıydı. Sazen onlara bir oyun mu oynamıştı? Pek olası değil; bundan ne çıkar sağlayacaktı ki?

"Depodayken bu kitaba dokunan oldu mu?" Maomao, bunun kitabı ele geçiren asker üzerinde şüphe uyandırmak olduğunu bilse de sordu.

"Kim böyle bir şeyle ilgilenir ki?" "İnsanlar sevdikleri şeyleri severler."

Yine de bu olasılık uzak görünüyordu. Eğer biri burayı yağmalayacaksa, alınacak daha değerli şeyler olduğu aşikârdı.

Maomao canı sıkkın bir şekilde inledi ama sonra dükkana doğru gelen birini fark etti. Hafif bir esintide bir sөгüt ağacının tüm zarafetiyle hareket eden, ancak son derece iyi donanımlı biri - bu ablası Pairin'di.

Maomao yüzünde beliren bir çatık kaşla onu izledi. Madam, Pairin'in peşinden gidiyor ve onu durdurmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Görünüşe göre Basen'i çoktan ölçüp biçmişti.

Pairin çok hoş bir fahişeydi. Verdigris Evi'nde çalışan en yaşlı kadındı ama güzelliği hiç azalmamıştı ve hâlâ pek çok erkeğin dikkatini çekiyordu. Büyük köpek Lihaku bunun en iyi örneğiydi. Ayrıca en büyük kadın olarak tanınıyordu.

dansısıydı. İyi bir abla olduğundan bahsetmiyorum bile; genç fahişelere ve çıraqlara karşı her zaman nazikti.

Ancak, hataları da yok değildi.

Pairin yanaşıp Basen'in arkasında durdu ve güzel, biçimli bir parmağını yanağında gezdirdi.

Basen neredeyse yerinden sırayacaktı, ancak bunu yaparken bir şekilde oturduğu yerde kalmayı başardı. Hayır, pek mantıklı gelmeyebilir ama belli ki hiç ayağa kalkmadan "zıplayabilecek" kadar evikti.

"Abla..."

"Ah, pardon. Omzunda biraz toz vardı."

Bunun doğru olmasına imkân yoktu. Eğer toz omzundaysa, neden yanağını fırçaladı?

Pairin'in her hareketi çalışılmış ve zarifti; her jest kadınsılık yayıyordu. Gözleri nazikçe gülümsüyordu ama Maomao'ya aç bir etobur gibi görünüyordu. Pairin son birkaç gündür "çay içiyordu"; başka bir deyişle, müşterileriyle görüşmüyordu.

Bu, ödeme yapan müşterileri çekemediğinin bir göstergesi değildi - daha ziyade, her gün çalışmanın ona yakışmadığının bir işaretiydi. Fakat

bir pürüz vardı: Pairin çay içmeyi sevmiyordu. İştahı tatmin olmuyordu.

" oluyor?!" Basen geri çalıştı ama burası küçük bir dükkândı; Pairin kısa sürede onu köşeye sıkıştırdı.

"Tanrım, hala orada. Kıpırdamadan dur da getireyim."

Maomao havan ve tokmağını yoldan çekip Basen'in ayağı takılmadan önce rafa kaldırdı. Çay fincanları ve atıştırmalıklarla dolu tepsiyi elinde tutuyordu.

İlk seferde ona bedava verecek.

Basen'in yüzü bir şekilde aynı anda hem solgun hem de kızarmıştı. Eğer Lihaku tam da bu anda ortaya çıkarsa, işler gerçekten ilginç bir hal alabilirdi. Maomao ayakkabılarını giydi ve koruduğu atıştırmalıklardan birini kemirdi. Jinshi ziyarete geldiğinde getirilenler kadar güzel değillerdi - tam da yaşlı kadına göreydiler. Yine de mükemmel derecede lüks, ince pirinç krakerleri ve hafif karides tadı. Tam da Maomao'nun sevdiği türden bir şey.

Oh, adamım! Anladım! O bir bakire, diye düşündü. Onda bunu söyleyen bir şeyler vardı. Şimdi mantıklı geliyor diye düşündü, bir duvara yaslanıp pirinç krakerinden bir ısırık daha aldıktan sonra çay içti. Bir çırağın onu izlediğini gördü

Kıskançlıkla, ama madamın önünde kıza atıştırmalık bir şeyler veremezdi. Bunun yerine, son krakeri yememeye ve kıza daha sonra vermek üzere saklamaya karar verdi.

"Arrgh! Size vermek için gönderildiğim şeyi verdim. Ben gidiyorum!" Basen dükkândan kaçarken kemerini tekrar sıkmaya çalışıyordu (Pairin neredeyse kemerini çıkarıyordu). Maomao iç çamaşırının görüldüğünü ona söylemeli mi diye düşündü.

"Aww," dedi Pairin . "Bir bakire ve neredeyse ona sahip oluyordum!"

Demek o da öyle düşünüyordu. Pairin bu tür davranışları olmasa örnek bir abla olabilirdi. Ve Maomao onun her geçen yıl daha da kötüye gittiğini hissediyordu.

Madam üzüntüyle, "Ve düşünsenize, bir cennet..." dedi.

Cehennemi kastettiğine eminim, diye düşündü Maomao.

Lihaku'ya acele ve Pairin'i satın almak için para biriktirmesini söylese iyi olur. Chou-u prensesin dikkatini çekecek kadar büyümeden önce.

Sazen ön kapıyı süpürüyordu. Gerçek bir uşak olarak hizmet edebilecek kadar güçlenene kadar, çırak işi sayılabilecek işleri yapmak zorunda kalmıştı. Uşakların ustabaşısı Ukyou işleri bu şekilde yürütüyordu. Aday angarya işlerden çok memnun görünüyorsa, Ukyou onun personelin değerli bir üyesi olmak için doğru özelliklere sahip olmadığına karar verir ve zamanı geldiğinde serbest bırakılırdı. Genç kızların işlerini yapmak zorunda kalmaktan öfke duyan ve başka işler öğrenmeye çalışan erkekler gemiye alınırdı.

Sazen'in yeri süpürürken bir melodi mırıldandığını görmek, Maomao'nun zihninde onun uzun sürmeyeceği konusunda çok az şüphe bıraktı.

Kuruluş.

"Hey," dedi Maomao kabaca.

"Hm?" Kirli kıyafetlerini değiştirmiş ve sakalını kesmiş olan Sazen birkaç yaş daha genç görünüyordu.

"Kitap burada." Basen'in elindeki ciltleri ona gösterdi. bir taşıma bezine sararak getirmişti. Onu yere bırakırken duyulabilir bir *gümbürtü* duyuldu. "Ve bu senin söylediğin şey değil."

Sazen' yanındaki kitaplar da dahil olmak üzere, tüm ansiklopedisi on dört cilde ulaştı. Ancak hiçbir çekirgelerle ilgili bir şey içermiyor gibiydi. Maomao on dört kitabı o küçük odada bulunduğu zamandan hatırlıyordu, bu yüzden sayıların eşleştiğini biliyordu.

"Ne? Ama bu hiç mantıklı değil." Sazen örtüyü açtı ve kitaplara baktı. Gözlerini kısarak onları yakından inceledi ve

Sonra yüzü karardı. "Hepsi bu kadar değil," diye açıkladı. Maomao,

"O odada bulunan tüm kitaplar bunlar," dedi,

O bile on dörde kadar sayabildiğinden emindi.

"Hayır, özellikle bunları kastediyorum," dedi Sazen, böceklerle ilgili kitapları eline alarak. Bunlardan iki tane vardı, açıkça I ve II olarak etiketlenmişlerdi.

"Böcekler hakkında üç cilt olması gerekiyordu." "Ne?"

Bu, daha önce hiç yayınlanmamış en az bir kitap olduğu anlamına geliyordu.

Ya da en azından Maomao oraya varmadan önce biri onu kaldırmıştı.

"Böyle bir şeyi kim alırdı acaba?" dedi Sazen.

"görünüyor."

"Hayır, hayır. Yaşlı adamın zamanında kitap oradaydı, biliyorum."

"Yaşlı adam" muhtemelen arka saraydan sürgün edilen doktordu. Bir ölümsüzlük iksiri araştırıyormuş ya da Maomao öyle duymuş.

"Acaba onu bununla birlikte mi gömdüler?" dedi Sazen. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bu benim memleketimde bir gelenektir."

Sazen'in memleketini sormuyordu, değil mi? Ama "yaşlı adamı" merak ediyordu.

"Neden öldü ki?" Basit bir yaşlılık mıydı? Eğer yaşasaydı, Maomao'nun yaşlı adamıyla hemen hemen aynı yaşta olacaktı, bu yüzden o kadar da şaşırtıcı olmazdı. Ölen doktor Ayrıca bir noktada batıda eğitim gördüğü söyleniyor, bu yüzden belki de birbirlerini tanıyorlardı.

"Ah... Şey. Yanlış giden bir deneydi." "Ters mi gitti?"

"Bir ölümsüzlük iksiri yaratmaya çalışıyorlardı, değil mi? Bunu yapmak için de test etmeniz gerekir, değil mi?"

Bu şu anlama mı geliyor.

Maomao'nun merak ettiği bir şey vardı, Chou-u ve diğer çocuklar üzerinde kullanılan diriltme ilacıyla ilgili bir şey. Chou-u sadece hafif bir ilaçla kurtulmuştu.

felç-ama sizi etkili bir şekilde öldüren ve sonra hayata döndüren bir ilaç asla ilk denemede bu kadar iyi çalışmazdı. Başarı olasılığını kademeli olarak artıran bir dizi deney yapmış olmalılar.

Peki deneyleri nasıl yapmışlardı? Fare kullanmışlardı, evet, ama işe yarayacağını gerçekten bilmek için eninde sonunda gerçek insanlar üzerinde test etmeniz gerekirdi.

"Hey... Neyin var senin?" Sazen yüzünü buruşturdu. Maomao bir an için nedenini merak etti, ama kısa süre sonra fark etti: sırtıyordu Korkunç bir şekilde kulaktan kulağa.

"Söyle bana. Onu nereye gömdüler?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu tür şeylerden sorumlu kişi ben değildim." "Kim sorumluydu?"

Sazen başını kaşıdı. "Sanırım onu Suirei adıyla tanıyorsunuz. Yaşlı adamın yardımcısıydı. Bilirsiniz, ifadesiz olan. Genç hanımın büyük üvey kardeşi, sanırım ona öyle diyorlardı."

Maomao bir şok geçirdi ve ne yaptığını anlayamadan Sazen'in omzuna olabildiğince sert bir tokat attı. Neden bunu daha önce fark etmemişti? Suirei: Shi klanının hayatta kalan bir üyesi, önceki imparatorun torunu ve Shisui'nin yarısı Kardeşim.

"Ah! Bunu neden yaptın?"

"Ben ! Süpürmeye devam et. Gevşeme!"

Maomao kitabı bezine tekrar sardıktan sonra bir mektup yazmak için dükkânına geri döndü.

Bir uşaktan mektubunu mümkün olan en kısa sürede iletmesini istedi. Doğrudan Jinshi'ye yazmak

Bu yüzden mektuplarını genellikle ya Gaoşun'a ya da Basen'e gönderirdi; ancak Basen'in her zaman çok iyi görünmediği göz alındığında, çoğunlukla Gaoşun'a yazardı.

Ertesi sabah çabucak geldi ve onunla birlikte ona bir cevap geldi mektup ve hemen ardından onu almak için bir araba. Araba onu Suirei'nin bulunduğu yere götürecekti -Maomao Suirei'nin artık Ah-Duo, eski bir yüksek eş. Maomao ansiklopediye

arabasıyla birlikte gelen bir hizmetçiye seslendi ve ardından dükkânın kapısını kapattı.

"Dışarı mı çıkıyorsun? Ne kadar şanslısın!" Chou-u, Maomao'nun kolunu çekiştirerek söyledi. Maomao ona kaşlarını çattı. "Beni de götür!"

"Kesinlikle hayır."

Sadece Suirei değil, diğer Shi klanı çocukları da Ah-Duo ile birlikte yaşıyordu.

Chou-u'yu hepsinden uzak tutmak, onu burada tutmanın tek amacıydı; onu doğrudan onlara götürecek değildi.

"Pislik! Bütün eğlenceyi sen yaşıyorsun!"

"Ben işe gidiyorum. Belki dükkânın önünü temizleyerek ya da başka bir şey yaparak zaman geçirebilirsin." Başını okşadı ve onu Ukyou'ya teslim etti. Çocukları seven Ukyou, Chou-u'yu omuzlarına alarak uzaklaştı.

Fakir adamın kızı olan yeni kız da etrafta takılıyordu.

Ablası şu anda bir değerlendirme sürecindeydi.

çırak. Hanımefendi, eğer kötü bir öğrenci olduğu ortaya çıkarsa, kısa süre içinde dışarı atılacağını açıkça belirtmişti. Kızların Babası birkaç kez onları geri almaya gelmiş ama her seferinde erkekonu kovalamış. Maomao'nun da gözünü korkutmaya çalışmıştı ama fahişe olmak istediğini söyleyen kızıydı. Maomao o zaman da bu işe bulaşmamıştı, şimdi de bulaşmıyordu ve hepsinden önemlisi, hâlâ para alamamıştı.

, *acele et ve öde...* Ödemenin, çabalarının tam başarısını uygun bir şekilde yansıtacağını umuyordu. Maomao

Ukyou'nun omuzlarına binmiş Chou-u'ya baktı. *Onunla ilgili ne yapacağız?* Kısmen felçli olmasaydı, onu erkek hizmetkârlardan biri olarak eğitebilirlerdi ama

Bir genelevde fedai olmak belli bir fiziksel kapasite gerektiriyordu.

Belki de onu bir eczacı yapmalıyım, diye düşündü Maomao. Ancak şu anda Chou-u tıbbi konulara hiç ilgi göstermiyordu. Maomao ise aksine, yüzlerce

yaşına göre farklı formüller. *Bu kadar büyüleyiciyken nasıl ilgisini çekmez!* Maomao biraz somurtarak arabaya bindi.

Ah-Duo'nun evi bir İmparatorluk villasına yakışır şekilde görkemli ve ihtişamlıydı. Maomao'nun kıyafetleri değiştirilmeden önce

arabadan indi. Ah-Duo'nun bu tür incelikleri pek önemsemediğini biliyordu ama nezaket bunu gerektiriyordu.

Böylece Maomao kendini, kirlenmesin diye uzun eteğinin tutarak buldu. Bir arabanın altından geçti.

Muhteşem bir kapı ve çakıllarla döşeli bir avlu. Bir tablo gibiydi: bahçe taşları, çakıllar ve yosunlar. Mekânın güzelliği, bahçe bekçisinin işinden duyduğu gururu fazlasıyla yansıtıyordu.

Kısa bir yürüyüşün ardından Maomao, evin hanımı Ah-Duo ve ikisi de erkek gibi giyinmiş başka bir kişinin bulunduğu bir odaya vardı.

"Hoş geldiniz." Ah-Duo'nun sesi her zamanki kadar net ve güçlüydü; hatta belki de eskisinden daha da fazla.

Yanındaki kişi Suirei'ydi. Belki de alıştığı için erkek kıyafetleri giymişti ya da belki de

başka bir sebep. Her zaman olduğu gibi ifadesizdi ve Ah-Duo'nun bir adım gerisinde duruyordu.

"Sanırım formalitelere gerek yok. Ben de orada olacağım ama bana aldırmayın. Lütfen serbestçe konuşun." Böyle diyerek, Ah-Duo oturdu. Kendisini bir kanepeye oturttu, ardından misafir olarak yanına oturan Maomao'ı işaret etti ve son olarak Suirei oturdu.

"Bana aldırmayın." Onun için söylemesi kolay. Maomao ona nasıl aldırmazdı ki? Maomao, bu istek karşısında biraz zorlansa da hizmetçinin getirdiği ansiklopedi ciltlerini alıp masanın üzerine koydu. Eğer bu istemedikleri bir şeyse

Duo bilseydi, Jinshi muhtemelen işleri farklı şekilde ele alırdı. Maomao'nun ilerlemekten başka çaresi yoktu.

"Bunları tanıdınız mı?"

"Akıl hocam onları kullanıyordu." Suirei'nin ses tonu her zamankinden daha kibardı, belki de Ah-Duo orada olduğu için.

"Hepsi bu mı?"

Suirei başını eğdi ve kitaplara baktı. Bir süre sonra, "Bir tanesi eksik. Sanırım on beş cilt olması gerekiyor."

"Peki kayıp cildin nerede biliyor musunuz?"

"Korkarım bilmiyorum," dedi usulca ve yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu. Yalan söylemek için ne gibi bir sebebi vardı ki zaten? Onunla Shi klanı arasındaki herhangi bir bağlantı zaten tartışmalıydı ama

kendini halka gösterdi. Hayattaki tek yolu böyle bir yerde tecrit edilmişti. Maomao ona ne olabileceğini, İmparator'un onun için ne planladığını bilmiyordu ama bunun bir kayıp olduğunu düşünüyordu. Suirei yetenekli bir eczacıydı.

Eğer kitabın nerede olduğunu bilmiyorsa, o zaman bir sonraki soruya geçmeleri gerekecekti. "Şu senin akıl hocan var ya. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bunun Suirei'de yarattığı küçük irkilme Maomao'nun gözünden kaçmadı. Ah-Duo çayını yudumladı ve onları izledi.

"Biliyordum. Yaşıyor," dedi Maomao, sorudan çok bir ifadeydi bu. "Diriltici ilacı kendi üzerinde test etmiş olmalı."

Suirei gözlerini indirdi, sonra yavaşça kapattı. Sonunda teslimiyetle başını salladı. "Bu doğru. O kaleden çıkmanın tek yolu buydu."

Yani Suirei'nin akıl hocası bir deney yapma bahanesiyle diriliş ilacını kendisi almıştı. Ve kızın konuşmasına bakılırsa, bu deneyimden sağ çıkmıştı.

Ama Suirei ekledi, "Ondan öğrenmek istediklerinizi öğrenemeyeceksiniz. Onunla konuşsanız da fark etmez."

"Ne demek istiyorsun?" Maomao sordu.

Suirei'nin gözleri hafifçe büyüdü. "Çocuk-Chou-u, artık ona böyle diyorsun, değil mi? Ona ne olduğunu biliyorsun. Yapamaz mısın? noktaları birleştirmek?"

Chou-u gerçekten de ilacı almış, ölmüş ve hayata geri dönmüştü. Ancak vücudunun bir tarafındaki hareketleri bozmuş ve hafızasını da kaybetmişti.

"Akıl hocanızın hafıza kaybı yaşadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Tam olarak değil, ama doğru fikre sahipsiniz. Aslında, hiç farkında olmadan onunla yollarınız çoktan kesişmiş olabilir."

"varmaya çalışıyorsun?"

Suirei'nin gözleri hüznle aşağıya kaydı. "Kaplıca kasabasını hatırlıyor musun?"

"Evet." Tilki tanrısına tapan gizli bir köy. Oradaki fenerlerin ışığı hafızasında hâlâ parlak bir şekilde yanıyordu.

"Oradaki yatalak yaşlı adamlardan biri benim akıl hocamdı." Kaplıca kasabası gençleşmek ve iyileşmek için bir yerdi ve orada

bu tanıma uyan birden fazla kişi olduğunu söyledi. "O hayır Bir zamanlar kim ya da ne olduğunu artık hatırlamıyor. Eğer iyi olsaydı, sizi tüm bunların içine sürüklemeyi hayal bile edeceğini sanmıyorum."

"Kız" kelimesini söylediğinde yüzü tekrar karardı. Maomao, Suirei ve Suirei'nin üvey kız kardeşleri arasında ne tür bir ilişki olduğunu bilmiyordu. Shisui birlikte inşa etmişti, ancak Suirei'nin kendisinin de bu işlerden biri olduğunu fark edecek kadar zeki olduğundan şüpheleniyordu.

Shisui'nin yaptığı şeyi yapmasının sebepleri. Shisui ülkenin gelişmesine yardım etmek istemiş olabilirdi ama aynı zamanda ablasını annesinin boyunduruğundan kurtarmak da istemişti.

"Anlıyorum..." Maomao, hayal kırıklığıyla vücudu gevşerken, "Anlıyorum," dedi.

Sonunda bazı cevaplar alabileceklerini ummaya cesaret etmişti.

Hayır, henüz vazgeçmek için çok erkendi. "Bu durumda, akıl hocanızın çekirgeler üzerine yaptığı araştırma hakkında bilgi edinmek isterim." Maomao böceklerle ilgili iki cildi Suirei'nin önüne koydu ama diğer kadın tekrar başını salladı.

"Bu araştırmaya hiçbir katkımda olmadı. Böceklerden nefret ederim. Onlar daha çok onun uzmanlık alanıydı."

"Ah."

Suirei maruz kaldığı "disiplin" -gerçekte işkence- nedeniyle yılanlara ve böceklerle karşı bir fobi geliştirmişti. Ve Suirei'nin bahsettiği diğer kız da artık yoktu. Maomao'nun omuzları tekrar çöktü.

"Akıl hocamdan ölümsüzlük iksirini yaratması emredildiğinde, o ana kadar yaptığı araştırmaların neredeyse tamamı yok edildi. O odada bulunanlardan çok azını muhafaza edebildi."

Bu yüzden iksire odaklanmasını sağlamak için diğer çalışmalarını yok etmişlerdi. Suirei'nin akıl hocası, çekirge projesine devam etmek niyetiyle, kendisi için malzeme temin etmekten sorumlu olan Sazen'i bazı araştırmalar yapmak.

Konuşma boyunca sessiz kalan Ah-Duo aniden konuştu. "Şimdi anlıyorum." Çay fincanını masanın üzerine koydu ve Suirei'de. "O çok zeki bir genç kadın gibi görünüyor."

"Ne kadar zeki olduğu önemli değil. O artık yok." Ve

hiçbir şey onu geri getiremezdi. Suirei kız kardeşinin kayboluşunu kabullenmiş görünüyordu. Maomao yumruğunu sıktı.

"Peki sizce bu kadar zeki biri arkasında bir şey bırakmayı ihmal eder miydi?"

Maomao'nun aklı karıştı. Bir patlama sesi duyuldu: Suirei aniden ayağa kalkarken Maomao elini masaya koydu.

"Özür dilerim," dedi Suirei.

"Hiç de değil. Bu kadar katı olmana gerek yok," dedi Ah-Duo. "Gereksiz resmiyetten nefret ederim. Sadece rahatla. Biliyorsun, törene önem vermem."

Hayır, diye düşündü Maomao, şu an bir özür diledi. Yine de Ah-Duo'nun söyledikleri hafızasında bir şeylerle alay ediyordu. Neydi o? *Neydi o?*

Geçmişi düşünmeye çalıştı. Bir şey olmuştu. Kale mi? Ya da belki ondan önce... Ondan önce, arka sarayda. Ya da tıbbi ofiste? Hayır, hayır. Bu olmalı...

Maomao masaya vurdu. "Klinik! Klinik ne olacak? Ne oldu ona?!"

Maomao arka saraydan kaçırılmadan hemen önce kliniğe gitmişti. Kitabı orada görmüştü. Kitaplık. Bir ansiklopedi. Böcekler hakkında.

Titiz değilse hiçbir şey değildi. Maomao bir daha göremeyeceği genç kadını hayal etti ve gülümsedi. Kendisine gösterdiklerini Maomao'ya göstermek için mümkün olan tek anı bulduğu düşüncesi acısını bastırdı ve gülümsemesini daha da genişletti.

Maomao, Shisui'nin sırttan yaramaz yüzünü zihninde canlandırarak masaya sert bir tokat attı.

Maomao'ya kliniğin geçici olarak kapatıldığı söylendi. Orada çalışan tüm kadınların kaçış planından haberdar olmaması mümkündü ama haberdar olanlar ciddi bir suç işlemişlerdi ve Şenlü'nün suçu hepsinden daha ciddiydi. O

intihara teşebbüs etmiş, ancak durdurulmuş ve tutuklanmıştı.

Yine de arka saray klinik olmadan devam edemezdi ve bu yüzden hadım bir gözetmenle de olsa yeniden açılmıştı. Maomao'nun kaçırıldığı sırada tesiste bulunan her , Ancak ansiklopedi de dahil olmak üzere her şeye el konulmuştu.

"Aradığınız şey bu mu?" Jinshi ona bir kitap uzatarak sordu. Belli ki bugün izinliydi. Eczacı dükkânının dışında Gaoshun çıraklardan birinden bir fincan çay aldı.

"İzin verirsiniz," dedi Maomao, aldı ve en marjinal notların olduğu yeri bulana kadar sayfaları çevirdi. Kitabı yavaşça açtı ve içinden yazılarla kaplı bir sayfa çıktı. Kitabı Jinshi'nin görebileceği şekilde yere koydu, sonra yavaşça düşen çarşafı kaldırdı. "Evet, işte bu."

Sayfanın üzeri ayrıntılı böcek resimleriyle kaplıydı. Hepsi birbirine benziyordu ve başlıkta "çekirge" yazıyordu. Muhtemelen ne olduklarını. Resimlerin bazıları böceğin tamamını gösterirken, diğerleri bacakların veya kanatların yakın incelemeleriydi. İşte Biraz soluk olsalar da bazı renkler bile vardı.

Çizimler iki geniş kategoriye ayrılmış gibi görünüyordu, kesin olmak gerekirse belki bir üçüncüsü de olabilirdi. Maomao ana hatlarıyla metni okurken onlara baktı. "Anladığım kadarıyla bu bir çekirgenin normal görünümü," dedi ve çekirgenin normal görünümünü gösteren bir resmi işaret etti.

Yeşil. Tüm vücut resimlerinden anlamak zordu, ancak kanat çalışmaları bu böceklerin kanatlarının diğer iki türden biraz daha kısa olduğunu gösteriyordu.

"Ve bu yıl çoğalmasa beklenen tür de budur," diye devam etti. "Böcek salgınına neden olan bu çeşittir."

Jinshi metni kendi başına okuyabilecek durumdaydı ama Maomao yine de yüksek sesle söylemek istedi. Bu, bilginin zihninde yer etmesine yardımcı oluyor ve hatırlamasını kolaylaştırıyordu. Jinshi onu durdurmadı; belki o da aynı fikre sahipti.

Kahverengi renkli çekirgenin kanatları yeşil olandan daha uzundu.

Maomao son olarak ortadaki resmi gösterdi; bu resmin boyutu yeşil ve kahverengi çekirgelerin arasındaydı, rengi de aynı şekilde ikisinin karışımıydı. "Ve metinde, geçen yıl meydana gelen sınırlı ürün hasarının nedeninin bunlar olabileceği tahmin ediliyor."

"Başka bir deyişle, kahverengi çekirgeye geçiş aşaması." "Öyle görünüyor."

Belirli koşullar altında renkleri ve kanatlarının şekli değişti. Bu değişim bir yıl boyunca

Birkaç nesil boyunca, birbirini takip eden her yavruda sayıları artmıştır. Artan nüfus nedeniyle vücutlarının değişip değişmediğine ya da nüfusun artıp artmadığına

Değişen vücut şekli nedeniyle, metin bunun birincisi olabileceği yönünde girişimde bulunmuştur. Başka bir deyişle, sınırlı ürün hasarına neden olan böcekler daha sonra çok daha ciddi bir yıkımın habercisi olmuştur.

"Bu yıl daha yaygın bir kıtlık olacağını mı söylüyorsunuz?"

"Evet ancak ölçeğin ne kadar büyük olacağını söyleyemeyiz."

Sadece durumu yanlış değerlendirirlerse çok ama çok sayıda insan açlıktan ölebilir. "Onlar sadece böcek," diye alay edilebilir, ama bazen bu böcekler güneşi kapatabilir ve görünürdeki her ürünü tüketebilir.

Başkentte doğup büyümüş olan Maomao böyle bir şey görmemişti, ama eğlence merkezindeki birkaç kızdan fazlası

Bölge, tam da böyle bir salgın ailelerine yiyecek bir şey bırakmadığında satılan çiftçi kızlarıydı.

Ve zamanlama daha kötü olamazdı. Tüm ulus bir önceki yıl Shi klanının yok edilmesiyle çalkalanıyordu. Klanın yok edilmesinden sonraki yıl büyük bir veba salgını yaşanırsa, bu tüm ülke için kötüye işaret olacaktı.

Maomao ya da Jinshi bunların hiçbirisiyle ,
Ancak. Daha ziyade bilmek istedikleri şeydu: Eğer bu kişi böcek salgınlarını araştırıyorsa, onları durdurmak için bir yol bulmuş muydu?

Hrm...

Ancak, notların hiçbirisi benzersiz derecede etkili herhangi bir kimyasal önermemektedir. Sadece, küçük ölçekli ürün tahribatı meydana geldiğinde, sorun büyümeden ele alınmasının çok önemli olduğunu belirtmişlerdir

bir sonraki aşamaya geçmiştir. Bu amaçla metinde birkaç olasılık sıralanmıştır. Bunların hepsi de "insan dalgası" stratejisine yakındı: en iyisi böcekleri henüz yaşam alanlarındayken yok etmektir.

larva aşaması ve notlarda özellikle etkili olduğu düşünülen birkaç insektisit nasıl yapılacağı anlatılmaktadır. Bu notlar

Malzemelerin elde edilmesi nispeten kolaydı; şüphesiz bu kadar çok kimyasala ihtiyaç duyulacağı için seçilmişti. Eğer böcekler zaten olgunlaşmıştı, metin şenlik ateşleri yakılmasını tavsiye ediyordu - bir

Özellikle yaz aylarında böceklerle baş etmenin eski bir yöntemi. Basitçe ateşin içine uçarlar ve kendilerini yakarlardı.

Maomao, "Tüm bunlara rağmen kayda değer bir şey öğrenemedik," dedi.

"Katılmıyorum, bunların hiçbirini bilmeden yola çıksaydık her şey çok daha kötü olabilirdi. Sadece böcek ilacının formülünü öğrenmek bile değerli bir sonuç sayılabilir."

Jinshi başını kaşdı ama sonra cübbesinden büyük bir harita çıkardı. Harita Li ülkesini, merkezdeki başkentten kuzeydeki Shihoku-shu eyaletine ve hatta batıya kadar olan bölgeleri gösteriyordu. Bazı yerler kırmızı mürekkeple daireler çizilerek işaretlenmişti. Bu arada, merkezi bölgenin adı Kae-shu'ydu; Shi klanının adını da içeren Shihoku-shu'nun adının gelecekte nasıl değişeceği görülecekti, ancak şu an için bunu değiştirmeye yönelik bir hareket yok gibi görünüyordu.

Jinshi, "Bunlar mahsulün zarar gördüğünü bildiren çiftçi köylerinin yerleri," dedi. "Bunlarla ilgili bir şey fark ettiniz mi?"

"Korkarım neyi fark etmem gerektiğinden emin değilim," dedi Maomao. Böceklerden kaynaklanan ürün hasarının genellikle açık düzlüklerde meydana geldiğini duymuştu ve gerçekten de belirtilen köylerin her biri böyle bir düzlükteydi. "Belki de ovada olmak çekirgelere büyümek için yer açıyordur."

"Olabilir. Ama bu bölgede on yıllardır ciddi bir böcek zararı yaşanmadı." Jinshi parmağını haritanın belirli bir bölümünde, eskiden Shi'lere ait olan kuzey topraklarında gezdirdi.

Bölge bol miktarda doğal kaynağa sahipti ve ormanlar ve dağlar. Jinshi parmağıyla sinirli bir şekilde ormana vurdu.

"Normalde bir ormanın yeteri kadar hayvana ev sahipliği yapması beklenmez mi?"

böcekleri yemeleri için mi?" Maomao dedi ki.

"Bunu söylemen komik." Jinshi garip bir şekilde başını kaşdı.

Shihoku-shu prensip olarak zengin ormanlık bir bölgeydi, ancak bölgedeki keresteler çoktan çıplak kalmıştı. İmparatoriçe ülkedeki ağaçların kontrolsüz bir şekilde kesilmesini yasaklamıştı, ancak onun sonra Shi klanının daha az titiz bazı üyeleri başkente haber vermeden kereste toplamaya devam etmiş gibi görünüyordu. Yurt içinde sattıklarının fiyatını yükselttiler, böylece

Şüphe çekmemek için geri kalanını da komşu ülkelere sattılar. Ormansızlaştırma, bölgenin doğal kaynakları büyük ölçüde tükenene kadar devam etti.

"Dur tahmin edeyim. Bu sayede artık kuş yok, bu da böcek salgınını kontrol edecek bir şey olmadığı anlamına geliyor."

"Bu çok makul bir tahmin gibi görünüyor."

Vay canına. Bu iç karartıcıydı.

Yani Jinshi'nin umutsuzluğunun en azından bir kısmı Shihoku-shu'nun kereste kaynaklarına dair umutlarının kırılmasıyla açıklanabilir. Muhtemelen mahsuldeki herhangi bir açığı odun satarak ve elde ettiği kârı tahıl satın almak için kullanarak kapatmayı umuyordu ama bu olay planını suya düşürdü.

Bekle...

Eğer o haklıysa, Maomao şöyle bir tahminde bulunabileceğini düşündü İmparatoriçe Naibi'nin kereste hasadını neden sınırlandırdığını merak ediyordu ama bunu daha sonra düşünecekti. Bunun yerine ansiklopedideki şemalara baktı. Sonra böcek ilacının formülünü birkaç kez gözden geçirdi ve sonunda ayağa kalktı. Raftan bir kitap aldı, sayfalarını karıştırdı ve Jinshi'ye gösterdi.

"Bu formülün yeterince kimyasal vereceğini sanmıyorum. Ben de başka bir şey hazırlayacağım. etkili." Sonra aklına başka bir fikir geldi. "Larvaların bulunduğu bölgeleri yakmanın mümkün olduğunu sanmıyorum?"

"Hrm. Yerine göre değişir sanırım. Ateşin en hızlı yol olabileceğine katılıyorum..."

Başka öneriler düşünmeye çalıştı. "Aklıma gelen tek şey serçelerin avlanmasını yasaklamak olabilir."

Serçelere rutin olarak zararlı muamelesi yapılıyordu, ancak böcekleri yiyorlardı ve bu önemli olabilirdi. Tahıl olgunlaşmadan harekete geçebilirlerse, zararı sınırlamak mümkün olabilirdi. Ancak bunun, geçimlerini serçe avlayarak sağlayanların protestolarına yol açması muhtemel görünüyordu.

Tüm bu fikirlerin hayata geçirilmesi halinde ne kadar büyük bir yıkımın önlenebileceğini söylemek zordu. Elbette, belki de Her halükarda hiçbir şey olmadı, ama olsaydı bile bu sadece bir şans meselesi olurdu. Siyaset yapanların rolü

İnsanlar yaptıklarını her zaman takdir etmese bile kriz olasılığını ortadan kaldırdı.

"Serçe avı yasağı mı? Bunu çok ani bir şekilde uygulamaya koyarsanız, elinizde bir isyan olabilir," dedi Jinshi. Başkentte bile "serçe mutfağı" konusunda uzmanlaşmış yerler vardı. Temel bir yemektir; her yerde bulabilirdiniz. "Belki onların yerine koyacak bir şeyimiz olsaydı..."

Maomao'nun aklına bir fikir geldi: "İnsanları çekirge yemeklerinin sarayda çok moda olduğuna ikna etseniz nasıl olur?" O zaman insanlar aristokratların yemek için çekirge aradığını düşünecek ve daha fazla insan çekirge yakalayacaktı. Ve eğer İmparator onları yiyorsa, onun kaprislerini takip eden aristokratlar da şüphesiz bu alışkanlığı benimseyecektir.

Sadece bir sorun vardı: Jinshi orada donmuş bir şekilde oturuyordu, her zamanki muhteşem yüzü kül rengiydi.

Bu adama inanamıyorum, diye düşündü Maomao. Aklının bir köşesinde kaynatılmış çekirgelerin geri kalanını hemen şimdi burada üretmek vardı.

Jinshi sonunda tekrar hareket etti ama bu sadece başını kaldırıp parmaklarını alına bastırmak ve inlemek içindi. Görünüşe göre kafası karışık. Sonunda, "Belki de bunu... son çare olarak düşünebiliriz," dedi.

Maomao, "Eğer çok fazla olmazlarsa, bu konu gündeme gelmez," dedi ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de en azından Jinshi'nin bir şeyler yapmaya daha önce olduğundan daha kararlı olduğunu söyleyebilirdi. Anlaşılan çekirge yeme fikrinden o kadar nefret ediyordu.

Maomao'nun yüzünde bir gülümseme belirdi ve Jinshi'nin tekrar donup kalmasına neden oldu. "Ahem. Usta Jinshi?"

"Evet, ne oldu?" diye sordu, biraz kekeleyerek. "Geri dönmeden önce yemek yemeyecek misin?" Maomao dedi ki Kibarca. Şimdi sırtıyordu.

Bu yüzden Jinshi ayrılmadan önce akşam yemeği yemeye karar verdi. Eczacı dükkânı elbette düzgün bir yemek servisi için çok küçüktü, Maomao da onlar için kullanılmayan bir oda buldu. Doğal olarak, kalan çekirgeleri üretti. Aslında bunları ona yedirmek gibi bir niyeti yoktu; bu sadece biraz şakaydı. Maomao'nun niyeti

Jinshi onun şakasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görüldüğü anda onları tekrar alıp götürdü. (Ve bir de Büyükanne vardı. Ona işaret ederek.) Ancak...

"Ahh de!" Maomao çubuklarıyla bir tane kaptı ve alışılmadık bir iştahla ona yediriyormuş gibi yaptı. Jinshi onu izledi Sessizce.

Tamam, belki bu kadarı yeterlidir, diye düşündü ama tam o sırada Jinshi, Maomao'nun şaka olsun diye ikram ettiği çekirgeden biraz tereddütle bir ısırık aldı. Yüzünün buruştuğunu hissetti, üstelik yiyen kendisi bile değildi.

Jinshi'nin kaşlarını çatmasını ve çiğnemesini izlemek, görülmemesi gereken bir şey gördüğünü hissetmek demektir. Onun bir kadın gibi süslendiğine tanık olduğu zamankinden farklıydı ama yine de bu dünyada var olmaması gereken bir şey gibi hissediyordu. Orada bulunan diğer herkes de aynı duyguya kapılmış gibiydi; sanki toplu bir yıldırım çarpmış gibi görünüyorlardı.

Gaoshun'un elleri titriyordu. Yemeği getiren çırak, sanki en sevdiği oyuncağını çamura düşürmüş gibi gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Biraz yemek kapmak için gelen Chou-u ise kaşlarını çatmış, *"Bu kötü bir haber"* dercesine başını sallıyordu. Hanımefendinin bile yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Jinshi çiğneyip yutarken hepsini görmezden geldi. O hala son derece rahatsız görünüyordu ama yine de yalvaran gözlerini Maomao'ya çevirdi. "Congee."

"Hemen efendim." Kadın ona bir kâse pilav uzattı ama Jinshi pilavı almak için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine, yahniden Maomao'ya ve geriye baktı.

Hava soğuyacak. Maomao, Jinshi'nin ne yapmaya çalıştığını merak ederek biraz lotus seçti. Belki de malzemeleri beğenmemişti. Durum ne olursa olsun, tek yaptığı yulaf lapasına bakmaktı. Sonunda Jinshi nilüferi neredeyse elinden yiyip bitirdi. Maomao şey söylemedi ama "*Ne bu, bebek mi?*" diye düşündü. Lotusla birlikte bir parça lapa aldı. Dökülme tehlikesi vardı, o yüzden ağzına götürdü ve açgözlülükle yedi.

Maomao kaşlarını çatarak yemek çubuklarıyla bir çekirge aldı. Jinshi de kaşlarını çattı ama yine de böcekten bir ısırık aldı. Gaoshun'un keskin bir nefes aldığı duyulabiliyordu. Hafif bir takırtı da duyuldu: gözyaşlarının eşliğinde yere kıvrılmış olan çırağı. Chou-u teselli edercesine sırtını sıvazladı. Maomao

manzaranın gerçekten o kadar şok edici olup olmadığını merak etti. Belki de çocukların gözleri için çok fazlaydı.

"Onu buradan çıkaracağım, Freckles. Ve bayım, kendiniz için biraz sorumluluk almalısınız."

Jinshi cevap veremeyecek kadar çekirgeyi çiğnemekle meşguldü. O da Görevden kesinlikle hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu, ancak Maomao ona bir tane daha uzattığında itaatkâr bir şekilde yedi.

Chou-u küçük kızı odadan dışarı çıkardı; şu anda burnundan sümük akıyordu.

Kötü bir şey yaptım, diye düşündü Maomao. Jinshi, ne kadar güzel olursa olsun, Verdigris Evi'nde bile yüzünü gereğinden fazla göstermemeye çalışıyordu. Madam, fahişelerin onu görmesini istemiyordu, hele de onlara herhangi bir iş sağlamayacaksa. Böylece, fakir mahalleden iki kız kardeşin küçüğü olan küçük dilsiz kız yemeğini getirmişti. Resmi olarak satılmamıştı ama onu babasına geri göndermek yerine Verdigris Evi'nde kalmasına izin vermeye karar vermişlerdi. Tek bir sorun vardı: Madam, söylemeye gerek yok ama, bedava oda ve yemek verecek kadar fedakâr değildi, bu yüzden kıza fiilen bir çırağın işini yaptırıyordu. Çocukta belirgin bir çekingenlik vardı ama yine de, eğer

alternatifi babasına geri dönmekti, o zaman işe başlayacaktı.

Kendini veletlerin kralı olarak gören Chou-u, sık sık

gergin çırak adına araya girdi. ("Ne de olsa o benim sadık uşağım," diye açıkladı, sanki birlikte bir tür etedeymişler gibi).

Sonunda ekirgeyi başarıyla yutmuş olan Jinshi tekrar Maomao'ya baktı.

Evet, tamam, diye düşündü ve lotusu bir kez daha ağzına götürdü.

Jinshi eve gittikten sonra Chou-u ortaya çıktı, artık çırağı korumayı bitirmişti. "Hey, illi."

Maomao'yu şaşırtacak şekilde, bir fırça ve biraz kâğıt taşıyordu. "O kâğıdı nereden buldun?"

"Oh, büyükannem verdi."

"Şu eli sıkı ihtiyar mı?" Eline geçen her bozuk parayı saydı. Maomao onun kâğıt gibi lüks bir şeyi öylece vereceğinden oldukça şüpheliydi.

"Hey, tek bildiğim, bana alabileceğimi söylediği. Her neyse, şuraya otur."

"Ne için?"

Maomao dükkânı temizleyip eve gitmek istiyordu, bir çocuğun isteklerini yerine getirmek değil. Tam onu kovmaya çalışacaktı ki arkasından yıpranmış bir ses duydu. "Bah, Chou-u'yu dinle. Bu gece burada uyu. Eve döndüğünde başka bir ateş yakmak zorunda kalmak çok zahmetli olur, değil mi? Senin için pijamalarımı bile hazırladım."

"Büyükanne, burada neler oluyor? Bu kadar rahatsız edici bir şey görmek sizi delirtti mi?" Hanımefendinin iyi davranması karşısında kelimeler ağzından kaçıverdi. Grams'ın muştaları Maomao'nun kafasına böyle yaşı bir kadından bir hızla vurdu. Bir ayağı çukurda olmasına rağmen yaşı kocakarı hâlâ Maomao'dan uzundu ve darbe Maomao'yu sersemletecek kadar sert indi.

"Beni sorgulama. Kullandığımız odaya bir yatak serdim. daha erken. Uyumadan önce bir banyo yap; hala sıcak olmalı."

Bu işte bir bit yeniği var, diye düşündü Maomao ama bu onu odaya gitmekten alıkoymadı. Chou-u kâğıdını yayarken, madam

özenle hazırlanmış mürekkep.

Çok şüpheli.

Maomao'nun kız kardeşleri Pairin ve Joka da oradaydı ve Maomao nedenini anlayamasa da onları izliyorlardı. İkisi de bugün "çay içiyorlardı". Diğer fahişeler müşterileri eğlendirmekle meşguldü.

"Büyükanne, senin tütsülere bakman gerekmiyor mu?" Maomao sordu.

"Ukyou benim için hallediyor. Her şey yoluna ."

Chou-u fırçasını hazırlamayı bitirip ona baktığında Maomao hala yapılacak bir iş varken neden hepsinin bu odada olduğunu düşünüyordu. "Ne?" diye sordu.

"Bana ne tür bir erkekten hoşlandığını söyle Çilli," dedi.

"Pardon?"

Söyleyebileceğini düşündüğü onca şey arasında bu kadar aptalca bir şey beklemiyordu. Sepetten pijamalarını çıkardı ve yıkanmak için hazırlanmaya başladı. Ancak madam onu durdurmak için kolundan çekiştirdi. "Hadi ama, ciddi ol," dedi.

Pairin, "Maomao, canım, sevgili madamımızla tartışmamalısın," dedi. O bile işin içine giriyordu!

Joka hoşnutsuz bir ifadeyle piposunu tüttürüyordu.

Müşteriler bu saatte geneleve gelirdi, ama bu Oda özellikle gizli kalmak isteyenler için kullanılıyordu ve herhangi birinin onlara rastlama ihtimali çok azdı. Madam bile Maomao'nun kabalığınan şikâyetçi görünmüyordu.

", Çilli, öksür. Ne tür? Uzun mu seviyorsun?

Bir sürü kasla mı?"

Bunu yaptığıma inanamıyorum, diye düşündü Maomao, ama en iyisinin bu oyuna ayak uydurmak olduğuna karar verdi. Şiltenin üzerine oturdu ve "Çok uzun olmamalarını tercih ederim" dedi. Ayakları üşüyordu, o yüzden

onları yorganın altına sıkıştırdı.

"Huh! Tamam," dedi Chou-u.

"Ve çok zayıf olmaktansa kemiklerinde biraz et olmasını tercih ederim."

Çok uzun bir adamla, küçücük Maomao ona boynunu gererdi. Ve eğer çok cılızsa, insanlar

onu beslemediğini düşünebilirdi ve bunu istemiyordu. "Peki ya sakal?"

"Benim için sorun değil ama çok kalın olmasın."

Bıyık ya da sakal erkeksi görülebilirdi, ama Maomao'ya göre pisliği çağrıştırmaması da bir o kadar muhtemeldi. O her zaman Bakımını o kadar ihmal etmişti ki sakalında hâlâ pirinç olan bir adam görünce sinirlendi.

"Yüzler hakkında konuşalım."

"Yumuşak, keskin değil." Bir tilkinin yoğun ve kurnaz bakışlarına sahip birini istemiyordu, hatta bundan nefret ediyordu. Ona göre bu tür insanlar bir yangında ölebilirdi.

"Kaşları sarkacak kadar yumuşak mı?"

"Bu sanatsal lisans alabilirsin."

"Hmm. Bunun gibi, o zaman?" Chou-u, görebilmeleri için kağıdı havaya kaldırdı.

"Tanrım, biraz sıkıcı, değil mi?" dedi iri yarı erkeklerden hoşlanan Pairin. "Yüzüne *bakılırsa* biraz *korunaklı*," dedi madam, etkilenmedim.

Joka'nın tek söyleyebildiği, "Vay canına. İmkânı yok," oldu. Her ne kadar Üç Prenses' biri olsa da, onu bu hale getirebilecek önemli bir sorun vardı

Bir fahişe olarak onunla başa çıkmak zordu: erkeklerden kesinlikle nefret ediyordu. Çoğunu elinin tersiyle iterdi.

Sonunda Maomao portreye iyice baktı ve tamamen sessizleşti.

"Sorun nedir?" diye sordu madam, onu süzerek. "Bir şey yok.

Sadece benzerlikten etkilendim." "Benzerlik! Maomao, gözün özel bir kızda mı?

Biri mi?" Pairin alay etti ama madam öncekinden daha memnun görünmüyordu.

Doğru, dedikleri gibi ondan nefret etmiyordu.

"Bu adam tam olarak kim?" diye sordu madam.

"Şey... *Erkek* tam olarak doğru kelime olmayabilir." Ne de olsa o bir hadımdı. "Resim... Arka saraydaki hekime tıpatıp benziyor."

Herkesin bu oldukça moral bozucu cevabı algılaması için uzun bir süre geçti. Sonra hepsi derhal odayı terk etti.

"Ne büyük bir hayal kırıklığı," dedi romantizmden bahsetmeye hazır olan Pairin. Artık tamamen hayal kırıklığına uğramıştı ve ilk ayrılan o oldu. Giderken Maomao'ya baktı ama Maomao fark etmemiş yaptı. Ardından madam da aynı şekilde hiçbir şey onu daha az ilgilendirememiş gibi bakarak çıktı. Bu arada Chou-u da banyoya yöneldi.

Sonunda Maomao'nun yanında piposunu tüttüren sadece Joka kalmıştı. Joka

Yaşlı kadın pencereyi açarak soğuk havayı içeri aldı. Dökülmüş bir mürekkep havuzu kadar karanlık ve yıldızlarla beneklenmiş gökyüzünde bir yarım ay süzülüyordu. Bulundukları noktadan görebiliyorlardı diğer pencerelerde kadın ve erkek silüetleri vardı. Bu akşam burada, bu genelevde, sabah ışıklarıyla birlikte solmaya mahkûm bir dizi aşk doğuyordu.

Joka Maomao'ya baktı, dudaklarının arasından mor bir duman süzülüyordu. "Sana sempati duymadığımı söyleyemem. Erkekler! Duygularının ne zaman değişeceğini asla bilemezsin. Ve eğer güçlülerse, çok daha kötü olurlar."

Piposunu yere bıraktı, hareketi çekingen ama bir o kadar da güzeldi. Joka, Üç Prenses' en küçüğüydü ve müşteriler potansiyel sahibi bir kadın olarak aldığı eğitime çok değer veriyordu. Bazıları, Joka'nın sohbetine ayak uydurabilirseniz, devlet memurluğu sınavını geçebileceğinizi iddia ediyordu.

ve müdavimleri arasında sınavlara girmeyi uman zengin genç erkekler de vardı.

"Eğer ablamız Pairin gibi olsaydın, seni durdurmazdım.

O biraz şeytani bir kadın. Ama sen, sen farklısın. Pairin sabırsızlanıyor ama keşke senin o olmadığını anlayabilse. Maomao, sen daha çok bana benziyorsun."

Maomao, Joka'nın ne demek istediğini anladığını düşündü. Neredeyse kesinlikle...

"Kalbi asla değişmeyecek iyi bir prens asla bulamayacaksınız. Buradan kaçamayacağınız tek ders bu. Güven sana ne kazandırır ki?" Joka piposunu eline alıp külleri içine yerleştirdi, sonra biraz daha tütün koyup mangaldan bir kömür aldı.

Beyaz duman onu sardı. "İşin aslına bakarsan, ben bir fahişeyim ve sen de bir fahişenin kızısın."

İşin gerçeği buydu.

Maomao mangala dökülen küllere baktı ve alnında hafif bir çatlağın oluştuğunu hissetti. "Abla, sence de bu kadar sigara yeterli değil mi?"

"Sorun değil, ara sıra. Bu kasvetli bürokratlar pipolu bir kadın görmekten nefret ediyorlar."

En azından müşterileri eğlendirmedeği zamanlarda, hoşuna giden şeyleri yapacaktı. Bunu kanıtlamak istercesine piposundan uzun bir nefes daha çekti ve dumanını gökyüzüne doğru üfledi.

Bölüm 7: Beyaz Yılan Ölümsüz

Her şey bir müşterinin anlattığı bir hikaye ile başladı.

Maomao'nun ablası Meimei, "En azından bu, son zamanlarda neden bu kadar az müşteri olduğunu açıklıyor," diyerek yan yattı. bir tahtanın üzerine bir Go taşı yerleştirdi. Yanına verilen çırak tahtanın diğer tarafında oturmuş, üzerine birkaç taş koyarken gergin görünüyordu. Görünüşe göre ölüm kalım stratejisi problemleri üzerinde çalışıyorlardı.

"Büyük, önemli adamlar tuhaf ve yeni şeylere doyamazlar," dedi Joka piposundan dumanlar çıkararak. Bu arada Maomao aletlerini hazırlıyordu; kız kardeşleri ondan kendileri için yakı yapmasını istemişti. Bu kadınların hayatları zordu ve bazen rahatlamak ve stres atmak için bir şansa ihtiyaçları oluyordu. Yapacak gerçek bir işlerinin olmadığı bugünkü gibi günlerde.

Meimei, bunu kendisine söyleyenin bir gece önce Go oynadığı adam olduğunu söyledi. Etrafta Verdigris Evi'nin Üç Prensesi'nden bile daha çarpıcı birinin, mistik bir ölümsüz gibi görünen genç bir kadının olduğunu iddia etti.

"Sanırım bugünlerde onlar için çok yaşıyoruz," diye neredeyse tükürüyordu Joka. "Bir de bize mücevher gibi davrandıklarını düşünün!"

"Evet, elbette," dedi Maomao yatıştırıcı bir tavırla, Joka'yı yüzüstü yatmaya teşvik ederken ve bitkileri belirli noktalara yerleştirmeye başlarken

Onları yakmadan önce vücudunun etrafında. "Ahhh," diye inledi Joka şehvetli bir şekilde. Ayak parmakları neredeyse kıvrılıyordu. Maomao bir an önce

Kız kardeşine hâlâ yeterince kadın olduğuna dair güvence verdi.

"Saçlarının bembeyaz olduğunu söyledi," dedi Meimei onlara. "Ve eğer bu

beyaz saçlı bir kız olduğunu söyleyebilirsiniz. Ama... Gözlerinin de parlak kırmızı olduğunu söyledi."

Beyaz saç ve kızıl gözler mi? Bu gerçekten de sıra dışıydı, Maomao.

başını sallayarak onayladı. Joka'yla işi bitince, Meimei'ye moksa yerleştirmeye başladı. Meimei ince bir bacağını cübbesinin eteğinin altından uzattı. Maomao yanmaması için kumaşı dikkatlice kenara sardı ve ardından bitkileri yaktı.

"Sadece beyaz saç değil, kırmızı gözleri de mi var? Yani o bir albino mu?" Maomao sordu.

"Muhtemelen," dedi Meimei, o ve Joka başlarını sallayarak. Joka'nın Go taşlarını tutan ve tam olarak takip edemeyen çırak Maomao'nun kolunu çekiştirdi. Jinshi'nin çekirgeleri yerken gördüğü manzara karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulan kızdı bu. Maomao onun adının Zulin olduğunu öğrenmişti. Ablasının adı da benzerdi ama Yaşlı kız, babasından kopuşunu simgelemek için adını değiştirmeyi planlıyordu. Maomao'nun da yakında değişecek olan bir ismi hatırlamak için zahmet etmeye hiç niyeti yoktu.

Maomao kıza bir bakış attı ama çocuğun geri çekildiğini görünce pes etti. "Çok nadiren bir insan ten rengi olmadan doğar. Hem derileri hem de saçları beyazdır ve gözleri kırmızı görünür çünkü içlerindeki kanı görebilirsiniz. Biz onlara albino diyoruz."

Bu hayvanlarda da oldu. Beyaz yılanlar ve tilkiler uğurlu sayılır ve tanrılar gibi saygı görürlerdi - peki ya insanlar? Maomao uzak bir diyarda albino çocukların yaşadığını duymuştu. her derde deva olarak görüldüğü ve bazen yenildiği söylenirdi. Yine de bu hikâyeye pek itibar etmemişti. Maomao'nun yaşlı adamı Luomen ona beyaz saç ve derinin renk eksikliğinden başka bir şeyi temsil etmediğini söylemişti; aksi takdirde albinolar diğer herkesle aynıydı.

Bir keresinde, sadece bir keresinde, Maomao beyaz bir yılan yakalamıştı. Şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf yaratıklardan biriydi. Buna gelince

Albino kadına duyulan hayranlık, insanların ona bir ölümsüz gibi davranmasına yol açmış gibi görünüyordu. Başka bir deyişle, o iyi bir işaret olarak kabul edildi.

kötü olandan ziyade.

Joka, "O beğenmiş pislikler yakında ondan bıkacak," dedi.

Meimei diğer bacağını uzatarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Gerçekten de ölümsüz sanatları kullanabildiğini iddia ediyorlar."

Bu Maomao'nun kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Meimei'nin söylediğine göre

Hikayeye göre bu kadın insanların zihinlerini okuyabiliyor ve metalleri dönüştürebiliyordu. Bu, Maomao'nun daha önce duyduğu her şey kadar saçma geliyordu ama aptallar ve paraları kısa sürede ayrılırdı, özellikle de çok parası olan aptallar. "Ölümsüz" küçük bir sergi alanında işe başlamıştı ama şimdi başkentin en büyük tiyatrosunu kiraliyordu.

Her gece sadece bir gösteri yapıyordu ve genellikle eğlence mahallesinin patronu olan paralı erkekler onun yerine onu görmek için sıraya giriyorlardı. Buradaki hanımlar pekâlâ şikâyet edebilirdi. Ve müşterilerinden biri uzun bir aradan sonra nihayet ortaya çıktığında, konuşabildiği tek şey bu ölümsüz kadının olağanüstü güzelliği ve inanılmaz güçleriydi. Romantizm ateşini yakacak şeyler değildi bunlar.

Genelevin gelirindeki yüzde yirmilik düşüş, madamın piposunu yakındaki herhangi bir şeye vurması için yeterliydi. Bir gün Orta sınıf fahişeler her zamanki gibi çok sayıda müşteriyle görüşüyordu, ancak Verdigris House yüksek sınıf bir genelevdi. Yaşadı ve öldü en iyi müşterileri çekip çekemeyeceği.

"Kimin bir gösteriyi birden fazla kez izlemeye ihtiyacı var ki?" Maomao mırıldandı.

Bu sözü kendisi için söylemişti ama baş uşak Ukyou, "Ah, şaşıracaksınız," diye cevap verdi.

Kırk yaşlarında bir adam olan Ukyou, son zamanlarda hem Chou-u hem de Sazen'e bakmakla meşguldü. Fenerler gece için sönmeden hemen önce nihayet bir nefes almayı başarmış gibi görünüyordu. Geç bir öğle yemeği yerine büyük bir etli çörek yiyordu.

Maomao ona biraz çay ikram etti (artık yapraklardan demlenmiş); "Teşekkürler" dedi ve yemeğini yıkamak için bir yudum aldı. "*Liandan-shu*'yu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuyu şimdi mi açıyorsun?"

Liandan-shu, kişinin ölümsüzlük durumuna ulaşmasına yardımcı olmayı amaçlayan bir sanattı. Babası ona bu sanattan bahsettiğinde Maomao'nun gözlerinin parlaması için yeterli olmuştu ama Maomao'nun buna asla kalkışmaması gerektiğini de eklemişti. Gerçekten de şüpheli bir uygulama olabilirdi.

"Ölümsüzlük gücüne sahipmiş gibi davrandığını mı söylüyorsunuz?"

"Olabilir. Sıra dışı bir görünüşü var, ve diyorlar ki insanların zihinlerini okumak."

"Ah."

Büyük ve güçlü kişiler kuşkuyla gelebilirlerdi, ama bu kadın onlara düşündüklerini söylediğinde, kendilerini nasıl hissetmiş olmalılar? Aptal yerine konulma duygusu, olduğu gibi inanca dönüşebilirdi. Ve bu da onları ölümsüzlük iksirinin gerçekten var olduğuna ikna edebilirdi.

Ama bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey değilse.

Maomao, ölümsüzlük iksiri yaratmak için yaptığı birçok denemeden sonra bir iksir üretmeyi başaran birini tanıyordu.

"diriliş" ilacı. Bir hekim olarak büyük bir başarı, ancak yan etkileri hala arzulanan çok şey bıraktı.

Maomao yumruklarını sıktı. Dilemenin anlamsız olduğunu biliyordu. Ama eğer burada olsaydı, böcek salgınının vereceği zararı nasıl önleyebilecekleri konusunda onlara daha iyi bir fikir verebilirdi. Felaket henüz başlarına gelmemişti. Şimdi bir şeyler yapabilirlerse, bazı şeyleri değiştirebilirler. Jinshi ve yakın çevresi olası önleyici tedbirler için kafa yormakla meşguldü ama ülkenin geri kalanı önemli kişiler konuyu en iyi ihtimalle hafife aldılar.

Maomao bu kadının iddia edilen yeteneklerini merak etti. "Yani, Ne? Ölümsüzlük iksirine sahip iddia ediyor ve müşterileri böyle mi çekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ukyou. "Sadece kodamanların ne yaptığını duydum.

korumalar söylüyordu." Etli ekmeğinin geri kalanını ağzına tıktırdı ve kalan çayla yıkadı. Fenerleri yakma vakti. "Madem bu kadar merak ediyorsun, neden gösteriyi izlemeye gitmiyorsun?"

"Bu kadar az şey görmek için bu kadar para ödeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Seni götürmesi için birine yalvar o zaman?" Dostça göz kırptı ve gitti.

Kime *yalvarayım?* Maomao tiksintiyle homurdanarak düşündü.

Kimsenin o kadar boş vakti yok.

Birkaç gün sonra Maomao'nun beklenmedik bir ziyaretçisi oldu.

Ukyou çenesini kaşıyarak, "Gelebileceğini düşündüğüm onca insan arasında onu hiç hayal etmemiştim," dedi. Sık sık Bugünlerde çocuklara bakmak için Verdigris House'a gitti. Çok geçmeden

ziyaretçiyi Maomao'ya getirdikten sonra tekrar ortadan kayboldu.

"Evet... *Tüm* insanlar arasında..." Maomao dedi ki.

"Biraz daha kibar olursanız sevinirim," diye ziyaretçi. Tilki gibi keskin gözlerini çerçeveleyen yuvarlak gözlükleri olan ufak tefek bir adamdı ve bir abaküs taşıyordu. Adı Lahan'dı, evet, La klanından. Eksantrik bir ailenin yeğeni ve evlatlık oğluydu.

stratejistti ve Maomao'yu meşhur gösteriyi izlemeye davet etmek için gelmişti. Hatta onlarla birlikte gelmesi için bazı arkadaşları da vardı.

"Eğlenceyle ilgilendiğini bilmiyordum..." dedi Maomao, sırf şekil olsun diye kalan yapraklardan demlenmiş ılık bir çay hazırlamıştı.

"Tüm dünya ilgileniyormuş gibi görünürken, nasıl ilgimi çekmez ki?" Lahan gözlüklerini dikkatle burnundan yukarı kaydırdı.

Yanında Maomao'nun tanımadığı bir adam duruyordu, gülümsüyordu Genel olarak. Muhtemelen otuzunda bile değildi, narin yüz hatları ve sakin bir ifadesi vardı. Maomao, Lahan'la konuşmasına dönmeden önce ona hızlı ama kibar bir baş selamı verdi.

"Bu albino kadının oldukça güzel olduğunu söylüyorlar," diye belirtti. Maomao, Lahan'ın özel bir ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu. güzel şeyler. Sıradan insanların aksine, güzelliği sayılar şeklinde gördüğünü iddia ediyordu. Belli ki eksantrik bir adamın evlatlık oğlu da oldukça sıra dışıydı.

"Ve beni davet ediyorsun, neden?"

"Sakın bana ilgini çekmediğini söyleme."

En azından bu konuda haklıydı. Ama Lahan onu yanında getirerek ne kazanacaktı? Maomao etrafına bakındı.

"Babam için endişeleniyorsanız, o burada değil. Ve olmayacak da. *Orada.*"

"Ciddi misin?" Maomao, Lahan'ın eksantrik stratejistin gözüne girmek için onu kurbanlık koyun olarak kullanacağını aklının ucundan bile geçirmezdi.

"Ciddiyim. Ancak, onun astlarından biri bizimle birlikte." Lahan yanındaki adamı gösterdi. Maomao kendini durduramadan kaşlarını çattı.

"Bana öyle bakma," dedi genç adam yaralı bir halde. "Lak -" Tam ismi söyleyecekti ki Maomao'nun yüzüne bir bakış atarak hemen öksürdü. "Ahem. Ben, şey, atıfta bulunabilir miyim

stratejist olarak mı?"

Maomao'nun ifadesi doğrudan bakmayı gerektiren bir ifadeye dönüştü ve adamın rahat bir nefes almasına neden oldu. "Ben stratejistin astı. Benim adım Rikuson." "Maomao," dedi bir süre sonra.

"Evet, sizi duymuştum."

Maomao, Lahan'a sert bir bakış attı. Neden eksantrik burada kendisi mi? Neden onun yerine başkasını gönderdi? Kıvrıkcık saçlı, gözlüklü adam çaresizce kollarını iki yana açtı. "Babam bir süre daha evinden çıkmayacak gibi görünüyor." Görünüşe göre Sanki bu gerçek onun hayatını kolaylaştırmış gibi.

"Huh." Bu söz kulağa önemli geliyordu ama Maomao bunun peşinden gitmenin kendisi için iyi bir şey olacağını düşünmüyordu. "Beni neden davet ettiğini hâlâ anlamış değilim." Lahan hiçbir şey yapmadı Maomao'nun tanıdığı ve yaşlı madamın cimrilikte eline su dökebilecek tek kişi oydu.

"Batı ile bazı anlaşmalar yapılacak ve bu topluluktan onlar için gösteri yapmasını istemeyi düşünüyorduk."

"Devam et."

"Delegasyonda kadınlar da olacak, görüyorsunuz ve performans hakkında bir kadının bakış açısını almanın akıllıca olacağını düşündüm."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Maomao. Evet, Rikuson oradaydı ama umurunda değildi; sırf stratejistin uşaklarından biri etrafta diye tavırlarına dikkat etmeye hiç niyeti yoktu.

Lahan ellerini tekrar açtı, bu kez daha bilinçli bir şekilde. Açıkçası, bu jest sinir bozucuydu. Adamın blöfünü görüp görmeyeceğini anlamak için ona böyle bir bahane sunduğundan şüpheleniyordu.

Rikuson aniden araya girdi: "Aslında..." Tedirgin görünüyordu. Hatta endişeli. Kendini nasıl açıklayacağından emin değildi.

"Benim...ahem. Benim

üstün. Stratejist. Bunu ağzından kaçırdı... gerçekten de bunu merak . Bu kadar basit."

Rikuson, görünüşe göre öylesine söylenmiş bir sözün etkisiyle, bu eğlence topluluğunu araştırmaya başlamıştı. Stratejistin söyledikleri için hiçbir dayanak bulamadı.

insanın kendi belli belirsiz doğaüstü içgüdüleri.

"Ama onlar hakkında beni meraklandıran bir söylenti duydum," dedi ve sonra merak bir bakışla duyduğu hikayeyi anlatmaya başladı.

Umarım bu daha fazla soruna yol açmaz, diye düşündü Maomao pamuklu bir ceket giyerken.

giyim mağazasından bedavaya almıştı. Rengi normalde tercih edeceğinden daha açıktı ama bedava kıyafetleri geri çevirecek ya da kullanmayacak değildi.

İyice ısındıktan sonra dışarı çıkıp kendisini bekleyen arabaya bindi. Hava çoktan kararmıştı ve kar taneleri gökyüzünde süzülüyordu. Ukyou'ya Chou-u'ya akşam yemeği vermesini söylemişti; eğer çocuğa nereye gittiğini söyleseydi, sadece onunla gelmeyi talep ederdi.

"Gidelim mi?" Rikuson, sanki bir prenses içinmiş gibi kibarca arabanın kapısını açarak sordu. Lahan çoktan içeriye oturmuştu. Her zamankinden farklı bir gözlük takmıştı -belki de onun giyim kuşam anlayışı buydu. Rikuson onun yanına oturdu ve ardından şoför dizginleri kırdı.

Sözde mistiğin gösteri yaptığı tiyatro, başkentin orta kesiminin doğu ucundaydı. Yüksek sınıf konutların yakınında yer alan bu bölge, şehrin en lüks bölgesiydi.

Her köşe dükkanlarla doluydu. Ancak bu bina genellikle tiyatro toplulukları için kullanılıyordu; tek bir kadının, hatta sözde bir ölümsüzün tek başına gösteri yapması alışılmadık bir durumdu.

Popüler bir mistik gibi görünüyor, diye düşündü Maomao.

Arabadan indiklerinde, kalabalık bir insan topluluğu sıraya girmişti bile. Bir adam paraları alıyor ve müşterileri içeri yönlendiriyordu.

Kadın, görünüşünden dolayı *Pai-niangniang*, yani "Beyaz " olarak biliniyordu. Basit bir kadın için oldukça görkemli bir isimdi. sanatçı.

"Bu neyle ilgili?" Maomao sordu - gerçi bunu yüksek sesle söylemeye niyeti yoktu. Müşterilerin hepsi şık giyinmişti ama çoğu yüzlerini peçe ya da tuhaf maskelerle örtmüştü, sadece birkaçı peçesizdi.

Lahan, Maomao'nun başını dokunması hoş bir örtüyle örttü ve sonra o, Rikuson ve korumaları olarak görev yapan kaslı adam yüzlerinin yarısını gizleyen maskeler taktı.

"Yapılan şey bu," diye açıkladı Lahan. "Size bir bahane verecek küçük bir şeyiniz olduğunda işler çok daha iyi gider. "Kimseyi tanıımıyormuş gibi davranıyorsun."

Başka bir deyişle, bu gösteriye gelen zengin ve önemli insanlardan bazıları biraz fazla eğlenmiş olabilir. Belki de bu, karnaval atmosferinin cazibesinin bir parçasıydı: kendinizi tekinsizlik duygusuna teslim etme şansı.

Maomao bilet fiyatlarını görünce, *sponsorları olmalı*, diye düşündü; böyle güzel bir tiyatroyu bu fiyatlara kiralamak zor olurdu. En dolu tiyatro gösterileri bile sponsorlar tarafından destekleniyordu. Sponsorlar; gezgin bir sanatçının tek kişilik gösterisi onlara çok daha fazla ihtiyaç duyacaktı. Bu arada Maomao, Lahan'ın gözünden kaçan ekonomiyle ilgili bir şeyi güçlkle fark etti; abaküs kafasında çalışırken onun etrafına göz gezdirdiğini görebiliyordu.

İçeride, önünde birkaç düzine masa bulunan bir sahne vardı. Tavan tonozluydu, böylece ikinci kattan iyi bir manzara vardı. Burası muhtemelen yüz ya da daha fazla seyirci alabilecek kapasitedeydi. Arka sarayda daha büyük ve daha fazla kişiye izin veren binalar vardı, ancak bu bina herkesin sahneyi bir şekilde görmesini sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Seyircilere saygı göstermek amacıyla, sütunlar ve kirişler narin ve hoş desenlerle oyulmuştu.

Tavandan sarkan devasa bir fener, mekânı karanlık bir ışıltıyla yıkıyordu. Maomao ve diğerleri sol tarafta oturuyordu, sahneden iki sıra uzaktaydı. Masalarda dört kişi oturuyordu, yani korumalarıyla birlikte mükemmel bir sayıya sahiplerdi. Ön ve ortadaki koltuklarda şişman bir adam ve kolundan sarkan genç bir kadın oturuyordu.

"Orta bölüm en popüler olanıdır. Fiyatı Lahan ona, belli ki sinirlenmiş bir şekilde, "Çok pahalı," dedi. Ama oturdukları koltuklar da ucuz olamazdı. Böylesine cimri biri için bu bir rahatsızlık kaynağı olmalıydı.

"Bence biraz daha geride durabilirdik," dedi Rikuson

dedi. Doğru, en iyi koltuklar, sahiplerinin gücü ve zenginliği hakkında bir şeyler ima ediyordu - en öndeki ve ortadaki adamın çok parası olduğu açıktı. (Maomao

Son zamanlarda zevk mahallesinde büyük yaşayan bir tüccarı hatırlıyor gibiydi, ona çok benzemeyen biri).

Neredeyse oturur , gülümseyen garsonlar onlara yaklaştı.

Onlara içecek ve atıştırmalık olarak da pişmiş kek ikram edildi. Maomao alışılmadık bir kombinasyon olduğunu gözlemledi. İçkiyi deneysel olarak kokladı.

"Bu alkol. İçmeyecek misin?" Lahan sordu.

Aslında Maomao alkolü severdi. Ama bu Beyaz Hanım'ı gördüğünde kafasının rahat olmasını istiyordu.

"Daha sonra. Yoksa zehir olup olmadığını kontrol etmemi mi tercih edersin?" dedi. " etmeyin." Lahan da aynı şekilde içkisini masaya koydu.

içkisini tutma konusunda eksantrik stratejistten çok daha iyi değildi. Rikuson, Lahan'dan aldığı işaretle, içeceklerine dokunacak gibi görünmüyordu.

"İçmek istemiyor musun?" Maomao ona sordu.

"Sonu ayık olmaktan daha kötü olan tek kişi ben olamam."

Ve tabii ki koruma içki içmeyecekti - her ne kadar maskesinin gizlemediği ağzı bu durumdan duyduğu hayal kırıklığını belli etse de.

Etrafa kısa bir bakış alkolün oldukça lezzetli olduğunu gösteriyordu ve atıştırmalık keklerden ısırik alanların sayısına bakılırsa ikisi birlikte iyi gitmişti. Maomao, Rikuson'un bu kadar düşünceli olması gerekmediğini düşünerek dikkatini sahneye yöneltti.

Loş odada beyaz bir sis sürükleniyordu. Bir gong sesiyle birlikte ana oyuncu sahnede bir ışık huzmesi gibi belirdi. Teni bembeyazdı, giysileri bembeyazdı ve beyaz saçları bağlanmamış, sırtından aşağı dökülüyordu. Bu beyaz alana karşı, kırmızı dudakları ve gözleri keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Gong sesi salonda yankılanırken, Beyaz Leydi sahnenin ortasına doğru ilerledi ve burada güzel bir masa onu bekliyordu. Masanın önünde durdu, sonra masanın üzerinde duran bir kâğıt parçasını aldı ve seyirciye gösterdi; kâğıtta bir

sahneyi ve masanın kendisini gösteren diyagram.

Beyazlar giymiş bir adam sahneye çıktı. Saçları siyahtı ama onun dışında görünüşü Leydi'ninkine çok benziyordu.

Belli ki asistanı. Diyagramı ondan aldı ve sahnedeki bir duvara yapıştırdı.

Sonra ona doğru döndü ve bir şey fırlattı

-Belki de bir çeşit fırlatma silahı. Uzun, ince nesne kağıdı deldi ve yapıştı. Belli ki duvar, bıçağı saplamayı kolaylaştırmak için önceden hazırlanmıştı.

Şimdi kâğıtta bir delik vardı. Aslında tam olarak soldaki ikinci sıranın bulunduğu yerdeydi. "Bu koltukta kimin oturduğunu sorabilir miyiz?" diye sordu asistan.

"Bu biziz, değil mi?" Lahan Maomao'ya sordu.

"Evet efendim, öyle görünüyor," diye yanıtladı Maomao.

"Bu konuda ne yapmalıyız?"

"Korkarım bilmiyorum, efendim..."

Lahan konuya pek ilgi duymuyordu ve Rikuson da sahnede soytarılık yapacak birine benzemiyordu. Elbette korumaları da onları korumak için oradaydı.

"*Sen* yukarı çıkmaya ne dersin?" Lahan Maomao'yu işaret ederek, "Yukarı çıkmaya ne dersin?" dedi. "Onu iş başında yakından görmek için mükemmel bir fırsat."

Maomao bir an sessiz kaldı, ne yapması gerektiğini düşündü ama bunun kaçıramayacağı bir fırsat olduğuna karar verdi. "Ben olacağım Birkaç dakika içinde döneceğim o zaman" dedi ve sahneye çıktı.

Beyaz Kadın fenerin titrek ışığı altında daha da parlak görünüyordu, teni o kadar solgundu ki altındaki damarlar görülebiliyordu. Bu kişinin sadece pudra sürerek albino taklidi yapan biri olmadığı açıktı.

"Lütfen bir numara yazın. Herhangi bir numara," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. Yanındaki adam talimatı tüm salonun duyabileceği kadar yüksek sesle tekrarlardı. Kadın devam etti: "Lütfen yazdıklarınızı görmeme izin vermeyin. İşiniz bittiğinde kâğıdı katlayın, kimsenin göremeyeceği kadar küçük olsun."

Sonra o ve yardımcısı Maomao'ya sırtlarını döndüler.

Maomao verilen fırçayı aldı ve yazmaya başladı - fırça zaten doluydu, o kadar ki yazmak neredeyse zordu. Mürekkebin verdiği hafif nahoş his, onların

özellikle yüksek kaliteli yazı gereçleri almak için kendi yollarından çıkmamışlardı. Masanın üzerinde bir bloknot vardı, böylece mürekkep ıslanmıyordu.

aracılığıyla.

Mürekkebi bu kadar yapışkan yapmalarına gerek yoktu, diye düşündü Maomao. Neredeyse pütürlü gibiydi. Onu rahatsız eden o tuhaf şeylerden biriydi sadece.

Bir sayı yazdıktan sonra kağıdı katladı ve "Bitirdim" dedi.

Beyaz Kadın ve yardımcısı arkalarını döndüler. Adam masayı sahneden indirdi ve yerine takırdayan bir el arabasıyla bir şey getirdi. Garip bir koleksiyonun bulunduğu bir kutuya benziyordu. silindirler dibe itildi. On sıra ve on sütun halinde dizilmiş yüz silindir.

Beyaz Kadın, "Kağıdı şu tüplerden birine itmenizi rica edebilir miyim?" dedi ve sonra adamla birlikte tekrar arkalarını döndüler.

Maomao bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünmüyordu; tüpler ne sahneden ne de seyirci koltuklarından görülebiliyordu. Yine de kâğıdı daha da küçülttü ve borulardan birinin içine bastırdı. Kağıt yumuşaktı ama boru dardı ve bunu yapmak için biraz çalışması gerekiyordu. İyi bir itiş kakışla bunu başardı, yine de onu tekrar çıkarmak zorunda kalan kişiyi kıskanmadı. İş bittiğinde, tüplerin görünmemesi için kutunun üzerine ince bir örtü yerleştirdi.

Sonra Leydi'nin yardımcısı kutuyu alarak sahnenin bir köşesindeki başka bir masaya taşıdı. İnce ve hafif olan peçe, o giderken dalgalandı.

"Hazır," diye duyurdu ve hemen ardından Gongun gürültülü sesi. Maomao' hazırlıksız yakaladı ve gözlerinin açıldığını kimse görmesin diye peçe taktığına şükretti.

Beyaz Leydi ise gülümsedi ve elini uzattı.

Maomao ipucunu aldı ve kendi elini uzattı; rengi solmuştu, Soğuk parmaklar bileğini kavradı. Bu kez bir çan şingirtisi duyuldu. Beyaz Kadın dikkatle Maomao'ya baktı.

Ah... Görme yeteneği zayıf olmalı, diye düşündü Maomao, Leydi'nin gözlerinin ara sıra farklı yönlere kaydığını fark ederek. Gözlerinde pigment de yoktu. *Hayat onun için zor olmalı.*

Maomao düşüncelere dalmışken Beyaz Leydi, "Yazdığın sayı yedi," dedi.

Maomao sıçradı. "Bu doğru."

Kırmızı dudaklar alaycı bir ifadeye büründü. Maomao bu kıpkırmızı gözlerle karşılaştığında, uzun zaman önce yakaladığı beyaz yılanı düşündü. Onun da kırmızı gözleri ve beyaz derisi vardı. Onu kızartmaya çalıştığında, yaşlı adam ona kızmıştı; onun bir yılan olduğunu söylemişti. Tanrıların elçisiydi ve onu yiyemezdi. Maomao onun ilahi bir elçi olmadığını biliyordu. Tamamen dünyevi nedenlerle beyaz deriye sahip olmuş bir hayvandı. Ama babası, onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde, bazen böyle olabiliyor, en olmadık zamanlarda mantıksız argümanlar ortaya atabiliyordu.

Maomao tam da o iri, yuvarlak gözler tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıyayken gong sesi yeniden duyuldu. Belki de kendisini bu kadar sıcak hissettiren, başını ağrıtan odadaki sisti. Kulaklarının etrafında bir sineğin vızıldadığını hissederek bir an sinirlendi ama sonra Beyaz Leydi tekrar konuştu.

"Üstten üçüncü sıra, soldan ikinci." Maomao durakladı.

"Eee?"

Asistan, kutunun içinde ne olduğunu izleyicilere göstermek için örtüyü kaldırdı. Tüpü üstten üç sıra aşağıdan ve soldan iki sıra yukarıdan aldı ve içinden ince bir çubuk geçirdi.

Pat! Maomao'nun içine soktuğu kağıt uçarak dışarı çıktı. Adam kağıdı açarak yedi rakamını ortaya çıkardı - Maomao'nun kendi Yazmak tabii ki.

Maomao ne olup bittiğini düşünerek koltuğuna geri döndü. Salon şamatalı, neşeli seslerle doluydu; izleyicilerin çoğu keyifli bir şekilde sarhoş görünüyordu. Lahan ve diğerleri ise titizlikle Maomao'nun dönmesini bekliyorlardı.

"Söyle bakalım, *neydi* o?" Lahan şimdi heyecanla sordu.

"Ara beni."

"Bekle... Elinize küçük bir bozuk para sıkıştırmış olabilir mi?"

"Bazılarımızın aksine, ben o şekilde çalışmıyorum."

"Ben de öyle! Bunda hiç güzellik yok."

Bu adam Maoma'ya hiç mantıklı gelmiyordu - en küçük madeni paralara bile tapıyordu, ama yine de paralar arasında bir ayrım olduğunu iddia ediyordu.

güzellik ve iffetsizlik vardı. Ama Rikuson'un kendi kendine kıkırdadığını fark etti.

Maomao, "Gördüğünüz gibi hiçbir şeyim yok," dedi ve satın alınmadığını kanıtlamak için ellerini açıp kollarını sıvadı.

"O zaman biri seni gördü mü?"

"Bundan gerçekten şüpheliyim."

Sadece Beyaz Hanım ve asistanı onunla birlikte sahnede idi. Maomao, kimsenin onun yazdıklarını izlediğini düşünmüyordu.

numarası ve kağıdı hangi boruya koyduğu kumaş tarafından gizlenmişti. *Ama belki de...* diye düşündü.

Tavandan sarkan fenerin düzensiz ışığıyla yıkanan sahneye doğru baktı. Belki de oyuncuların hangi numarayı yazdığını görebilecekleri bir ayna olduğunu düşünmüştü ama öyle görünmüyordu. Tavana böyle bir şey asmak zor olacakmış gibi görünüyordu.

-ve her halükarda, ilk etapta böyle bir şeye *sahip olmanız* gerekir.

Hepsinden önemlisi, Beyaz Leydi'nin gözleri bunun için çok kötüydü. Önünde bir *shaku*'dan fazla olan her şey muhtemelen puslu görünüyordu. Gösterinin bir sonraki bölümü başladığında Maomao hâlâ bunu düşünüyordu. Yeni bir masa getirildi ve çeşitli mutfak eşyaları . Hanımefendi bir çift yemek çubuğu kullanarak bunların arasından küçük, ince bir metal parçası . O da bir tabak seçti.

Asistanı metali ve tabağı aldı, bir tepsiye koydu ve onlarla birlikte salonda dolaşmaya başladı. Metal parçası cilalı bir bronz tabakadan başka bir şey değildi; bu arada çanak, içindeki sıvının dökülmemesi için derin bir şekilde girintiliydi. Asistan ikinci katı atladı -belli ki oraya kadar gidecek vakti yoktu- ve yukarıdan birkaç protesto bağıırışına neden . Ama Maomao'ya göre ucuz koltuklarda oturmanın bedeli buydu.

Adam sahneye geri döndüğünde, Beyaz Kadın

metal levhayı ve tabağı ondan geri aldı. Sonra metali tabağa yerleştirdi ve tabağı neredeyse yakılmış bir ateşin içine koydu. kimse fark etmeden. Bir tür büyüye benzeyen bir şey söylemeye başladı, sonra da dans etmeye başladı. Kasvetli, puslu odada tüm vücudu parlıyor gibiydi.

Dans sona erdiğinde, Leydi yemek çubuklarını aldı ve metal parçasını ateşten çıkardı.

Renk değişti. Bronzun kırmızımsı tonu saf gümüşe dönüştü. Ön sıradaki birkaç kişi şaşkınlıkla haykırdı.

"Bronz gümüşe dönüştü!" diye bağırdı biri. "Ne?

Gerçekten mi?!"

Arkadakiler sahnede neler olduğunu tam olarak göremiyorlardı ama diğer insanların tepkilerini görebiliyorlardı ve ilgiyle öne doğru ilerlediler. Korumalar kimsenin sahneye çıkmasını engellemeyi başardı, ancak bu, neler olup bittiğini görmek için yeterince yakındı.

Leydi metali bir çeşit sıvıyla yıkıyor, sonra da bir bezle kuruluyordu. Bu sefer onu doğrudan ateşe maruz bıraktı.

Bağırışlar daha da arttı: "Gümüş altına dönüştü!"

Gerçekten de gümüş levha parıldayan bir altına dönüşmüştü. Leydi yemek çubuklarıyla salladı ve tabağa yerleştirirken sıcaklığını dışarı attı. Asistanı, herkesin parlayan altını net bir şekilde görebilmesi için onu havaya kaldırdı.

"Bunu açıklayabilir misin?" Lahan gözlüklerini silerek Maomao'ya sordu.

Maomao sırttı. "Evet, daha sonra. şimdilik gösterinin tadını çıkaralım." Gözleri parlıyordu -aslında sahnedeki performanstan gözlerini ayırmak istemiyordu. Lahan'la birlikte sesi normalde zevk mahallesinde kullanmak için sakladığı bir tona bürünmüştü; Rikuson'a biraz tuhaf gelebilirdi ama gerçekten de çok tuhaf birine hizmet ettiğini düşünürsek, belki de buna izin vermemek istiyordu onu rahatsız ediyor.

Maomao'nun aklında başka şeyler vardı zaten. *Bu büyüleyici*, diye düşündü, sergilenen alışılmadık teknikler panosunu görmeye o kadar hevesliydi ki neredeyse göz kırpmayı unutacaktı. Kadın

bir ölümsüz olmayabilirdi ama onu ellerinin tersiyle itemeyecekleri açıktı.

Beyaz Kadın onlara çok çeşitli ilgi çekici eğlenceler göstermeye başladı. Bir tahta parçasının üzerine ıslak bir taş yerleştirdi. ve üzerine bir büyü okudu, kısa bir süre sonra alevler içinde kaldılar. Görünüşte havadan kelebekler üretti ve Uçup giderken onlar da kendilerini yakıyor gibi göründüler, uçuşun ortasında küle dönüştüler. Her bir gösteri seyircilerden *bir ooh ve ahh* korusu kazandı.

Sonunda Leydi parıldayan gümüş bir sıvı uzattı. Evdeki tüm gözler gizemli maddeye sabitlenmişken, onu küçük bir bardağa döktü ve kana kana içti.

Maomao neredeyse boğulacaktı, oturduğu yerden fırlama isteğine zorlukla karşı koydu. Neyse ki ayağa kalkmadan önce kendini durdurdu ve bunun yerine dikkatle Leydi'ye odaklandı.

"Umarım gösterimde keyifli bir akşam daha geçirmişsinizdir." Lady gülümseyerek konuştu ve ardından sahneden indi. Bu sırada seyirciler heyecanla salonu doldurmaya devam ediyordu tanık oldukları şey hakkında konuşuyorlardı. Bazı insanların gözleri alevler gibi titrerken, diğerleri ölümsüzün az önce bulunduğu noktaya hayranlıkla bakıyordu. Sadece Maomao'nun grubu diğerlerinden daha az ilgili görünüyordu, belki de kısmen şarabın tadını çıkarmadıkları için.

"Kesinlikle özel biri," dedi Rikuson, sonunda fincanına uzanırken. Ancak Maomao içgüdüsel olarak onu durdurdu ve huzursuzca ona baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet," dedi Maomao ve kendi fincanını eline aldı. Kadın kokladı, sonra şarabın tek bir damlasını tenine sürdü. Nasıl davrandığını görünce, içkinin en küçük lokmasını bile ağzına attı. "Bir şeyle karıştırılmış," dedi. Fazla bir şey yoktu İçinde gerçek alkol vardı. Meyve suyuna daha yakındı-çok içilebilirdi, ama aynı zamanda başka, çelişkili tatlar da vardı. Görünüşe göre içecekler, belki biraz tuz da dahil olmak üzere başka maddelerle karıştırılmıştı.

Maomao, "Zehirli değil," dedi. Ama bu kadar mütevazı olmasına rağmen

alkol içeriğiydi, bir yumruk gibi görünüyordu. Hepsi bu kadardı.

Sonra dalgalanan fener ışığı vardı. Karanlık oda.

Sahnedeki ürkütücü sis ve hayali kadın. Seyircilerin tanık olduğu garip olaylar.

Pekala, şimdi.

Tüm bunlar bir insanda körü körüne inanç uyandırmak için fazlasıyla yeterliydi. Maomao, dinleyicilerden kaçının tam olarak böyle bir duyguya kapıldığını merak etti. Bunu düşünürken içkisini yudumlamaya devam etti.

Kesinlikle biraz tuzlu, diye düşündü. Tuzsuz olsa daha iyi olurdu, diye düşündü ve o anda aklına geldi.

Bir parmağını içkisine daldırdı, sonra suyu mürekkep gibi kullanarak masanın üzerinde gezdirdi.

"Ne yapıyorsun?" Lahan sordu.

"olduğunu bilmek mi istiyorsun? burada." Maomao etrafına baktı. *Eğer bu şey , bunun da bir numarası olmalı.* Keşke sahnedeysen etrafına daha yakından baksaydı diye düşündü. Orada bir şey var mıydı? Orası koltuklardan daha pusuluydu, daha sıcaktı, başını ağrıttıyor ve konsantrasyonunu garip bir şekilde engelliyordu.

Sis. Sis...

Bunun buhar olduğundan şüpheleniyordu, belki de sahnenin arkasında kaynatılan bir şeyden kaynaklanıyordu. Bu ısıyı da açıklar. Ama neden başını mı ağrıttı? Kulaklarının etrafında vızıldayan bir sinek varmış gibi hissetmişti. Neydi o sinek?

Hm? Tam ne olabileceğine dair bir ipucu edindiğini hissettiği anda, sahnenin kanatlarında Beyaz Leydi'nin bir anlık görüntüsünü yakaladı. Maomao parmaklarını ağzına soktu, dudaklarını kapattı ve üflledi.

"Neden ıslık çalıyorsun? Minnettarlığını göstermenin ne kadar basit bir yolu." Lahan kısılmış gözlerle ona bakıyordu.

Maomao'nun ıslığı çok yüksek değildi, etrafındaki konuşmalar ise gürültülüydü. Ses çok uzağa taşınmamalıydı. Yine de ıslık çaldığında Leydi'nin etrafına bakındığını gördü.

Hah. Şimdi . Maomao sırtıttı ve atıştırmalık keklere başladı.

Dışarısı soğuktu. Gördükleri hakkında konuşmak için Verdigris Evi'ne dönene kadar bekleyebilirlerdi ama Lahan ve diğerleri neler olup bittiğini bir an önce öğrenmeye hevesli görünüyorlardı, bu yüzden bir restoranda durup konuşmaya karar verdiler

Orada. Maomao pahalı bir yer seçmişti, bu Lahan'ı pek heyecanlandırmamıştı ama umurunda da değildi. Bir garson onlara yerlerini gösterdi ve yuvarlak bir masanın etrafına oturduklarında Maomao garsonun tavsiye ettiği yemekleri ve en iyi alkollerinden bir şişe istedi.

"Hiç ölçülü olmak diye bir şey duydu mu?" Lahan homurdandı. "Büyük kazanç sahibi ne diyor?"

"Ailem daha geçen yıl çok pahalı bir şey aldı; neredeyse beş parasız kaldık."

Bunu gayet iyi biliyordu, Verdigris House'dan satın almıştı.

İlk olarak Maomao, Beyaz Hanım'ın bronzu nasıl gümüş ve altına dönüştürdüğünü açıklamayı seçti.

"Dönüşüm dedikleri şeye çok benziyor."

Belki de basitçe "liandan-shu" demeliydi. Aslında barut yapmak da aynı kategoriye giriyordu. Transmutasyon bir liandan-shu'nun alt kategorisi, temel metalleri asil metallere dönüştürmenin bir yolu.

Maomao garsonun getirdiği kaşıkla oynadı. Liandan-shu sanatı insanların yaşamlarını uzatmayı amaçlıyordu, ancak ona atfedilen şeylerin tamamen saçmalıktı. Tarihler, bir adamın Ölümsüzlüğe ulaşmayı saplantı haline getirmiş, bunun yerine onu elde etmenin yanlış yollarını denerken hayatını kaybetmiş eski bir imparator.

Evet, ikisi oldukça benzerdi. "Ama ikisini birbirinden ayırmam gerekirse, batıda *simya* dedikleri şeye daha yakın olduğunu söyleyebilirim."

"Batı mı?" Lahan sordu ve Maomao başını salladı.

"Evet." Maomao'nun Rikuson'la kendisinden daha kibar konuşması Lahan'ı şaşırtmışa benziyordu. Maomao, belki artık Rikuson'la da rahatça konuşabilir, diye düşündü. "anlatmıştı ama daha önce kendi gözlerimle hiç görmemişim.

Bu metal parçası gerçek gümüş ya da altına dönüşmedi. Sadece

üzerinde, birinden diğetine dönüştürmek için ateşte yakılabilen metal bir kaplama vardı."

Maomao bunu kendisi de denemek istemişti ama yaşlı adam ona gerekli malzemeleri söylemeyi reddetmişti. Söylemiş olsa bile, bunların mütevazı bir eczacı dükkanında bulabileceği şeyler olmayacağından şüpheleniyordu.

"Ne sen? Bu 'kaplama' da ne?"

"Bir başka bir metalden oluşan bir 'kabuk' içine aldığınızda ortaya çıkar."

Maomao kaşığı iki elinin parmakları arasına sıkıştırarak şöyle dedi. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan babama sormalısın. Ve eğer öğrendiklerinizi bana anlatma nezaketini gösterirseniz... Hayır, bana anlatmalısın." Gözleri parladı.

Kendi kendine yanan kâğıt, şu şekilde açıklanabilir Kelebekler de kâğıttan yapıldıysa, bu onları açıklayabilirdi. Dahası, tiyatrodaki sis nedeniyle seyircilerin görüşü bozulmuştu ve özellikle sarhoşluk sersemliği yaratmak için yapılmış şarap içiyorlardı. O, Lahan ve içki içmeyen diğey seyirciler bile neredeyse kandırılmıştı; diğey çakırkeyif seyircilerin hiçbirisi bir şeyden şüphelenmezdi.

Bu arada, kâğıttan kelebekler, doğudaki ada ülkesinin geleneksel bir numarasına çok benziyordu. Çok ince, yüksek kaliteli bir kâğıttan şekiller kesmeyi içeriyordu.

"O zaman zihnini nasıl okuyabildiğini açıkla," dedi Lahan, hâlâ şaşkındı.

"Evet, o konuda..." Maomao tam nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyordu ki garson yemek öncesi çorbasıyla geri döndü.

Belki bu işe yarar, diye düşündü Maomao ve kaşığını çorba kâsesine daldırdı.

"Kâğıt," dedi.

"Şu haline bak, emir veriyorsun," dedi Lahan ona kaşlarını çatarak ama yine de cübbesinin kıvrımlarından bir kâğıt ona uzattı. Maomao çorba dolu kaşığı kâğıdın üzerinde gezdirerek çocukça bir karalama yaptı. Kâğıdı kurutmak için hızlıca salladı, bunun üzerine karalama kayboldu.

"Görüyor musun?" diye sordu.

"Islak alanlar biraz küçülmüş." "Biraz fazla yakın bir gözlem."

"Bah. Evlatlık kardeşine biraz saygı göster."

Kesinlikle olmaz.

Rikuson konuştu. "Peki, bunun gördüklerimizle ilgisi var?"

"İzle." Maomao duvardaki fenerlerden birinin yanına gitti, çerçeveyi yavaşça çıkardı ve kağıdı çıplak alevin üzerine tuttu.

Lahan ve Rikuson şok görünüyorlardı ve bu sevindirici olsa da, bu onlar için yeni bir şey olmamalıydı. Jinshi ve Maomao, Gaoshun çok daha erken anlayabilirdi, diye düşündü. Sayfanın çorbaya bulanmış kısımları alevde yanmış ve kararmıştı.

"Gördün mü?"

"Pek sayılmaz. Bunun birinin zihnini okumakla ne ilgisi var?"

Maomao kaşığı Lahan'ın ağzına soktu. "Tadı nasıl?" "Deniz mahsulü suyu kullanmışlar gibi. Ve biraz tuzlu."

"Evet. tuz var." "Ne olmuş yani?"

tuz vardı. Özellikle de kullandığı grenli mürekkepte. Yazarken bu kadar tatsız hissetmesine şaşmamalı.

"Mürekkebin içinde tuz vardı. Yeterince karıştırırsanız onu görmezsiniz, tıpkı bu çorbada görmediğiniz gibi. Ama oradaydı, tıpkı burada olduğu gibi." Ateşe tutulduğunda sudan daha fazlası olduğu açıkça görülüyordu.

"Numarayı ortaya çıkarmak için kağıdı yaktığını mı söylüyorsunuz? Nasıl?" "Hayır, yapmadı ama başka yolları da var."

Maomao'nun kullandığı kâğıdın altında koyu renkli bir yazı defteri . İçine bol miktarda mürekkep sızmış olmalı.

Lahan hafifçe kararmış kâğıda baktı, parmağıyla çizgileri takip etti. "Demek olan biten buymuş."

"Evet. Sanırım öyle. Mürekkebe karışmış bir şeydi." Tuz olması gerekmiyordu; mürekkeple karışıp mürekkep kuruduktan sonra geride kalan herhangi bir şey de olabilirdi. İddia uğruna tuz olduğunu varsayalım. Maomao yazısını

Tuzlu mürekkeple rakam yazılırdı ve bu rakam alttaki kağıda geçerdi. Mürekkep kuruduğunda, tuzlu rakam koyu renkli yazı defterinin üzerinde beyaz tozdan bir desen olarak belirirdi.

"Anlıyorum, ," dedi Rikuson, ellerini anlayışla çırparak. " ya tüpler? Hangisini kullanacağını nasıl bildi? kağıdı koyar mısın?"

"Oh, bu mu?" Maomao kağıdı ikiye böldü, yarısını katladı ve ortasından bir delik açtı. Bir parmağını aralarına soktu, sonra iki kâğıt parçasının arasına üfleyerek donuk bir ıslık sesi çıkardı. "Bir flütün nasıl çalıştığını bildiğini varsayıyorum."

"İçine üflersiniz ve bir ses çıkarır." "Peki bu sesi nasıl değiştiriyorsun?"

"Havanın kaç çıkacağını değiştirirsiniz. Ben bile bu kadarını biliyorum."

O zaman hâlâ anlamadı mı? Hayır, belki de anlamamıştı: Kâğıdı sakladığı tüpleri yakından görmemişti.

"Ya tüpler bir flütün delikleri gibi hareket ediyorsa?"

"Üzgünüm ama hiç ses çıkardıklarını duymadım."

Tiyatro çan ve gong sesleriyle doluydu. Ama o yüksek seslerin arasında gizlenmiş bir ses daha vardı.

"Orada dururken oldukça kötü bir baş ağrısı çektim. Sanırım o kadar tiz bir ses vardı ki duyulmuyordu," dedi Maomao.

Yüksek sesler kulaklara zarar verebilirdi. Bilinçli olarak bir ses algılamasa bile, bilinçaltında bir sesin olabileceğinden şüpheleniyordu. onu rahatsız etti.

"Tiz bir ses mi?"

"Evet," dedi Maomao ve ardından flütüne üfledi. "Bunu duydun mu?"

"Tabii ki yaptım."

"Peki ya buna ne dersin?" Sesi yükseltti, Jinshi'yle mağarada yaptığı gibi ıslık çaldı. Lahan yüzünü buruşturdu ve Rikuson bir anlığına şaşkın şaşkın baktı. Ancak koruma gözlerini kısmıştı.

"Bunu ben de duydum," dedi Lahan.

"Ben... bir şekilde duydum," diye bildirdi Rikuson.

Sonra muhafız, katılmasına izin verilip verilmediğinden emin değil gibiydi.

"Ben bir şey duymadım..." dedi. Maomao onun için biraz üzüldü; belli ki utanmıştı.

"Güzel," dedi. "Bunu yapmaman gerekiyor, yaşlandıkça duymak zorlaşıyor."

Muhafız otuzlu yaşlarının ortalarında bir yerdeydi. Sesi duyamadığını fark edince şok olduğu belliydi; tepkisi onu biraz Gaoshun'a benzetiyordu. Belki de tüm orta yaşlı insanlar böyle davranıyordu.

Maomao onlara "Herkes sesleri aynı perdeden duyamaz," diye bilgi verdi. Aynı yaş grubundaki insanlar arasında bile farklılıklar vardı. Aynı şekilde bazı insanlar diğerlerinden daha iyi görür, bazıları daha iyi işitirdi. Dahası, Maomao

Bazen gözleri bozuk olan insanların daha iyi kulaklar geliştirerek bunu telafi ettiklerinden şüpheleniyordu - bunu kanıtlamanın bir yolu olmamasına rağmen.

"Bence o mistik son derece hassas bir işitme duyusuna sahip," dedi. Tıpkı Leydi'nin Maomao'nun ıslığına verdiği tepki gibi.

önemli bir mesafe ve araya giren tüm gürültüye rağmen. Maomao, Beyaz Kadın'ın ıslık seslerini düzenli olarak ayırt etmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Bu ona Lihaku'nun gezintileri sırasında şaklabanlık yaptığı av köpeğini düşündürdü. Bu aynı zamanda Beyaz Hanım'ın gösterisindeki müzik grubunda neden hiç flüt olmadığını da açıklıyordu.

Hem dikey hem de yatay flütler, enstrümanın uzunluğu boyunca bir dizi delik açıp kapatarak seste değişiklikler üretir. Bu kutudaki yüz tüpün bir flütün deliklerine benzediğini varsayalım. Maomao'nun kağıdı bunlardan birinin içine itmesi, enstrümandaki bir deliği kapatmak gibi olurdu.

"Yüzlerce farklı sesi ayırt edebildiğini ve hangi boru olduğunu bu şekilde bildiğini mi söylüyorsunuz? Eğer o kutu bir flüt gibiyse, içine üflemek ne işe yarıyordu?"

"Çok basit bir yöntem var."

Ya gonglar ve çanlar işaret olarak kullanıldığında, birisi flüte on kez üflesse? Kutu bir örtü ile kapatılmıştı, bu yüzden Leydi'nin asistanının yakınlarda olması ve borulardan hava geçirecek bir şeyi çalıştırması sorun olmazdı. Sen

yüz farklı ses öğrenmesi bile gerekmezdi: on tanesi yeterli olurdu.

"Borulara nasıl üflediklerine gelince, sis bunu açıklıyor."

Sis , yani su kaynatıyorlardı.

üretmek için bir yer. Peki ya masa, buharın alttan gireceği şekilde tasarlanmış olsaydı? Seyirci masanın üstündeki şeye o kadar odaklanırdı ki altındaki küçük cihazları fark etmezdi.

"Şimdi anladın mı?"

"Mm." Lahan ve diğerleri başlarını salladılar.

"Son bir şey daha var," dedi Maomao, gösterinin sonunda Leydi'nin içtiği gümüş sıvıyı düşünerek. "Bu şey çok güçlü bir zehir. Gerçekten içti mi içmedi mi bilmiyorum ama kesinlikle evde denenecek bir şey değil. Fırsatını bulduğunuzda diğer üst düzey yetkilileri de bu konuda uyarmalısınız." Lahan'a elini uzattı
Mümkün olan en ciddi bakış.

Birkaç gün sonra Beyaz Leydi ve gösterisi iz bırakmadan ortadan kayboldu. Arkalarında sadece başkent'in tüccarları arasında bir dizi gizemli gıda zehirlenmesi bıraktılar.

Amacı neydi? Beyaz yılanı benzeyen "dişi ölümsüz" gitmişti ama gizem devam ediyordu.

Uzun, çok uzun zaman önce, iktidardakiler bir iksir aramışlardı.

ölümsüzlük ve suya benzeyen gümüşü tüketmişti, hayatlarını uzatacağına inanıyorlardı. Oysa bunun sadece ömürlerini kısaltacağını bilmiyorlardı.

Hareket etme şekli nedeniyle, metal

quicksilver. Maomao Beyaz'a ne olduğunu merak etti.

Malı içtikten sonraki hanımefendi. Sadece rol mü yapıyordu, yoksa gerçekten içmiş miydi? Eğer civa hala sıvı haldeyken vücuttan atılabiliyorsa, çok zehirli olmayacaktır.

Ancak buharda çözülüp solunduğunda ya da başka bir maddeyle birleşerek yeni bir form aldığında gerçekten de çok zehirli oluyordu.

Bir zamanlar, bir palyatif olarak kabul edilmişti. Bir zamanlar Maomao, bir ilaçla zehir arasındaki farkın çoğu zaman bir uygulama meselesi olduğunu düşündü, gözlerini canlı bir kırmızının

ve tüm bu meseleyi aklından çıkarmaya karar verdi.

Bölüm 8: Yeterlilikler

"O zaman müsaadenizi isteyeceğim."

Maomao, mektubu eczacı dükkanına teslim eden adam işi bitmiş olarak çıkarken tek kelime etmedi. Mektubu okudu, tüm süre boyunca ifadesiz kaldı ve sonra onu bir posta kutusuna koydu.

Jinshi'den gelmişti ama pek de olağan bir iş değildi.

Maomao kollarını kavuşturdu ve başını eğerek düşünmeye başladı. *Ne yapmalı, ne yapmalı?* Jinshi'den iş almak her zaman bela demekti ama bu seferki diğerlerinden daha belalı görünüyordu. Reddetmesi çok zordu,

Bu da en iyi nasıl hazırlanılacağı sorusunu beraberinde getiriyordu. *Bunu büyükanne nasıl açıklayacağım?*

Düşünceleri, taze otlarla dolu sepetler taşıyan iki gürültücü çocuğun - Chou-u ve Zulin- gevezelikleriyle bölündü.

Oh evet... Kusa-mochi yemek istediklerine dair bir şeyler söylediler.

Bir süre onları boş boş izledi ama mutfağa doğru gittiklerini görünce hemen yakalarına yapıştı.

"Ne yapıyorsun?!" Chou-u talep etti.

"Şunlara bir bakayım," diyerek sepetini karıştırdı ve içindeki bitkileri inceledi. Bunu nasıl bu kadar yanlış anlayabilirdi?

Maomao toplanan ters ters baktı. "Buralarda kurtboğan bulacak kadar nasıl hata yapabildin?" Gözlerini asık suratla oturan Chou-u'ya dikti. Onun yanında, aralarına yeni katılan iki zavallı kızdan daha genç olan Zulin endişeyle bakıyordu. Chou-u'nun uşağı rolünü benimsemiş gibi görünüyordu.

"Yani, birbirlerine çok benziyorlar."

"Mochi'ni bununla yaparsan ölürsün."

Atıştırmak için taze pelin otu aramaya çıkmış olmalıydılar ama benzer görünümlü ama zehirli bir bitki bulmayı başarmışlardı.

Ama buralarda hiç kurtboğan olduğunu sanmıyordum.

Maomao'nun bile haberi yokken çocuklar onu nasıl bulmuştu? Bu soru peşini bırakmıyordu.

"Yuh. Yani kusa-mochi yapamayacak mıyız?" Chou-u ve Zulin üzgün bir şekilde birbirlerine .

"Bu doğru. Vazgeç."

"Geçen gün biraz pelin otu topladığını biliyorum, Çilli. Bizimle paylaşmalısın."

"Bu yakı içindi."

Chou-u ona öfkeyle suratını astı ve Zulin de onu izledi. Maomao acımasızca her birinin ağzına bir parmağını soktu ve dudaklarını çekti.

"Yow! Bu acıttı! Berbatsın."

Zulin sessiz kalsa da aynı şekilde direndi.

"Nasıl berbat olabilirim? Planın neydi, tüm Verdigris Evi'ni gıda zehirlenmesine mi uğratmak? Sana gezintiye çıkmamanı söylediğimi sanıyordum."

"Dışarıda tek başına dolaşıyorsun zaten."

"Tek başımıza değildik. Sazen bizimle birlikteydi."

Bu Maomao'nun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu ve tam o sırada Sazen elinde bez bir çantayla içeri girdi.

"Bensiz kaçıp gitmeyin çocuklar! Ben artık genç bir adam değilim," dedi; böyle bir zamanda söylenebilecek en uğursuz sözdü bu. özel bir an. Chou-u'nun geçmişini biliyordu ve Maomao onu bu şekilde davranmaktan vazgeçirmeye çalışsa da, çocuğa genç bir prens gibi davranmakta ısrar etti.

"Sazen! Freckles'ın bana kızması senin suçun. Ayak uydurmaya çalış!"

Maomao tek kelime etmeden parmak eklemeni

Chou-u'nun kafası. Zulin biraz paniklemiş görünüyordu ve Sazen'in ağzı bir şey söylemek ister gibi açıldı, ama Maomao ikisine de sadece ters ters baktı. Sonra gidip bir gün önce dükkân için topladığı pelin otunu aldı.

Şimdiye kadar biraz kurumuştu ama yine de tanınabilir durumdaydı. Bir elinde onu, diğerinde Chou-u'nun kurtboğanını tuttu ve ikisini de Sazen'in burnunun dibine soktu. Çocuklara bunu anlatmaya çalışmak bir işe yaramayacaktı ama en azından

Odadaki bir yetişkine en yakın şey farkı nasıl söyleyebileceğiydi.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Mugwort ve kurtboğan, tabii ," dedi Sazen kolayca.

Maomao ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Düşündüm ki Kurtboğan otunu gizlice pelin otuyla değiştirecektim ama hiç fırsatım olmadı. Çocuklar neden hep böyle aceleci?" Kesesini açtı ve içinden yeni toplanmış pelin otu çıktı. Ayrıca içinden daha küçük bir kese daha çıkardı ve Maomao'ya uzattı. O da merakla baktı, sonra bir tür kök keşfetmek için açtı.

"Bu mu-?"

"Kurtboğan kökü. Sanırım birisi onu dağlardan getirip güzel olduğunu düşündüğü için buraya dikmiş ama o şey tehlikeli, ben de . Ama kökün boşa gitmesine izin vermek utanç verici olurdu - onu bir şey için kullanabilirsin, değil mi?"

Evet, kurtboğan otunun tıbbi özellikleri vardı. Maomao ifadesiz bir şekilde Sazen'i elinden tuttu.

"Er-?"

Yine de tek kelime etmeden onu dükkâna sürükledi ve rafından otları ve ilaçları dizmeye başladı. Sonra da "Bu nedir?" diye sordu.

"Ha? Muşmula yaprakları, değil mi?" "Peki ya etkileri?"

"Diğer şeylerin yanı sıra öksürük ve ishali de durdurabilirler."

Maomao bir sonraki bitkiyi işaret etti ve soruları tekrarladı. Sazen şaşkın görünüyordu ama cevap verdi. Chou-u ve Zulin kapı aralığından onları izlediler.

Maomao Sazen'sorgulamayı bitirdiğinde kollarını kavuşturdu ve düşündü. "Yani buradaki malzemelerin yarısını zaten kafandan biliyorsun."

"Bilmediğim şey, buna neyin sebep olduğu!"

Maomao doğrudan cevap vermedi; bunun yerine raftan bir kitap alıp ona uzattı. *Bir an düşündü, ayakları yere basar basmaz gidip ansiklopedileri geri alacağını söylememiş miydi?*

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu ona.

"Bana yaşlı adam öğretti," dedi. *Yaşlı adam -muhtemelen* eski doktoru kastediyordu, bir daha asla eski haline dönemeyecek olan

Doğru akıl. Eğer Sazen de tüm o ilaçları "yaşlı adamdan" öğrenmişse, her şey anlam kazanacaktı. Bu en güzel sürprizdi.

"Pekala, o zaman bu kitabı öğren! Ve bir süre öğleden sonralarını burada geçireceksin." Maomao, Sazen'verdiği kitabı tokatladı.

"?"

"Madam ve Ukyouya her şeyi açıklayacağım." Sazen hala Kafası karışmış görünüyordu ama Maomao bunu ona açıklayacak kadar cömert . "Dünyanın en yetenekli fedaisi sayılmazsın, değil mi?"

"Şey... Ahem..."

"Bence eczacı olmak sana daha çok yakışır, değil mi?"

"Şey, ben..."

Maomao'nun emekli olmak gibi bir niyeti yoktu ama burayı her zaman o ve babası işletmişti.

Buralarda bir iki eczacı daha vardı. Fiziksel engelli Chou-u'yu tıbbi bilgilerle doyurabileceğini düşünmüştü ama küçük pislik sadece etrafta oynayıp resimlerini çizmekle ilgileniyordu. Hayır, burada Sazen'le çalışmak çok daha hızlı olacaktı.

En azından Jinshi hayatında olduğu sürece, Maomao rutin olarak ve kısa süre içinde dükkândan çağırılması muhtemeldir. Kaleyi koruyacak birinin olması en iyisi olacaktır.

Tek soru .

Sazen eczacı mı olmak istiyordu?

Şu anda dikkatle kitaba bakıyordu. O

Bir sayfa çevirdi, yüz ifadesi ciddiye. Sonunda şöyle dedi: "Ben sadece basit bir çiftçiyim. O kaleye gittim çünkü tamamen ve ben sadece yaşlı adam yüzünden okumayı biliyorum. bana öğretti. Peki ya tıp? Yapabileceğim en iyi şey bana ne söylenirse onu seçmek."

Eczacı olmak belli bir prestij taşıyordu; Sazen bir güven krizi yaşıyor gibiydi. Çok uzun süre boyunca çok fazla reddedilmek onu kişisel olarak etkilemeye başlamıştı.

Maomao'nun gözünde bu bir sorundu. Sonunda bulmuştu.

Biraz bilgisi olan biriydi ve bunları kullanacaktı. O da dedi ki, "Buna ne dersin? Bu dünyadaki bazı insanlar hayatlarını saçma sapan büyüler okuyarak kazanıyor. Ya da bazı danslar yapıyorlar.

Hastayı sıcak tutup öksürük ilacı ve ateş düşürücü vermek çok daha iyi olacakken, soğuk algınlığını tedavi etmek için saçma sapan bir dans. En azından bunları yapabilirsin, değil mi?"

"Şey, evet... Ama ya gerçekten hasta biri bana gelirse?"

"Eğer yapabileceğiniz bir şey yoksa, söyleyin. Ölecek olanlar, herhangi bir ilaç alsalar da almasalar da öleceklerdir. Ve eğer prognozun çok kötü olduğunu düşünüyorsanız, onları başka bir yere gönderin. Siz zaten tıp hakkında bazı doktorlardan daha çok şey biliyorsunuz."

Vakvak gibi.

Dürüst olmak gerekirse, arka saraydaki doktor bir sağlık görevlisi olarak belli bir bilgi birikimine sahip görünüyordu; sadece bunu uygulama becerisinden yoksundu. Çok cana yakındı ama bu yeterli değildi.

Maomao, " neyse, anlaştık," dedi.

"Ne oldu? Biraz hızlı gitmiyor musun?"

"Hızlı hareket etmeliyiz yoksa zamanımız tükenecek." Maomao, o sabah aldığı mektubu düşünerek, hâlâ şimşekleri üzerine çekmiş olan Sazen'i görmezden geldi ve çocuklara döndü. "Siz ikiniz, eğer oyun oynamaya vaktiniz varsa, dükkânın girişini süpürmeye de vaktiniz var. Ve o kitaplarda ne yazdığını öğrendiğinizden emin olun. iyi."

Bu Sazen'e yönelikti; çocukları dükkândan kovaladıktan kısa bir süre sonra Sazen'in önüne bir yığın kitap bıraktı.

Maomao'nun şüphelendiği gibi, Sazen'in hızlı bir öğrenci olduğu ortaya çıktı.

Basit tarifleri çabucak kavradı ve yavaş ve tereddütlü de olsa ansiklopediyi okuyabildiğini kanıtladı. Maomao ona evin yakınındaki ve duvarların dışındaki tarlaları gezdirerek hangi şifalı bitkilerin nerede yetiştiğini gösterdi.

Belki ona hangi bitkilerin zehirli olduğunu da öğretmeliyim.

Bunun onda garip dürtüler uyandıracağından -çoğunlukla- endişelenmiyordu ama yine de ona her küçük şeyi vermeyecekti.

Detay. Eğer Sazen bu kadar ilgiliyse, çalışması sırasında bunları zaten öğrenecekti; şimdilik kendini en yaygın malzemelerle ve bunların nasıl kullanılacağıyla sınırladı. Sazen, ona bir düşük ilacı üretmeyi öğrettiğinde kaşlarını çatı, ama bunun daha iyi olduğunu anlayacak kadar mantıklıydı.

Kadını soğuk suya batırmak ya da basitçe dövmek gibi kürtaja neden olan *fiziksel* yöntemler - her ikisi de zaman zaman fahişelerin başına gelmiştir.

Chou-u'ya da aynı şeyleri söylemişti ama velet bunların hiçbirine ilgi göstermemişti; ne zaman başını kaldırıp baksa, o bir yerlerde oynamaya kaçıyordu. Onun küçük yan işi

Ceplerini de dolduruyordu, öyle ki yakındaki diğer genelevlerden fahişelerin portrelerini bile yapıyordu.

Bir gün Maomao, Sazen'e basit bir reçete hazırlamasını söyledi ve kendisi de diğer işletmelerden birinden bir cariye'nin istediği bazı ilaçları teslim etmek üzere dışarı çıktı. Çok geçmeden Dışarı çıktığında bir zil sesi duydu. Ne olabileceğini merak ederek başını kaldırdığında, kendisine doğru koşan bir şeyle karşılaştı: patiska bir kediye benziyordu.

Kedinin orada ne işi olduğunu merak edebilirdi. Calicos pek alışılmadık değildi ama bu kedinin ipekten dokunmuş ve ithal bir çanla süslenmiş dikkat çekici derecede ince bir tasma'sı vardı. Mahallede koşuşturan her kedinin üzerinde görebileceğiniz türden bir şey değildi.

"Maomao! ?" diye seslendi tanıdık bir ses. Çok geçmeden orta yaşlı, iri yarı bir adamın yürümeyle koşmak arasında bir hızla yaklaştığını gördü. Bu şarlatan doktordu.

Maomao, birbirlerini son gördüklerinden bu yana epeyce büyümüş olan kediyi kucağına aldı ve nihayet ayağa kalkan doktora doğru uzattı.

"Y... Genç bayan, uzun oldu," dedi, nefesini tutmaya bile gülümseyerek.

"Evet, efendim, öyle. Ama neler oluyor böyle?" Kedi ve şarlatan burada, eğlence bölgesinde değil, arka sarayda olmalıydı.

"Evet, o konuda..." Vakvak bir türlü toparlanamıyordu. Maomao onu eczacı dükkanına geri götürdü ve

Ona biraz çay verdi. Düşünceli bir şekilde soğuk olarak servis etti ve adam bir dikişte içti.

"Sormama izin verirseniz, burada ne işiniz var? Şey... Bir daha düşündüm de, boş ver." Maomao onun için üzölüyordu: Sonunda gitmesine izin vermiş olmalıydılar. Son derece düzgün bir insandı ama bir insan ancak sorular sorulmaya başlanmadan önce bir süre daha oturup maaş toplayabilirdi

Bunu haklı çıkaracak bir şey yapıp yapmadığı hakkında. Hadım olarak yeni bir iş bulması zor olacaktı ama Maomao ona karşı olabildiğince samimi olmaya karar verdi.

Ancak şarlatan ona şüpheyile baktı ve "Sanırım bir tür yanlış anlama içindesiniz hanımefendi" dedi.

"Lütfen, bu konuda benim yanımdayken utanmana gerek yok. Bu bir noktada herkesin başına gelir."

"Hayır, öyle olduğundan emin değilim..." Maomao (kedi) dizlerinin üzerinde esnerken, şarlatan pek de zengin olmayan bıyıklarını okşadı. Görünüşe göre onun bakıcısı olarak hizmet etmeye devam etmişti. Eş Gyokuyou İmparator'un gelini olduktan sonra, İmparatoriçe Dowager'ın sarayına bitişik bir saraya taşınmıştı ve burada pek çok kurala ve yönetmeliğe uyulması gerekiyordu.

Hükümdarın küçük kızı, Prenses Lingli. Ona tek bir evcil hayvan vermenin zararı olmazdı, değil mi?

Maomao, *eğer sadece İmparatoriçe Dowager olsaydı, bunu sorun etmezdi herhalde*, diye düşündü. Ama yakınlarda yaşayan diğer saray kadınları buna asla tahammül edemezdi. Ve Gyokuyou'nun da şimdiye kadar çok daha fazla hizmetçisi olduğuna şüphe yoktu; arka sarayda bile yedi kadınla zar zor geçiniyordu.

Maomao bir yalnızlık acısı hissetti ama İmparatoriçe Gyokuyou'yu takip etmemesinin doğru olduğunu biliyordu. Maomao Kendi deyimiyle, kedi meslektaşından bile daha fazla kargaşaya neden olabileceğinden emindi.

Sonunda nefes alış verişini kontrol altına alan şarlatan, "Öhöm, konumuza dönelim," dedi. Biraz daha çay içti. "Ben uzun bir süreden sonra ilk kez eve dönme izni verildi ve ben de tam oraya gidiyordum..."

"Sonunda seni geri , değil mi?"

"Şimdi de benimle alay ediyorsunuz, genç bayan," dedi şarlatan bir sesle

bıkkınlık dokunuşu. Haklıydı ve bu durum konuşmanın ilerlemesini engellediği için Maomao konuyu burada bırakmaya karar verdi.

"Yani eviniz yerine buradasınız. Neden?" diye sordu. "Evet, şey..."

Adam ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı.

"İzin oldukça sıra dışı bir şartla verildi. Bu konuda bir şey duymadınız mı, hanımefendi?"

"Tam olarak ne tür bir durum?"

"Önemli bir şey yok. Ama görünüşe göre yolun bir kısmında benimle seyahat etmek isteyen biri var. Bu, Hizmetkâr Kadınların Başhemşiresi'nden gelen kişisel bir talep, bu yüzden garip biri olmadığından eminim."

Bu eczacı dükkânının buluşma yeri olacağı ortaya çıktı.

Maomao birkaç gün önce aldığı mektubu düşündü; Jinshi'nin tek taraflı talebiydi bu; üstleneceği bir keşif gezisinde ona eşlik etmesini istiyordu. Ne bir süre, ne bir varış noktası, hatta ne zaman ayrılacakları bile belirtilmemişti. Maomao bu küçük maceralardan birine her çıktıklarında dükkânı kapatmaya gönülsüzdü ve hanımefendinin de buna sıcak bakmayacağını biliyordu, bu yüzden öğretmek için bu kadar acele ediyordu

Sazen ipleri.

Belki biraz daha zamanım olur diye düşünmüştüm.

Neyse ki Sazen hızlı bir öğrenciydi ve önceden bir miktar ilaç hazırlamıştı. Yine de neden şarlatan bir doktorla seyahat ettiklerini merak ediyordu. Daha sonra soracaktı.

"Maomao'nun neden burada olduğuna gelince, belki ailemden ona göz kulak olmalarını isteyebilirim diye düşündüm," dedi şarlatan. Tek alternatifin kendisi olduğu düşünüldüğünde, bu akıllıca bir seçim gibi görünüyordu. Evet, yalnız kalacaktı ama yavru kedi aslında sadece Prenses Lingli'nin kaprisi yüzünden sarayda kalmıştı. Onu muayenehanede daha uzun süre tutmayı haklı çıkarmak muhtemelen zor olacaktı. "Onun kendileri için fare yakalamasından mutlu olacaklardır."

"Anlıyorum," dedi Maomao.

Şarlatan, ailesini on yıldan uzun bir süre sonra ilk kez yeniden göreceği için sevinçli görünüyordu. Maomao, İmparatorluk sarayına bile tedarik sağlayan kağıt üreticileri olduklarını hatırladı. Onlar Bir gardiyanın farelere karşı tetikte olması kesinlikle hoş karşılanacaktır. ürünü çığnemeye çalışabilecek. Yine de kulağa çok uzak geliyordu,

ve Maomao (kız), Maomao'nun (kedi) uzun yolculukta uslu durup durmayacağını merak etmekten kendini alamadı.

"Oh, bakın! Bir kedi!" diye seslendi fahişeler - henüz öğleden sonraydı ve müşteriler gelmeye başlamadan önce hâlâ vakitleri vardı. Ne yazık ki kedi bağırıışlardan ürktü; şarlatanın dizlerini bir güzel tırmaladı, sonra da dükkândan kaçtı.

"Ow! Hayır, Maomao, bekle!"

"Ne isim ama!" dedi fahişelerden biri, kedinin gidişini izlerken .

Talihsiz lakaplı hayvan dükkânın kapısındaki bir çatlaktan eğildi ve Verdigris Evi'nin girişine doğru ilerledi. Maomao ve vakvak mümkün olduğunca çabuk ayakkabılarını giyip onun peşinden gittiler.

Maomao (kedi) hamamdan yeni çıkmış (ve pek de makyajlı görünmeyen) kadınların arasında dolaştı, yatak odalarını hazırlayan erkek uşakların bacaklarının arasına girdi ve

Mutfak. Dört kısa bacak görebiliyordu: öğle yemeğini geç yiyen çocuklar. "Nereden geldin sen?" Chou-u kedi mutfağa geldiğinde sordu

önünde durdu. Çubuklarını çiğnedi ve patiskaya baktı. Zulin nemli gözlerini kırıştırdı. Maomao (kedi!)

Chou-u'nun ayağının üzerinde.

"Peşinde olduğun şey bu mu?" Chou-u çubuklarıyla biraz balık alarak sordu. Sadece ızgarada pişirilmiş bir balıktı ama Herhangi bir çeşniye ihtiyaç duymadan hoş bir tuzlu tat.

"Mrow!" Maomao, Chou-u'nun yemeğine vurdu.

"Hey! Hey, sen!"

Balık toprak zemine düştü ve Maomao onu yuttu.

Böylesine güzel bir ziyafeti tüketen biri için son derece nezaketsiz bir sofrada adabı.

-Daha çok başka biri gibi.

"Hayır, Maomao, bunu yapma!" diye bağırdı şarlatan, zor nefes alarak geldiğinde.

"Aptal kedi! Peki bu moruk kim?" Ama Chou-u'nun tek sorusu bu değildi. "Bekle... *Maomao* mu? Ciddi misin?" Açıkça sırtıttı

Maomao (kız). Zulin bile kendi sessiz üslubuyla bıyık gülüyor gibiydi.

Maomao'nun canı iyice sıkılmıştı ama en azından bir şeyler kapmayı başarmıştı.

Calico, kedinin çenesinde sıkıca tuttuğu balığı kurtarmak için hiçbir umut olmamasına rağmen. Chou-u yemeğine hüzünle baktı, Ama kedi ilgisini çekmiş gibiydi. Yumuşacık pembe ayak parmaklarını dürttüğünde "Oh!" diye bağırdı ve gözleri parladı.

Maomao'yu (kedi) Chou-u ve Zulin'e bırakmaya karar verdiler ve kaçmasına izin vermemeleri konusunda kesin talimatlar verdiler. Erkek hizmetkârlardan birine haber verdiler, böylece çocukların başlarını fazla belaya sokma şansları yoktu.

Dükkâna geri döndüklerinde Maomao sonunda şarlatana gerçekte neler olduğunu sorma fırsatı buldu. Sakalıyla rahatsız edici bir şekilde oynayarak, "Sanırım ailemin kağıt işinden haberdarsınız," dedi.

"Evet, efendim."

"Aslında eve gitmemin biraz sorun yaşamış olmam."

Bir süre önce, küçük kız kardeşinden gazetenin kalitesinin aniden kötüleştiğini söyleyen bir mektup almıştı. Bu sorunun çözülmüş olması gerekiyordu ama belki de yeni bir şey ortaya çıkmıştı.

"Bu yüzden ziyaretime izin verilmesini istedim ama görünüşe göre önemli biri köyümü bizzat görmeyi umuyormuş."

Jinshi "hadım" olduğu günlerden beri kağıt üretimiyle ilgileniyordu, bu yüzden belki de bu, süreci yakından görmek için mükemmel bir fırsat olarak aklına geldi. Ama yine de Maomao bu kez sorunun ne olduğunu merak ediyordu.

"Mektubunda ne yazıyordu?" diye sordu.

"Bunu size burada söyleyebileceğimden pek emin değilim," dedi şarlatan.

belirgin bir şekilde rahatsızdı. "Lütfen, oraya vardıktan sonra açıklamama izin verin." "Pekâlâ," dedi Maomao ve sanki işaret verilmiş gibi bir at Dışarıda kişneme sesleri duydum.

Ortaya çıkan kasvetli bir genç adamdı, yüzü klasik bir güzelliğe sahipti ama sağ yanağındaki yanık izini gizlemek için perçemlerini uzatmıştı. Maomao bu hüzünlü ziyaretçiyi tanıdı.

Fena değil, fena değil.

Tüm fahişeler eğlenmek için çağrıldığında Verdigris Evi'ne gelen müşteriydi. Hiç para ödememişti.

Sadece oturup şarap içiyordu. Jinshi'nin alter egolarından biriydi. Jinshi yanağındaki gerçek yarayı gizlemek için sahte yanık kullanmıştı ve tüm görünüşü çok daha az...iyiydi,

Normalde olduğundan daha ışıltılıydı ve farklı bir insan gibi görünüyordu. Maomao ona bir keresinde nasıl kılık değiştireceğini öğretmişti; görünüşe göre bu dersi iyi kullanmıştı. Onu karanlık anlarında ve birkaç kılık değiştirmiş halde görmemiş olsaydı, o olduğunu fark edemezdi.

Şarlatan doktora gelince, sevimli soyluyla karşılaştığında bile pek temkinli görünmüyordu. Onu hiç tanıımıyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Basen kılık değiştirmiş Jinshi'nin yerine konuştu. Kıyafetleri Jinshi'ninkilerden daha güzeldi ve Jinshi ona karşı bir hizmetçi gibi davranıyordu. Bu durum Basen'i biraz rahatsız ediyor gibiydi-

Gerçi Maomao'nun kız kardeşi Pairin tarafından oradan çıkamadan fark edilme ihtimali onu daha da endişelendiriyordu.

"Hazır mıyım? Bunun için biraz ani olduğunu söyleyebilirim," dedi Maomao.

Evet, mektup birkaç gün önce gelmişti ama ayrılış tarihlerine dair kesin bir işaret yoktu. Açıkçası, hiçbir şey hazırlamamıştı.

"Korkarım ki bu bizim kontrolümüz dışındaydı. Dikkate alınması gereken zamanlama sorunları vardı. Sizin için çoktan toparlandık."

Doğru, Jinshi'nin görünüşü casusluk yapacaklarını gösteriyordu. -ve casusluk yapmaya devam etmeleri bir süre daha devam edeceklerini gösteriyordu, bu yüzden Maomao onların Bu ana hazır olmak için. Ama bir kadın için kıyafet hazırladıklarını söylemek - bunun ne olduğunu anlıyorlar mıydı? ne anlama geliyor?

Her neyse. Aralarındaki ilişki ne olursa olsun -kardeşler ya da her neyse- İmparator kesinlikle Jinshi'yi bir köpek gibi çalıştırmayı uygun gördü. Muhtemelen arka sarayda hâlâ temizlenmesi gereken işler ve Jinshi'nin şüphesiz gereken pek çok başka profesyonel baş ağrısı vardı. Bu onun işiydi, o yüzden tam olarak

şikayet et, ama yine de...

Sanki bir halef yetiştiriyor, diye düşündü Maomao ve sonra bu fikri hemen bir kenara attı. Şu anda Konsolos Gyokuyou'nun, hayır, İmparatoriçe Gyokuyou'nun muhtemel varisi olan oğlu. Dahası, Eş Lihua'nın da bir oğlu olmuştu. İmparatoriçe İmparator otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve hâlâ sağlıklıydı. Büyük olasılıkla, ölünceye kadar tahtta kalmaya devam edecekti. çocuklar reşit oldu. Elbette kendisine bir şey varsayarsak -ama Maomao böyle mutsuz bir olasılığı düşünmemeyi tercih etti.

Bölüm 9: Kağıt Köy

At arabasıyla batıya doğru iki gün yolculuk ettikten sonra, şarlatan doktorun memleketi olan köye ulaştılar. Köyün hemen yanında Ülkeyi ikiye bölen büyük nehrin kaynağının aşağısında birkaç dağ ve bir orman vardı. Hendekler nehri takip ediyordu ama tarlalarda sadece yabancı otlar yetişiyor gibi görünüyordu.

Maomao onlara dikkatle baktı ve konuşmayı seven şarlatan açıklama yapma nezaketini gösterdi. Belki de çaprazlarında oturan Basen'e olan saygısından dolayı sesini alçaltmıştı. Jinshi, Basen'in yanına oturdu ama şarlatan hâlâ onun kim olduğunu anlayamamıştı.

"Bu arpa," dedi.

"Arpa mı efendim? Olağanüstü iyi sulanmış görünüyor." Tarlaların her tarafında hendekler vardı ama Maomao arpanın bu kadar çok suya ihtiyacı olduğunu sanmıyordu.

Kedi Maomao ayaklarının dibindeydi. Onunla ata binmekten yorulmuştu.

sepetine uzandı ve dönüşümlü olarak doktorun dizlerine yaslanıp pencereden dışarı baktı. O, Jinshi'nin kim olduğunu biliyor gibiydi ve Ara sıra ayak bileklerine sarılıyordu. Basen onunla arasına mesafe koydu - belki de daha önce hiç kedilerle uğraşmamıştı. Pek iyi başa çıkamadığı pek çok şey varmış gibi görünüyordu.

"Bunlar yaz pirinç sezonu için. Burada her yıl iki ürün yetiştiriyorlar, görüyorsunuz, pirinç ve arpa."

"Ahh."

"Sulak alan pirincine bağlı kalırsanız, toprağı tüketmeden aynı tarlada başka bir ürün yetiştirebilirsiniz," diye ekledi şarlatan.

Aynı yıl içinde iki ürün yetiştirmek, o kadar çok ürün almak anlamına geliyordu.

Ancak pirinç tarlaları için kullanılan su aslında topraktaki besin maddelerini yenileyerek tükenmeye karşı korur. Bir Böylesine su zengini bir bölge için ideal tarım şekli.

Tarlaların ötesine geçtiklerinde orman göründü.

yakınlarındaki köy.

Maomao, "Buralarda çok çeşitli doğal kaynaklar var gibi görünüyor," dedi. O kadar çok ki, düşündü.

kâğıt üretimine odaklanmak için zorlayıcı bir neden gibi görünüyordu; ancak işin içinde başka faktörler de vardı.

"Biz buraya geldiğimizde düzlük zaten başkasına aitti," diye açıkladı şarlatan. "Ama ormana ikinci kez bakmamışlardı."

Yakındaki dağlardan gelen suyun içinden aktığı bu orman, köyün kâğıt endüstrisi için kaynak sağlıyordu.

Toplu üretim yapmalarına yetecek kadar mal yoktu ama bunun yerine kaliteye odaklanarak başarılı oldular. Ne mutlu ki

Nehir aynı zamanda ürünlerini taşımak için de uygun bir yoldu. İki grup farklı şeyler ürettiyordu, bu yüzden köylüler arazinin asıl sakinleriyle iyi geçiniyordu.

"Buraya geldiğimizde toprak sahibi oldukça iyi bir adamdı," dedi şarlatan.

Ancak Maomao'yu rahatsız eden bir şey vardı. Tarlaların yanından geçerlerken, gözleri tarlada tepinen bir çiftçinin gözleriyle karşılaştı. arpa. Bu, tahılı daha güçlü hale getirmenin bir yoluydu, ancak bunu yapma şekli neredeyse kızgın görünüyordu. Ona attığı bakış keskin ve karanlıktı.

Maomao onu görmemiş gibi davranmış, bunun yerine doktorla konuşmaya devam etmek için geri dönmüştü.

Köye vardıklarında onları kırk yaşlarında görünen bir kadın karşıladı. Kadının gözlerinin yumuşaklığı ve sarkıklığı Maomao'ya şarlatanın kendisini hatırlattı. Kadın, şarlatanın küçük kız kardeşi olmalı, diye tahmin etti.

Vakvak kediye kadına uzattı, o da gülümseyerek tüylerini okşadı. Hayvanı getireceğini ona önceden söylemiş olmalı. Ancak belli ki, kadına hayvanın

Maomao'ya ve diğerlerine şaşkınlıkla baktığı için tüm maiyetiyle birlikte seyahat edeceğini düşündü.

"Ah, Ağabey, evine hoş geldin," dedi.

"Evet, teşekkür , geri dönmek güzel." Vakvak'ın sesi sakindi.

Ama gözlerinin kenarlarında boncuk boncuk yaşlar vardı. Onu suçlamak zordu, on yıldan uzun bir süredir evini ilk kez gören bir adam. "Mezarları ziyaret etmek istiyorum," dedi. "Biliyorsun, babam ve..."

O arka saraydayken ölmüş olmalılar. Sesli bir şekilde burnunu çekti.

"Evet, tabii ki. Ama sormamın sakıncası yoksa-" Kadın Maomao ve diğerlerine baktı. "Bunlar... arkadaşlarınız mı?" Maomao, kadın onlara bakarken, zihninde akşam yemeği hazırlıklarını hesaplayan bir ev kadını gördüğünü fark etti.

"Demek işyerinizdeki amiriniz ve yardımcınız bu. Bunu daha önce söyleyebilirdiniz."

Yani artık onun asistanıyım. Bu tam olarak doğru değildi ama tam olarak gerçek dışı da değildi. Aynı şey amir kelimesi için de söylenebilirdi, ama Basen bir şey söylememeyi tercih ettiğine göre, görünüşe göre birlikte oynamak istiyordu.

Vakvak Teyze (onlara adını söylemişti, ama yakalaması zordu ve Maomao açıkçası hatırlamıyordu, bu yüzden sadece kadını bu şekilde düşünmeye karar verdi) masayı yemekle doldurmakla meşguldü. Buharda pişmiş otlu tatlı su balığı, *baozi* Buharlı pişirici sepet ve altın sarısı kızarmış pilav çok lezzetli görünüyordu. Aslında, partinin büyüklüğünü hesaba katmak için kısa sürede yapmak zorunda kaldığı düşünüldüğünde mükemmel görünüyorlardı. Hatta kedi Maomao için balık ve congee karışımı bir yemek bile vardı. içtenlikle ve normalde kedilerle ilişkilendirilen asaletten yoksun bir şekilde. Eğer bundan kurtulabileceğini düşünseydi kesinlikle masadaki balığı kapardı.

"İtiraf etmeliyim ki, senin gibi bir hadımın eve böylesine güzel ve genç bir gelinle dönmesini hiç beklemiyordum."

"Ha ha ha! Korkarım bir şey yok."

"Sanırım yok!"

Bu alaycı şakalaşmaya bir kâsenin sert bir şeye çarpma sesi eşlik etti. Maomao dönüp baktığında Jinshi'nin tepsisini düşürdüğünü gördü.

"Aman Tanrım! Merak etme, sana yeni bir tepsi getireceğim," dedi Teyze.

Vakvak, rahatsız edici yanık yarası olan adamı görmezden gelmeyi reddederek şöyle dedi. Maomao'ya göre, eğer Jinshi gerçekten de Bir hizmetkâr olarak, arabada kalmalı ve tarla kumanyası falan yemeliydi. Basen muhtemelen buna izin vermemişti. Jinshi'nin kılık değiştirmesi mükemmeldi.

kendilerini küçük bir hata ile uzaklaştırırlar.

Tüm yemekler masaya konduğunda Vakvak Teyze'nin ailesi de gelmişti. İki genç adam ve başına bir tülbent sarmış orta yaşlı bir adam vardı. Muhtemelen orta yaşlı adam Vakvak Teyze'nin kocası, diğerleri de oğullarıydı.

"Kayınbiraderim. Uzun görüşemedik," dedi kocası, başörtüsünü çıkarıp şarlatanı saygıyla selamlayarak.

"Evet, oldukça uzun bir süre," diye yanıtladı şarlatan gülümseyerek.

Oğullardan biri babasını takip ederek doktoru selamladı ama diğeri şarlatanı tamamen görmezden geldi, onun yerine oturdu ve büyük bir tutkuyla yemeğe başladı.

"Kes şunu! Ne cüretle bir merhaba bile demezsin!" Teyze çocuğa ters ters bakarak şöyle dedi.

"Ağabey..." dedi diğer oğul, genç adama bir bakış atarak acı dolu bir bakış. Yani küçük olan oydu ve kötü tavırlı adam da ağabeyiydi.

Vakvak Yeğen No. 1 bir baozi kırıp açtı ve bir ısırık aldı. İçi domuz etiyle doluydu ve Maomao'nun ağzını sulandırdı.

"Amcama saygı duymam gerektiğini mi söylüyorsun? O yıllardır eve gelmeyen bir *hadım*. Şimdi burada ne işi var? Bir sürü ziyaretçiyi de yanında mı sürüklüyor?"

Bunun üzerine şarlatan, uzmanlık alanı gibi görünen o kaşları çatık, rahatsız gülümsemelerinden birini yaptı. Şimdiye kadar hadım olduğu için alay edilmeye alışmıştı ama böyle bir

Kendi yeğeninin alay etmesi acı verici olmalıydı. Hatta Maomao çocuğun tavrından rahatsız oldu. Bu adamın çene çalmasına ve tüm güzel yemekleri yemesine seyirci mi kalacaktı? O değildi! Sandalyesine sıkıca oturdu.

"Sakıncası yoksa soğumadan başlayayım," dedi ve ardından yeğeninin tam da almak istediği yiyecek parçasını ustalıkla kaptı. Ona kötü bir bakış fırlattı ama umurunda değildi. Kadın

Bu adamdan çok daha iri ve cüsseli bir sürü uşak ve asker tanıyordu. Basen konuşmak ister gibi görünüyordu ama Maomao'nun durumu idare ettiğini görünce sakinleşmiş gibi göründü. Jinshi ise soğukkanlılığını korudu.

Vakvak Teyze'nin kızgın olduğu belliydi, çünkü congee ve çorbayı getirdiğinde büyük oğlu hariç herkes için porsiyonlar vardı. Kocasını ve küçük oğlu, belli ki ne olduğunu biliyorlardı. onlar için en iyisi, yorum yapmamayı seçti. Büyük oğlu, belki de ailesinin kendisine davranış şekline dolaylı olarak kendini mağdur hissederek, bir başkasını kaptı. baozi ve odadan dışarı çıktı.

Çocuk gittiğinde, Vakvak Teyze'nin kocası utanç içinde başını kaşıyarak şarlatan doktorun önünde eğildi. "Çok özür dilerim, Kayınbiraderim. Bunun için ne kadar çok çalıştığını bilmiyorum. Köy, ne kadar fedakârlık yaptın. Hem de amirinizin önünde."

"Oh, sorun değil. Rahatsız olmadım. Böyle şeylere alışkınım," diye yanıtladı şarlatan, Basen'in oldukça farkında görünmesine rağmen. Maomao Basen'e bir parmak ucu batırdı ve Basen sıçradı.

"Bu kadar ani ortaya çıktığımız için özür dilemesi gereken biziz."

Böylece en azından durum gerektirdiğinde kibar olabiliyordu. Bu onu rahatlatmıştı. Muhtemelen Jinshi'nin ona acımasızca bakması onu aklını başına toplamaya teşvik etmişti.

"İyi, iyi, o zaman her şey " dedi şarlatan, biraz congee yudumlayarak takdirle.

Ona göre, "böyle şeylere alışkın olduğu" iddiası öylesine söylenmiş bir sözdü, ama Vakvak Teyze'nin bundan rahatsız olduğu açıktı.

Şarlatan, onu arka saraya satılmaktan kurtarmak için hadım olmayı kabul etmişti. Ve bu, onların

Muhtemelen ebeveynler erkek çocuklarını kız çocuklarından üstün tutuyorlardı.

"Ancak... Buraya sadece yemek yemek için gelmediğimi biliyorum. Konuşmak istediğin bir şey yok mu?" dedi şarlatan. Geri kalanı sessizliğe gömüldü. Görünüşe göre, geri dönmesinin gerçek nedenine ulaşmışlardı.

Maomao söz konusu olduğunda, o sadece izleyicilerin bir parçasıydı, bu yüzden yemeyi bırakmaya niyeti yoktu. Buharda pişmiş

Balık mükemmel tuzlanmıştı ve otlar güzel bir şekilde ortaya çıkmıştı. Teyzesine ona ne yaptığını sorması gerekecekti.

Kocası yemek çubuklarını bir kenara bırakıp baktı ve bir süre sonra başını eğdi. "Kayınbirader, duyduğumuza göre ünlü bir doktor olmuşsun, hatta o kadar ünlüsün ki İmparatorun kendi çocuğunu teslim etti. Majestelerinin kulağına gitmelisin. -Ve ondan kişisel bir iyilik istemenizi rica ediyoruz."

"Ha?!"

İmparatorun çocuğunu teslim etti, değil mi? Maomao düşündü. Aslında doğumu gerçekleştiren üvey babası Luomen'di ama şarlatanı tanıdığından mektuplarından birinde hikâyeyi süslemiş olabilirdi. Yine de Maomao'nun bile

Şu anda sessiz kalmak onun için bir nezaketti. Basen biraz kaşlarını çattı ve Jinshi uzakta bir noktaya bakıyor gibiydi.

Şarlatan ise kendi yemek çubuklarını yere bıraktı. Kaşları her zamankinden daha da düşüktü. "Majestelerinden beni dinlemesini istemek haddimi aşmak olur."

"Kraliyet eşinin doğumuna katılmış olmanıza rağmen mi?"

Bu imkansızdı. En yüksek memurların bile İmparatorla konuşmasına sadece bazen izin verilirdi; İmparatorla özel olarak görüşmeye *çalışmak* bile saygısızlık olarak değerlendirilebilir ve şarlatanın kellesine mal olabilirdi. Maomao'nun kendisi de

İmparatorla birkaç kez konuşma fırsatı bulmuştu ama her seferinde Majesteleri bizzat izin verdiği için olmuştu. Ve şimdi Gyokuyou artık sadece bir eş değil, İmparatoriçe'ydi. Onunla temasa geçmek zor olacaktı.

Bu gidişle şarlatan, görevin kendisine yüklendiğini fark etmeyecek gibi görünüyordu ve eğer Basen garip bir karşılık vermenin hiçbir olmazdı. Bu yüzden Maomao konuşmayı devralmaya karar verdi. "Arka sarayın önceki hekimlerinden biri kendi sorumluluğunda olmayan bir işe karıştı ve kendini sakat bırakma cezasına çarptırılmış ve ardından saraydan sürülmüş olarak buldu," dedi.

Diğerleri irkilmiş görünüyordu.

"Söylentilere göre bilmesine gerek olmayan bir şeyi öğrenecek kadar aptalmış - bu yüzden başının belaya girdiğini söylüyorlar."

Kendi babası hakkında konuştuğu doğrudu ama aslında *yalan söylemiyordu*. Bir an için bu kadar çok şey söylemesinin güvenli olup olmadığını ama Basen ya da Jinshi'den bir tepki gelmedi ve herhangi bir saçmalık yapmadığına sevindi.

kendi paylarına.

Vakvak Teyze ve ailesi zorlukla yutkundu ve birbirlerine tedirginlikle baktılar. Omuzları çöktü.

Ancak şarlatan öne doğru eğilerek bir el salladı. "Majesteleriyle konuşamayacağım doğru ama başka insanlar da var. Bana aklınızdan geçenleri anlatın."

Vakvak Teyze ve kocası bakiştılar. Maomao belki de heybetli olduğunu düşündü ama buraya kadar gelmişti; gerisini duymak istiyordu. Aynı fikirde oldukları belli olan Jinshi ve Basen kıpırdama belirtisi göstermedi.

"Lütfen, konuşun. Ne kadar yardım edebileceğimize dair söz veremem ama en azından sizi dinleyebiliriz." Bu ısrar Basen'den geldi. Bu sözler daha çok Jinshi'ye aitti ama burada Basen onun adına konuşuyordu.

Vakvak onlara baktı, başını salladı ve sonra "Bu insanlara güvenebilirsiniz" dedi. Doğru zamanda doğru şeyi söylediği o nadir andı.

"Şey... Sen öyle diyorsan," dedi Vakvak Teyze yavaşça ve sonra konuşmaya başladı. "Sorun, bölgedeki arazi haklarıyla ilgili. köyü."

Köyün üzerine inşa edildiği arazinin aslında kiralık olduğunu söyledi. Yakınlarda yaşayan mal sahibi araziyi kullanmadığı için onlara ucuza kiralamaya razı olmuş, ancak yıllar geçtikçe iki taraf da araziyi doğrudan satmayı konuşmaya başlamış. Arazi

O zamanki ev sahibi köylülerle iyi geçinen, yumuşak başlı bir adamdı ya da teyzem öyle söylüyordu.

Ancak birkaç yıl önce bu adam ölmüş ve oğlu ev sahibi olarak devraldı ve işler değişmeye başladı. Babasının aksine, yeni toprak ağası yabancıları hor görüyordu ve zanaatkârlara tepeden bakmak gibi çirkin bir alışkanlığı vardı. Köye bir vergi dairesi geldiğinde Saray'a kâğıt tedarik etmek için İmparatorluk komisyonu, zar zor dayanabildi.

Köyün kâğıt kalitesi düştüğünde, yeni toprak sahibi birkaç kez gelip borcun geri ödenmesini talep etmişti. Önceki toprak sahibiyle yapılan sözleşmeye göre, arazi ve orman köylülere yirmi yıllığına ödünç verilmişti. Ödeme miktarı açıkça belirtilmişti ve köy her zaman zamanında ödeme yapmıştı.

"Ama suyu kirlettiğimiz için pirinç hasadının düştüğü konusunda ısrar edip durdu. Pirinç yapmak için yeterli suları olmadığını söyleyip durdu," dedi 2 numaralı oğul, yüzünde acı dolu bir ifadeyle.

"Son zamanlarda daha da kötüleşti. Bize hemen ödeme yapmamızı, aksi takdirde arazisinden çıkmamızı söyledi."

Sözleşmenin bitmesine daha beş yıl vardı. Köyün beş yıllık parayı bir anda ve bu kadar kısa sürede bulması zordu. Ama ev sahipleriyle uğraşıyorlardı. Maomao' yaşlı madama patronluk taslayamayacağı gibi, köy de dikkatli davranmak zorundaydı.

"Eğer ayrılmak zorunda kalırsak, evlerimiz ve içindekilerin çoğu burada kalmak zorunda. Yaşayacak yeni bir yer bulmamızın ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

"Bizi köyden çıkarmak istediklerini düşünüyoruz, böylece köye yerleşip kendileri kâğıt yapmaya başlayabilecekler."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Onlar pirinç yapmayı biliyor, biz de kâğıt yapmayı biliyoruz ve kendi işimize bakmalıyız," dedi şarlatan, ince bıyığı hafifçe sallanarak.

Yemeğini bitirmiş ve yapacak bir şeyi kalmamış olan kedi Maomao onu gördü ve çömeli sakalın üzerine atlamaya hazırlandı.

"Öyle düşünebilirsin," dedi teyze başını sallayarak. "Ama tahıl vergisi bu yıl aniden yükseldi."

"Kâğıtlarımız üzerindeki vergi birkaç yıl önce *düştü*. Bunun ilişkileri geliştirmediğine inansanız iyi olur."

Demek bu .

Kâğıt üzerindeki verginin gevşetilmesinin nedeni açıkça kâğıdı daha evrensel hale getirme ve nihayetinde okuryazarlığı geliştirme arzusuydu. Artırılan pirinç vergisine , muhtemelen şöyle düşünülüyordu Yılda iki ürün veren bir bölge için çok büyük bir yük olmayacaktı ve bu arada gelecek olanlar için rezervleri destekleyecekti.

Maomao Jinshi'ye bir bakış attı. Yeterince sakın görünüyordu ama onun biraz kıpırdandığını görebiliyordu.

Bu, böcek hasarıyla başa çıkmakla ilgili olmalı, diye düşündü. Bereketli bölgelerden en çok zarar gören yerlere mahsul göndermek daha az insanın açlıktan ölmesi anlamına gelecekti. Bunun sadece Jinshi ve tüm hükümetin ellerinden geleni yapmaya çalışması olduğunu biliyordu ve bunu yapmakta haksız olduklarını düşünmüyordu. vergilerinin artırılmasından anlaşılabilir bir şekilde mutsuz oldular. Aradaki farkı başka şekillerde telafi etmek zorunda olduklarını düşünmüş olmalılar. Bu şekilde Örneğin bu köyün vidaları.

Ancak şarlatanın da belirttiği gibi, köye öylece taşınıp kâğıt yapmaya başlamak mümkün değildi. İnsanın bilmesi gereken bazı şeyler vardı; deneyim olmadan bu işin nasıl doğru yapılacağı belli olmazdı.

"Sorun şu ki, bizim *de* başka bir sorunumuz var - o," dedi kocası, belli ki kötü tavırlı genç adamı kastederek. "Bazı nedenlerden dolayı, o daha çok çiftçilerin tarafında yer alıyor."

"Kardeşim, o..." Küçük kardeş rahatsız bir şekilde gülümsedi. "Bunu nasıl söylesem? Kör oldu." Sesi, bu söylemeye kendini zor atar gibiydi.

"Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama çocuk pek bir şey bilmiyor. Bütün memurların aynı olduğunu sanıyor." Hadımların vergileri artıran bürokratlardan farksız olduğunu düşünüyor olmalıydı. "İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var."

Talep : Vergileri düşürmelerini sağlamak.

Olmaz, diye düşündü Maomao. Jinshi orada oturuyor olsa bile bu imkânsızdı. Sabah verilen bir emir öğleden sonra iptal edilirse ülke kaosa sürüklenirdi. Bu insanlar açlıktan ölmek üzere olsalardı bir şey olabilirdi ama görebildiği kadarıyla işler o kadar da kötü görünmüyordu.

Bu durum şarlatan doktoru da çok zor bir duruma soktu. Gerçekten de yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kedi dizlerinin oturmuş, titreyen bıyıklarına vuruyor, çenesinde çizik izleri bırakıyordu.

"Korkarım ben sadece bir hadımım, görüyorsunuz..." dedi.

Bunun üzerine ailenin omuzları çöktü. Kocasını toparlandı Yine de hayal kırıklığını üzerinden attı ve "Yarın bir konferans olacak. Belki en azından bize eşlik edebilirsiniz?"

"Evet, o kadarını yapabilirim..." Maomao'ya baktı. O da bu bakışı Basen'e ilettiler.

"Ben de katılabilir miyim?" Basen sordu. Umursamaz bir tavır takınmıştı ama ilgilenmekten de kendini alamıyordu; kendince konuya doğrudan dahil olmuştu. "Üçüncü bir taraf olarak hazır bulunmak isterim," diye açıkladı.

"Şey..." diye başladı kocası ama bundan fazlasını söylemedi. Büyük olasılıkla Basen'in yanında olmasından son derece memnundu ama ev sahibinin itiraz edeceğinden şüpheleniyordu.

"Ben sadece arkada duracağım ve uzak duracağım. Ben sadece Karşı taraf çok agresifleşirse konuşun," dedi Basen. Sonra koca başını salladı, hala isteksizdi.

"Ben de orada olacağım elbette," dedi şarlatan.

Maomao, *onun bir yardımı olmayacağını* düşündü. Yine de kendisinin de orada bulunmasına izin verilip verilmeyeceğini merak ediyordu. Diğer Maomao'yu şarlatanın dizlerinden yakaladı, tam da kedi taze bir çizik sunmak.

Quack Teyze'nin kocası köyün muhtarıydı ve Ailenin evinde birkaç ziyaretçiyi geceleme yetecek kadar yer vardı. Maomao'nun grubu yol kenarındaki bir handa kalmayı planlıyordu ama sonunda oldukları yerde kaldılar. Maomao tek bir küçük oda verilirken, şarlatan ana yatak odasına, Jinshi ve Basen ise büyük bir misafir odasına yerleştirildi. Jinshi ve Yanlarındaki korumalar bir ek binaya yerleştirilmişti. Yeterince yatak ve uyku minderi vardı; vergi zamanı geldiğinde gündelik işçiler tutulurdu ve elde bol miktarda mobilya vardı.

Vakvak Teyze onlara banyo hazırlamayı teklif etti - ne de olsa misafirdiler - ama Basen reddetti, zaten banyo yaptıklarını söyledi. başını yeterince belaya soktu. Açıkçası Maomao yıkanmak isterdi ama Jinshi'den aldığı sessiz talimatlarla hareket ediyor olması gereken Basen'e karşı gelemezdi.

Maomao bunun yerine odasına bir kova getirilmesini istedi ve bir el havlusuyla kendini sildi. O sadece terlemişti - su daha fazlasını yapmak istemeyeceği kadar soğuktu - ama yağlanmaya başlayan saçlarını yıkamaya karar verdi. Bunun için kovaya sıcak su koydu ama sadece bir fincan kadar. Saçlarını aşağı indirdi ve iyice ıslandıktan sonra biraz sabun ekledi. Kafa derisini nazikçe, metodik bir şekilde ovarak kirleri temizledi.

Köpükleri duruladı ve sırlıslam olmuş saçlarını havlu ile kuruladı. Ayakları üşümüştü, bu yüzden onları hâlâ ılık olan suya daldırdı. Saçlarını özenle silerken kapısı çalındı.

"İçeri gelin," dedi ama dışarıdan yanıt gelmedi. Şaşkınlıkla kapıyı biraz araladı ve dışarı baktı. Orada duran yanıklı, rahatsız edici bir adamın görüntüsüyle karşılaştı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı açtı ve rahatsız edici adam -yani Jinshi- içeri girdi. Odasının penceresi kapalıydı - ne de olsa yıkanmıştı - ve yandaki oda

Jinshi ve Basen. Bir sonraki oda biraz . "Konuşabilirsiniz. Kimsenin bizi duyacağını sanmıyorum," dedi. "Yıkanmanızı mı böldüm?" diye sordu.

Sesinde bir tuhaflık vardı. karakteristik cennetselliği. Görünüşe göre, o da bir şey yapmaya karar vermemişti.

bu sefer değiştirdi, bu da neden sessiz kaldığını açıklıyordu. "Sadece saçım. Daha şık olamadığım için özür dilerim," dedi Maomao.

dedi, kovayı bir yere taşıırken başını okşamaya devam etti Odanın köşesine. Burası dar bir alandı ve yatak oturulabilecek tek yerd, bu yüzden Maomao ayakta durarak Jinshi'ye baktı.

"," dedi.

"Saçlarım hala ıslak," diye cevap verdi ve ona "*Neden buradasın* ki?" anlamına geldiğini umduğu bir bakış attı.

Jinshi, yanağındaki yanığa dokunarak ona bir bez gösterdi-sarılmış paket. "Bu şeyden bir süreliğine kurtulmak istiyorum. Makyajı kopyalayabilir misin?"

Paketin içinde kırmızı boya, yapıştırıcı ve beyaz bir toz vardı. Paketin içinde

Yapıştırıcı özenle ezilmiş pirinçten yapılmıştı ve yapışkandı. İncelediğinde Jinshi'nin yara izinin başladığını görebiliyordu; soğukta bile terliyordu ve uyumak için uzandığında yara izi silinmeye başlıyordu.

"Muhtemelen. Sanırım bunu yapabilirim" dedi. Cildi büzmek için boyalı yapıştırıcı kullanabilir, ardından beyaz tozu üstüne katlayarak Aşağı yukarı doğru etki. Yüzünü solgun göstermek için biraz gölge eklemek illüzyonu tamamlayacaktır.

"Madem öyle. Şimdilik çıkarın." Kovanın içine bir mendil daldırdı.

Oh...

"Ne oldu?"

"Tatlı su hazırlayayım."

"Hayır, bu çok fazla sorun olur. Bu iyi."

Maomao başka bir şey söylemedi ama kovaya baktı. Çok pis görünmüyordu ama...

"Bir sorun mu var?" Jinshi sordu. "Hayır, efendim, bir şey yok."

Saçını yıkadıktan sonra ayaklarını kovaya daldırmıştı ama bunu kendine saklayabilirdi. Jinshi kullanılmış sudan rahatsız gibi görünmüyordu, bu yüzden daha fazlasını almak için zahmete girmeye gerek olmadığına karar verdi.

Nemli mendili aldı ve yüzünü ovuşturdu. Güzel, yeni bir pamuklu mendildi ama boya ve tutkalla hızla kirlendi. Maomao bunun bir israf olduğunu düşündü; bezin özenle yıkansa bile kırmızı renkten arınması pek mümkün değildi. Elinde bu iş için kullanabileceği daha az bozulmamış bir bez olmasını diledi.

Jinshi gözlerini kapadı ve onun çalışmasına izin verdi, görünüşe göre sıcak, nemli bezin verdiği his hoşuna gidiyordu. Adam o kadar korumasız görünüyordu ki, suikastçının bu sırada kahkahalar atarak kafasını koparmasından endişe ediyordu.

Ayak mantarı yüze yayılamaz, mi?

Maomao'nun atlet ayağı olduğundan değil, açık olmak gerekirse.

Yapıştırıcı çözüldü ve Jinshi'nin pürüzsüz ve sağlıklı çıplak derisi ortaya çıktı -gerçi başka bir yara daha vardı, gerçek bir yara, hala , kesik kesikti. Hala biraz kızarıklık vardı.

Yara izinin etrafında; muhtemelen zamanla bir dereceye kadar solacaktı. Ama asla tamamen geçmeyecekti; hayatının geri kalanında onunla birlikte olacaktı.

"Usta Jinshi?"

"Evet?"

"Neden başhekimin evine uğruyoruz?" Hem de Maomao'nun yedeğinde.

"Gideceğimiz yere giden yol üzerinde. Nasıl olsa buradan geçeceğimize göre bir göz atabiliriz diye düşündüm."

"Gideceğimiz yere giderken mi?" Ona göre bu şu anlama geliyordu: eve dönmek dışarı çıkmaktan daha fazla zaman alacaktı. *Dünyanın neresine gidiyoruz?*

"Dürüst olmak gerekirse, uygun bir zamanlama. Bu sayede artan vergilere yönelik tepkileri ilk elden görme şansım oluyor."

"Bu kadarı doğru."

Her yıl vergi toplanırken, hasat miktarı yerel nüfusla karşılaştırılarak değerlendirilir ve oran

Kimsenin aşırı bir yükü karşı karşıya kalmadığından emin olmak için kontrol edildi. Ancak bunlar sonuçta sadece rakamlardı; sadece bir yere kadar güvenilebilirlerdi.

"Ayrıca, buralarda garip bir şeyler oluyor." "Nedir o, efendim?"

"Korkarım tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim kuzeninizin abaküsünü getirdi ve bir şeylerin ters gittiğini düşünüyor." Lahan'ın

sayılara olan takıntısı efsaneviydi. O bir kart-gece gündüz çalışarak daha fazlasını arayan eksantrik mükemmel hale getiremese bile güzel sayılar. Eğer konuyu Jinshi'ye açıtsa, kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

"Son birkaç yıldır sevk ettikleri pirinç miktarında bir sapma olduğunu iddia ediyor." Lahan eksantrik olabilirdi ama böyle bir konuda yanılmaya pek meyilli değildi. "Beni buraya getiren de buydu ama bakın başka ne bulduk. Profesyonel kağıt üreticilerinin yerini bir avuç kendini bilmez amatörün almasına izin veremeyiz. tam da üretimi artırmaya çalışırken."

Yani bu sadece bir daha fazlasıydı; gerçek bir iş yapıyordu. Şimdi yüzünü yıkarken özellikle kötü hissediyordu. ayak suyunu.

Jinshi'nin uykusu olmalıydı ki yavaş yavaş yatağa yığıldı ve uzandı. Maomao onun ne kadar büyük bir bela olabileceğini düşünerek yatağa oturdu ve yavaşça saçlarını okşamaya başladı. Parfüm kullanmıyordu ama yine de hafif bir çiçek kokusu yayılıyordu. O göksel bakirelerden birine ne kadar benziyordu ki?

"Yanığınızı şimdi yeniden yapayım mı? Yoksa sabaha kadar beklemeyi mi tercih edersiniz?"

"Şimdi, lütfen." Uykulu sesi normalden daha çekiciydi. Onu şu anda odasından kovarsa gerçek bir felakete neden olabileceğini düşünen Maomao, tutkal ve boyayı parmağıyla karıştırdı. Doğru kıvamı vermek için biraz su ekledi. kıvamına getirdikten sonra yarasının etrafına sürmeye başladı.

Bunu kimin düşündüğünü merak ediyorum. Çok inandırıcı görünüyordu. Bu islanmaya dayanamayabilirdi, ancak çok nadiren yağmur yağın kurak mevsimdeydiler.

"Usta Basen bunu yapamaz mı?" "O kadar yetenekli değil."

"Beni bu yüzden mi yanında getirdin?" "Tek sebep bu değil."

Jinshi fiziksel temastan hoşlanıyor gibiydi. Yapıştırıcıyı parmaklarının ucuyla etrafa yayarken bir çocuk gibi gözlerini kapattı.

"Sakın uyuma," diye uyardı onu. "Önce Efendi Basen'i arayacağım."

"Sence ararsan ne kadar yardımcı olur?"

Kuşkusuz pek değil. Babası Gaoshun'un aksine, Basen'de henüz yetenek yoktu. Açıkçası, Jinshi'nin asistanı olarak belli bir güçten yoksun olduğunu hissetti.

"o neden senin asistanın?" diye sordu kendini durduramadan. Sorunun bir kısmı Gaoshun'u uzun süredir görmemiş olmasıydı ve onun üzerinde yarattığı onarıcı etkiyi özlemişti.

onu. Orta yaşlı adamın ara sıra yaptığı yaramazlıkları özlemişti.

Jinshi yavaşça gözlerini biraz daha açtı; karanlık göz bebekleri

bir şaşkınlık tonu gösterdi. "Hmm. Nasıl görünebileceğini biliyorum, ama o... şey, önemli olduğunda mükemmel derecede yetkin."

"Söylememi mazur görürseniz efendim, sesiniz pek ikna olmuşa benzemiyor."

Belki de Jinshi Basen'e karşı biraz yumuşak davranıyordu; ne de olsa süt kardeştiler. Öte yandan, eğer Basen Jinshi'nin yanında gerçekten rahatsa, bu başlı başına bir yetenektir.

Maomao yanık makyajını bitirdi ve yapışkan elini yıkamak üzereyken aklına bir fikir geldi. Temiz eliyle bavuluna uzandı ve ayna olarak kullandığı bronz levhayı çıkardı. Sonra da ağzının etrafını boyamaya çalıştı. Bir canavar gibi görünerek sırttı.

"Bu kesinlikle korkunç," diye güldü Jinshi. Maomao, yapışkan maddeyi tekrar yıkayabileceğini düşünerek, gözlerinin ve yanaklarının etrafını da boyama arzusuna kapıldı. Şimdi bronz levhanın üzerinde gerçekten rahatsız edici bir yüz, neredeyse bir ceset gibi duruyordu.

Jinshi, tamamen gösterinin içine çekilmiş bir şekilde gülmemek için kendini zor tuttu. Onun için üzülüyordu - neredeyse acı çekiyordu - ama işini bitirmek için eğildi.

Tam o sırada kapı çalındı ve Basen "İçeri geliyorum" diye seslendi. Onlar onu durduramadan kapı açıldı. Açılan gözleri, acıdan iki büklüm olmuş Jinshi ve ona doğru eğilmiş, yüzü ve elleri kırmızı bir şeyle kaplı Maomao'nun görüntüsüyle karşılaştı.

Hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey söylemediler.

Kısa bir süre sonra Basen hiçbir şey söyleyemedi. Tam birilerine bağırarak üzereyken Maomao mendili sıkıştırdı.

Jinshi onu yere yatırırken açık ağzının içine soktu. Bu, tanıştıkları günden beri yaptıkları en koordineli şeydi.

Ertesi gün Maomao diğerleriyle birlikte tartışmaya katıldı. Köydeki bir restorandaydılar.

Ev sahibi, kâğıtçıların köyünden çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyordu. İkisi arasında yürümek muhtemelen bir saat sürmezdi.

Kasvetli restoran yine de oldukça büyüktü. Mekan ikiye katlanmıştı.

muhtemelen normalde yerel halka değil, otoyoldan geçen yolculara hizmet veriyordu. Aslında, şarlatanın evinde kalmasalardı belki de Maomao dün gece kendini burada kalırken bulacaktı.

şarlatanın kayınbiraderi ve iki oğlunun yanı sıra köylerinden  orta yaşlı adam da oradaydı. Maomao, Basen ve Jinshi'yi de eklediğinizde toplam on kişilik bir grup ortaya çıkıyordu. Maomao'nun, işler irkinleşirse Basen'in Jinshi'yi gerektiği gibi koruyup koruyamayacağı konusunda şüpheleri vardı ama yine de Jinshi kendini koruyabilecek gibi görünüyordu. Muhtemelen her şey yoluna girecekti.

Karşılarında en az on beş iri yapılı adam vardı; içlerinden biri grubun ortasında buyurgan bir şekilde oturmuş, sakallarını sıvazlayan orta yaşlı bir adamdı.

Meknı işleten yaşlı adam ve kadın onları gizlemedikleri bir kızgınlıkla izliyorlardı. Muhtemelen olayların şiddetlenebileceğini düşünerek burayı seçmişlerdi ve bu, işletme sahiplerini memnun etmeyecek bir seçimdi.

Vakvak gözle görülür şekilde titriyordu. Restoran sahibinin karısı dışında Maomao etraftaki tek kadındı ve bu konuda endişeli görünüyordu. Gerçi başka hiç kimse vakayla ilgilenmiyor gibiydi. Aralarında cılız bir tavuk-kız vardı; hatta birkaçı kendi aralarında kıkırdıyor ve onun neden orada olduğu konusunda kafa yoruyor gibiydi.

Aslında Maomao'nun gelmesi hiç de kolay olmamıştı. Quack Teyze onu durdurmaya çalışmış, her ne kadar görünmese de Her şey bir yana, hâlâ evlenmemiş genç bir kadındı ve bu restoranda onu korkunç bir kaderin beklemesi çok kötü olurdu. Her şeyden te, Maomao'nun bu toplantıya ait olmadığını söyledi.

Her ne olursa olsun, Maomao şarlatanın kendisine acıyarak bakmasını sağlamıştı; ayrıca bu sözde sözleşmeyi merak ediyordu. "Bu tür bilgili bazı tanıdıklarım var," dedi sonunda. "Gördüklerimi onlara anlatamaz mıyım?" Bir bakıma gerçeği esnetiyordu ama bu da işine yarayacaktı.

Bu şekilde söylediğinde, Teyze, görünüşe göre

Maomao bazı yasal yetkilileri tanıyordu, isteksizce kabul etti. Maomao aslında zaten onlarla birlikte olan Jinshi ve Basen'den bahsediyordu ama bundan bahsetmek için bir neden yoktu.

Ve böylece Maomao kendini ana gruptan biraz uzakta bir koltukta otururken buldu. Mekânın sahibi kadın ona çay getirdi ama mekân alkol kokuyordu - belki de bir meyhane vardı

Maomao burada da sipariş vermemek için kendini zor tuttu. Jinshi ve Basen de onunla birlikte masaya oturmuşlardı.

"Burada olmanız gerçekten gerekli miydi?" Basen, Teyze ile şarlatan arasında zaten oldukça uzun süren bir tartışmanın konusunu yeniden açarak sordu. Eğer itiraz ediyorsa, bunu o zaman söylemeliydi.

"Başhekim benim yanımda bulunmamı istedi; onu terk etmem insanlık dışı ."

"Konuşmanı dinle..." Basen konuya girmek ister gibiydi ama şarlatan buraya geldiklerinden beri Maomao'ya göz ucuyla bakıyordu ve bu yüzden konuyu kapattı. Bunun yerine etrafına bakındı ve "Söylemeliyim ki, bu büyüklükte bir yer için burada çok fazla alkol var" dedi.

Raflar şaraplarla doluydu, ancak ana ürün rafine edilmemiş ya da "bulanık" bir şarap gibi görünüyordu.

Mutfaktaki büyük fıçı; bulanık, beyazımsı bir alkol. Başkentte "berrak" ya da damıtılmış alkollü içkiler tercih edilirdi; bu şey klasik "kırsal şarap" gibi. Muhtemelen gezginlere raflardan, yerlilere ise fıçılardan servis ediliyordu.

Maomao'nun içkiler yüzünden dikkati dağılmışken, tartışmalar başlamıştı.

"Parayı getirdin mi?" diye sordu -doğal olarak- buyurgan orta yaşlı adam, sesi bir sahne oyunundaki üçüncü sınıf bir kötü adam gibi çıkıyordu.

Maomao etrafındaki kaba görünümlü adamların kiracı çiftçiler mi yoksa kiralık mi olduğundan emin değildi. Kayınbiraderi, oğulları ve Arkadaşları sağlam yapılıydı ama sayıca üstün oldukları açıktı. Etrafına bakındı, işler şiddete dönüşürse nereye kaçacağını düşündü.

"Hâlâ zaman olması gerekiyordu. Tekrar düşünemez misiniz?" diye sordu şarlatanın kayınbiraderi uysalca. O ve ev sahibi arasında

bir kağıt parçası oturdu, muhtemelen sözleşme.

"Düşünecek ne var ki? Sana o araziyi içimden geldiği için borç vermiyorum, biliyorsun. Eğer ödeyemezsen, o zaman istiyorum." Hiç rahat vermiyordu. Görünüşe göre bu Bu konuşmayı ilk kez yapıyorlardı. Adam devam etti: "Bakın, esnek davrandığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Gelecek yıla kadar beklemeyi teklif ettik. Sadece bu arada bize bir iki şey öğretmenizi istedik."

Saçma, diye düşündü Maomao. Yani zanaatkârlar ya hemen ya da gelecek yıl gidebilirlerdi; eğer beklemeyi seçerlerse bu, diğer köylülere kâğıt yapım tekniklerini öğrenmeleri için zaman tanımak anlamına gelecekti. Belli ki şu anda gidecek hiçbir yerleri yoktu, ama eğer ticari sırlarından vazgeçmek zorunda kalacaklardı. Çiftçiler muhtemelen İmparatorluk komisyonunu da almayı umuyorlardı, Zanaatkârların eski hayatlarına uygun bir şekilde. Bir insanı kızdırmak için yeterliydi ama normalde kontrolsüz. Kanıt masanın üzerindeydi.

Yine de tuhaf olan bir şey vardı. Neden kâğıt ustaları bir grup çiftçiye kâğıt yapmayı öğretiyor ve sonra da zanaatkârları kovuyordu? Neden borcu onları çiftçi köyü için çalışmaya zorlamak için bir koz olarak kullanmadılar? Yabancıardan gerçekten bu kadar mı nefret ediyorlardı? Maomao, kâğıt yapım köyünden gelen insanlara küçümseyerek bakan orta yaşlı adamı izledi. Özellikle oğulları onun öfkeli bakışlarının hedefi gibi görünüyordu.

Maomao koşarak geldi ve kocasının arkasında durdu. Vakvak yanlarındaydı, bıyıkları titriyordu.

"Ne sanıyorsun sen?" Basen tısladı ama Maomao onu görmezden geldi.

Sözleşme on yıldan daha uzun bir süre önce yazılmıştı ama kâğıt hâlâ mükemmel durumdaydı. Daha düşük kalitede olsaydı, bu kadar zaman içinde yıpranırdı. Sözleşme gerçekten de yirmi yıl boyunca belirli bir miktarda aylık ödeme yapılmasını öngörüyordu ve sözleşmenin sonunda ilgili kişilerin "çiçek işaretleri" olarak adlandırılan *huaya*'ları yer alıyordu.

imza yerine geçerek belgenin geçerli ve uygun olduğunu gösterdi. Her şey bu kadar açıkken, Maomao ev sahibinin onları neden bu şekilde sıkıştırdığını anlayamadı.

Anlayışlı ve düşünceli bir adam olan küçük oğul sessizce ona bilgi verdi. "Sözleşmenin geçersiz olduğunu iddia ediyor," dedi -her ne kadar bir kâtip tarafından yazılmış olsa da.

"çiçek izleri olmasına rağmen mi?"

"Evet. Onlar gerçek işaretler, ama... Son ev sahibi okuyamıyordu."

"Okuma yazma bilmiyor muydu?" Maomao sordu. Bu pek alışılmadık bir durum değildi ama yine de şaşırtıcıydı. Ev sahipleri sık sık bu tür evrakları gözden geçirmek zorunda kalırdı ve genellikle bu görev için eğitilirlerdi.

"O bir damattı."

Ah.

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Eğer işleri devralmak için aileye evlatlık verildiyse, tüm parçalar yerine otururdu. Muhtemelen çalışkan bir kiracı çiftçinin oğluydu, okumaya vakti olmazdı ve öğrenmeye çalışmak aklına gelse bile evlendikten sonra saatleri daha da kıymetli hale gelirdi.

"Hiç kâtime gitmezdi; karısı onun için bu işleri hallederdi." Ama belli ki bu sözleşme karısının ölümünden sonra yapılmıştı.

Hmmm. Maomao bunun gerçekten gerçek olduğuna inanmak istedi. sözleşme. Küçük oğul, çiçek izlerinin meşru olduğunu ve bunun da sözleşmenin önceki toprak sahibinin huzurunda yapıldığını ima ettiğini iddia etmişti.

"Kâtip hâlâ buralarda mı? Ya da tanık?"

"Korkarım ikisi de vefat etti." Sözleşme on beş yıl önce imzalanmıştı ve o zaman bile ikisi de genç adam değildi.

Bu iş giderek daha da kötüleşiyor, diye düşündü Maomao. Kendini toparlarken, ev sahibi şarlatanın kayınbiraderine imkânsız seçimi dayatmaya devam ediyordu. Diğer çiftçiler iğrenç bir şekilde sırtıyordu ve zanaatkârlar küçülmüş gibiydi. Kayınbiraderin büyük oğlu ise dudağını ısıırıyordu.

Yüzündeki ifade.

"Eğer hemen çıkamayacağınızı düşünüyorsanız, sanırım geriye tek bir seçenek kalıyor. Gençlerden birkaçını göndereceğiz.

Yarın. Sana yardım edebilirler, sen de onlara işi öğretebilirsin.

Onlara öğretsen *iyi olur*. Gelecek yıla kadar."

Zanaatkârların yumrukları titriyordu. da gelmişti ama hiçbir zaman yardımcı olamayacaktı; o da diğerleri kadar acizdi. Sadece Maomao diğerlerinden daha az endişeli bir şekilde etrafına bakınıyordu. O şarabı gerçekten merak ediyordu.

Daha sonra sipariş vermesi gerekecekti ama o bile şu anda, tüm bunların ortasında bunu yapmaktan daha iyisini biliyordu.

Kağıtçılar bir cenaze törenindeymiş gibi görünüyorlardı. Ancak ev sahibi, belli ki kendini şenlikli hissediyordu, içki sipariş etmeye başladı. "Bana ve tüm çocuklarıma birer içki," dedi ve cömertliği çiftçilerden alkış aldı. Müessesenin sahibesi isteksizce içenler için şarap bardaklarıyla dolu tepsiler.

Maomao burnunu çekti. Ne? Çiftçilerin içtiği şaraba baktı. Bulanık bir şey değildi, berrak bir içkiydi. Ev sahibinin kendisi yine başka bir şey içiyordu, amber renkli bir sıvı. Bir çeşit damıtılmış alkol olduğu belliydi. Bu şey raflardan birinden gelmişti. Belli ki içkisini tutabiliyordu.

Ev sahibini anlayabiliyordu; elbette en sevdiği içkiyi içecekti. Ama ev sahibi için bile damıtılmış likör sipariş etmek kiracı çiftçiler- bu son derece cömertti. Üstelik burada, biraz daha az seçkin olan bulutlu şaraptan fazlasıyla varken.

Maomao bir an için bunu düşündü, sonra -içecekleri taşıyan kadın için üzülse de, belli ki sinirlenerek elini kaldırdı ve hanımefendiyi yanına çağırdı. "Ne oldu?"

"Ben de bir fincan istiyorum, lütfen. Şaraptan."

Kadın omuz silktilti ve ona bir içki verdi.

"Genç bayan, onca zaman içinde..." Şarlattan düpedüz Kayınbiraderi de ona kızgındı. Basen'in de öyle olduğunu söylemeye gerek yok ama Jinshi ona daha fazla sipariş vermesini işaret etti.

Ah. Anladı mı yani? Maomao, Jinshi ve Basen için bardak sipariş etti. Sonra içkisini bitirdi. Tatlı bir tadı ve iyi bir gövdesi vardı. Başkentte bulunanlar kadar rafine değildi ama fena da değildi. Tadının tüm yumuşaklığına rağmen, yine de belirgin bir alkolik acı.

Tadı kötü olsaydı, bu yeterli bir açıklama olurdu. Fakat

onun yerine... Maomao dudaklarını yaladı. Demek yemek yiyorlardı. ve bir fıçı dolusu bulanık şarap ikram etmek zorunda kaldılar. Yine de asi ev sahibine ve çiftçilere servis ettikleri şey bu değildi. *Hah. İşte hikaye bu,*
Maomao düşündü. Hâlâ bıkkın görünen şarlatanın kayınbiraderine döndü. "Affedersiniz ama bu civarda bir içki fabrikası var mı? Burada mı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla böyle bir şey yok..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Maomao'nun dudakları bir sırıtışa dönüştü ve gidip elinde fincan, gevezelik eden, neşeli insanların önünde durdu ev sahibi ve arkadaşları. Maomao fincanı duyulabilir bir *tok* sesiyle masaya bıraktı ve onlara vahşi bir hayvanı andıran bir gülümseme *takındı*.

"Ne istiyorsun, küçük kız? Bize içki mi dolduracaksın?" Ev sahibi ona alaycı bir sırıtış attı, sonra da kahkahayı patlattı.

"Genç bayan!" Vakvak neredeyse ona yapışmış, ne anlamaya çalışıyordu. Basen neredeyse kendisi de ayağa kalkacaktı ama Jinshi'nin kolundan çekiştirmesi üzerine geri oturdu.

Maomao kıkırdadı ve ev sahibine, "Bir içki yarışmasına ne dersiniz, efendim?" dedi. Gösterişli bir şekilde göğsünü yumrukladı.

"Bir içki yarışması! Hah! Çok cesursun, hakkını vermeliyim!" dedi ev sahibi, karşısına çıkan genç kadının şımarıklığıyla eğlenerek. Çiftçilerin hepsi kahkahalarla güldü.

Kağıtçılar umutsuz görünüyordu ve şarlatan doktor neredeyse kendinden geçmişti. Sadece Maomao'nun tipik davranışlarına alışkın olan Jinshi ve Basen etkilenmemiş görünüyordu.

"Ciddi olamazsın!" dedi şarlatanın kayınbiraderi. O ve oğulları çok endişeli görünüyorlardı.

"Her şey girecek. Ama bir sorum var: Borcunuzdan ne kadar kaldı?"

Bir saniye sonra adam cevap verdi: "Yıllık bin gümüş ve bu yılki miktarın yarısını zaten ödedikyani 4.500 yapar."

Hmm. Bu miktar gerçekten de öyle herkesin ödünç vermek isteyeceği bir miktar değildi. İmparatorluk komisyonu olsun ya da olmasın, köy büyük ölçekli üretim için uygun ve tam olarak

Nakit.

Ancak tek söylediği "Anlıyorum" oldu. Toprak sahibinin karşısına iddialı bir şekilde oturdu. "Madem bunu yapıyoruz, bir bahse ne dersiniz?"

"Bahis! Aferin kızıma!" İçki içme becerisine güvendiği her halinden belli olan ev sahibi şimdi sadece onunla dalga geçiyordu. "Peki, bahse girecek bir şeyin *var* mı?"

"Evet, zaten ." Maomao yine göğsüne . "Beni bir tedarikçiye satarsan, en az üç yüz gümüş getiririm."

Çiftçilerden birkaçı içkilerini tükürürken zanaatkârların nutku tutulmuştu. Bir takırtı duyuldu ve Jinshi'nin sandalyesinden fırladığı . Maomao ise sakın ve kendinden emin olduğunu göstermek istercesine başını sallamakla yetindi.

"Ha ha ha ha ha! Üç yüz! Bu kadar küçük bir kız için büyük bir rakam. Piyasanın nasıl işlediği hakkında bir fikrin var mı, evlat?"

Evet, yüzden söylemişti. Satılan genç bayanlardan kendi payına düşeni aldığını düşünüyordu.

"Dünyadaki en mükemmel mücevher yüz dolardan fazla satılmaz ve siz *kendinizi*-" Ev sahibi gülüyordu, Ağzından tükürükler saçılıyordu; şu anda sonuna kadar eğleniyordu. Arkadaşları da aynı şekilde iyi ve sarhoştı - mükemmel.

Maomao onlara baktı ve sonra güldü. "Pff!" Bunun alaycı bir ses olduğunu bildiklerinden emin oldu. Umduğu gibi sarhoş adamlar bunu anladı ve yarısı ona ters ters bakmaya başladı.

"Sen sadece topraktan yeni çıkmış bir daikonun *asla* elli gümüşten fazla etmez," diye açıkladı Maomao. "Düşünsenize, bunun farkında bile değilsiniz!"

Biri onu yakasından tuttuğunda vücudunun sarsıldığını hissetti, parmak uçlarında durana kadar onu yukarı çekti. Ah: Taşralı kızları kök sebzelere benzetmesi gözden kaçmamıştı. Jinshi bir hamle yapmak üzereydi ama kız göz ucuyla ona bir bakış fırlattı. Eğer şimdi olaya dahil olursa, bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

"Bunu bir daha söyle!" diye uludu bir çiftçi - ona Çiftçi No. 1 diyelim

-Yüzü kıpkırmızıydı ve yumruklarını kaldırmış ona doğru geliyordu. Sıkıdığı elleri tarlaların kiriyle kararmıştı ve ona vurursa bunun hiç de hoş olmayacağını görebiliyordu.

Ama bununla yaşamak zorunda kalabilirim, diye düşündü. Buraya kadar gelmişti; şimdi geri adım atamazdı.

Köylüler dehşet dolu bakışlarla izlerken şarlatan yere yığılmıştı.

"Okuma yazma bile bilmiyorsun," diye devam etti Maomao. "Heh! Sana öğretmiş olsalar bile, bırak düzgün bir iş yapmayı, kâğıt kullanamazsın."

Yumruk ona doğru fırladı ama asla ona isabet etmedi. Onun yerine bir Masaya çarpan bir şeyin sesi. Birisi Maomao ile mağdur çiftçi arasına girmişti. Önemli bir

şimdi masanın üzerindeydi ve Jinshi ikisinin arasında duruyordu.

Keseyi ters çevirdi ve içinden gürültüyle şingırdayan gerçek bir gümüş yağmuru döküldü. Odadaki herkes, ağzı boş yere açılıp kapanan Basen de dahil olmak üzere, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordu. Ne olduğunu merak ediyor gibiydi.

Jinshi ne yapıyor?

"Bu kız için üç yüz gümüş ucuz bir fiyat olur," dedi Jinshi. Sesini her zamankinden daha alçaltmıştı ve odayı kontrol altında tutmak için yakışıklı ama tedirgin edici bakışlarını kullandı. O

Maomao'yu tutan adamın elini neredeyse kayıtsızca itti.

Gümüşlerini böyle gösterme! diye düşündü Maomao ama buna katlanmaktan başka çaresi yoktu. Yakasını düzeltti, bir ayağını sandalyeye koydu ve göğsünü (olduğu gibi) dışarı çıkardı. "Sen Gördün mü? Değer bilen erkekler bana baktıklarında neye baktıklarını bilirler."

Ona vurmak üzere olan çiftçi hırladı ve bunun yerine ona ters ters baktı. Maomao ve Jinshi çiftçilere en sinir bozucu sırtışlarını attılar.

"Buna katlanmak zorunda değiliz çocuklar! Onlara terbiyelerini öğretelim!" diye bağırdı diğer çiftçilerden biri ama Ev sahibi elini kaldırdı. "Kendinizi fazla kaptırmayın," dedi ve diğer çiftçiler irkilerek geri çekildiler. "Siz gerçekten

para masada. Bana kalırsa, kendinize bir bahis bulmuşsunuz."

Yani gemideydi. Maomao gülümsedi -o anda hiç de yerinde olmayan bir ifadeyle- ve ayağını sandalyeden çekti. "Çok güzel. İlk kim o zaman?"

Kağıt yapım köyündeki insanlar olanlara inanamıyormuş gibi Maomao'ya baktılar. Müesseseyi işleten karı koca en iyi ihtimalle endişeli görünüyordu. Şarlatan doktor hâlâ yerde yatıyordu. Bu arada Jinshi Maomao'ya çok üzgün olduğunu belli eden bir bakış atıyordu; Basen ise Jinshi üzgün olduğu için üzgün görünüyordu. Bozuk paralarla dolu çanta masanın üzerinde duruyordu.

Maomao'ya neredeyse çarpacak olan adam, "Onu ilk ben haklayayım!" diye bağırdı.
Mükemmel.

Üç iri yarı adamla birlikte boş şarap şişeleri yere saçılmıştı; dördüncüsü de şimdi onlara katılıyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi şarlatanın yeğeni, aciz amcasıyla ilgileniyordu.

"Vay, vay, şimdiden bitti mi?" Maomao fincanında kalanı boşaltarak sordu. İçtikçe yanan damıtılmış bir likördü. Normalde rustik bir yerde bulmayı bekleyeceğiniz her şeyden çok daha iyiydi. ama çok daha sert şeyler içmeye alışkın olan Maomao için sudan daha sarhoş edici değildi.

Yüksek alkollü damıtılmış içkilerle ona meydan okuyarak ondan çabucak kurtulabileceklerini düşünmeleri onların hatasıydı. Adamlar bu kadar güçlü bir içki içmeye alışık değillerdi ve bu yüzden her biri kısa sürede masanın altına yığıldı. (İyice sarhoş olmuşlardı ama kimse ölmeyecekti.) Maomao'nun onlara kolay lokma olmaya hiç niyeti yoktu.

"Üç yüz mü? Fena bir pazarlık değil," dedi Jinshi onun kulağına. Adamın onu tekrar "satın almaya" çalışabileceğini hayal etmek, bu yarışmayı kaybetmeme kararlılığını daha da güçlendirdi. Şunu belirtmekte fayda var.

Sıkı pazarlık yapmaya hazır bir tedarikçinin bir köylü kızını sadece yirmi gümüşe alabileceği kayıtlara geçsin. Jinshi'nin gerçekten de çarpık bir değer anlayışı vardı.

Her halükarda, yanında Jinshi varken ilk çiftçiyi sarhoş etmişti. İkincisi, Maomao'nun o zamana kadar neredeyse sarhoş olacağını düşünerek hata yapmış ve ona zengin

Bu da onu tek bir kadehten sonra bayılttı. Üçüncü ve dördüncü adamlar da benzer şekilde yenildiler. Prensipite dezavantajlı olduğu doğrudu çünkü arka arkaya rakiplerle mücadele ediyordu; ama ne yazık ki onlar için Maomao tüm rakiplerini geride bırakmıştı. beklentileri.

Bu dört eder, diye düşündü. Bire üç yüz, altı
İkinci adamdan sonra 100, üçüncüden sonra 1200. Dördü öldüğüne göre artık 2,400 gümüşü vardı. Kalan çiftçiler

kızarmış yüzleriyle ona bakıyorlardı. Okuyamıyorlardı ama belki biraz matematik yapabilirlerdi. Birkaç tanesi kalmıştı, ama eğer Maomao onlardan sadece bir tanesini daha alt edebilirse, sorunları sona erecekti. Kağıtçıların borcunun 4,500 gümüş olması gerekiyordu.

Diğer tarafların sarhoş olmasına sevinmişti. Çok fazla düşünmeden onlara basit bir sözleşme imzalatmıştı.

Aslında dört sözleşme. Çiftçiler muhtemelen bunların sadece kâğıt parçaları olduğunu düşünmüşlerdi - bunu söyleyebilirdi çünkü saygıdeğer ev sahibinin kendisi bile bunları atık kâğıt olarak kullanmak üzereydi.

Ev sahibinden bahsetmişken, homurdanıyor ve kaşlarını çatıyordu ve sonunda onun karşısına oturdu. "Kibrit ister misin?" Bıyıklı adam gülümsüyordu ama gözleri sertti.

Maomao karnını okşadı. *Umarım bir tane daha içebilirim.* Dört kişiyi bayılıta kadar içtikten sonra o bile etkilerini hissetmeye başlamıştı. Ev sahibi, normalde damıtılmış alkollü içkiler içen birine yakışır şekilde, içkisini nasıl tutacağını biliyor gibi görünüyordu. Maomao'nun bariz rahatsızlığına sırtıttı ve ardından sözleşme. "Başka bir hafif sıklet olacağımı düşünüyorsanız, tekrar düşünün." Sonra kontrata bir imza attı ve masaya çarptı. "Hey, kardeşim, param için beni kazıklamaya çalışmayacaksın, değil mi?" dedi. Jinshi kollarını kavuşturmuş, sessizce duruyordu.

Maomao, "Kimse kimseye kazık atmayacak," dedi. Sonra, Tek seçeneğinin bu olduğunu düşünerek cübbesinin kıvrımlarından küçük bir şişe çıkardı.

Ev sahibinin çevresi hemen bir kargaşa yarattı. "Hey! Bu da ne böyle?"

"Bu şarabın tadından biraz sıkıldım. Biraz tazeleyeyim dedim," dedi Maomao ve şişenin içindekilerin bir kısmını fincanındaki kehribar renkli sıvıya karıştırdı.

Ev sahibi ona doğru eğildi. "Dur bakalım. Paylaşmayacak mısın?"

Madem ısrar ediyordu... Maomao şişeyi ev sahibine uzattı, o da şişeye eleştirel bir gözle baktı, ardından kalan içeriği kendi bardağına boşalttı. "Dur tahmin edeyim... İçkinizi tutmanıza yardımcı olacak küçük bir şey mi?" Ona sırtıttı.

Maomao ifadesiz bir şekilde bardağı dudaklarına götürdü ve içti.

Ev sahibi onun bardağı izledi ve kızın etkilenmediğini görünce tekrar sırtarak kendi bardağını içti. *Glug, glug, glug...*

Kaza. Ev sahibi düştü. Çiftçilerden biri yanına koşup kalkmasına yardım etti ama orta yaşlı adamın sersemlemiş olduğu belliydi.

"Hey, sen! Ona ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Aynı şeyi kendi içkime de koydum; hepiniz beni gördünüz." Ev sahibinin sırtüstü yatmasının bir nedeni vardı: zil zurna sarhoştı. "Sanırım bu bahsi kazandığım anlamına geliyor."

Toplu bir sessizlik oldu ve bu sırada Maomao ayağa kalkarak içki içen rakiplerinin imzaladığı sözleşmeleri aldı. Adımlarında en ufak bir tökezleme olmaksızın şarlatanın kayınbiraderinin yanına gitti ve elindekileri ona verdi. Son olarak da müessesenin sahibesi. "Affedersiniz. Tuvalet nerede?"

"Şurada ve sağda." "Çok teşekkür ederim."

Maomao restorandan hızlı çıktı. O boşaltmıştı. Birkaç şişe şarap; tesisleri kullanma ihtiyacı duyarsa onu kim suçlayabilirdi ki? Ve o bile kalabalığın önünde tuvaletini yapacak kadar utanmaz değildi.

"Söylesene, orada ne yaptın?" diye sordu şarlatanın kayınbiraderi, hâlâ elinde sözleşme demeti, şaşkın bir bakışla.

"Fazla bir şey değil. Dediğim gibi, taze bir tat istedim, bu yüzden biraz alkol ekledim."

Maomao genellikle yanında bazı otlar ve diğer tıbbi malzemeler bulundururdu; bunlara dezenfekte amaçlı alkol de dahildi. Maomao için tasarlanan

dezenfekte edici, ortalama bir şaraptan çok daha konsantreydi; çoğu insan sadece bir lokma içtikten sonra batardı ve

Ev sahibi neşeyle içkisine dökmüştü.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi adam bir süre sonra. "Evet?"

"Aynı şeyi kendi içkine de koyuyorsun, değil mi?" Hafifçe kaşlarını çatdı.

"Evet. Üstesinden gelebileceğimi bildiğim bir miktardı. Sadece işlerin çabuk biteceğini umuyordum." Maomao, en ufak bir şüpheli veya olağandışı görünen bir şey yaptığında rakiplerinin bunu fark edeceğinden şüphelenmişti. Bunun olmasına çok sevinmişti. İşe yaradı. Ev sahibini geleneksel yöntemlerle sarhoş ... ama o kadar uzun süre dayanabileceğinden emin değildi.

"Tuvalete zamanında yetişebildiğim için mutluyum," dedi.

"Şey... Evet, bu önemli. Dinle, kendine güvendiğini biliyorum ama kendi özgürlüğünü riske atmanı sorguluyorum, hem de bizim için."

"Özür dilerim, sanırım bir tür yanlış anlaşılma oldu."

Maomao katlanmış sözleşmeleri adamdan aldı. "Bunlar benim al. Ama orijinal sermayeyi iade etmek zorundayım." Sırıttı.

Kayınbirader konuşamıyordu ama nihayet kendine gelmeye başlayan şarlatan, "Bir saniye genç bayan! Geçim kaynağımızdan bahsediyorsunuz!"

"Olabilir, ama bu konuda gerçek bir yükümlülüğüm yok, değil mi? Hem zaten konuşmamı bitirmeme izin vermediniz." Ev sahibinin uşaklarından birinin yardımıyla yerden kalktığı, başını tuttuğu ve dengesiz bir şekilde sallandığı yere baktı. Yerdeki kusmuktan, bilincini yeniden kazanmasına yardımcı olmak için zorla alkol verdiklerini anladı. "Biraz uyumasına izin versek daha iyi olmaz mıydı sence?" diye sordu.

"O bahis sayılmaz!" diye bağırdı. Ah. Bunu bekliyordu. "Bu sadece içki içerek biraz eğlenmenin bir yoluydu. Asla ciddi değildim bu konuda."

"Yine de burada sözleşmelerim var. İmzalı, şahitli. Bana bunları da okuyamadığını söylemeyeceksin değil mi?"

"Sözleşme kimin umurunda? Bunlar geçersiz, diyorum!"

Maomao kollarını kavuşturdu ve restoranın şarap fıçısının önünde konumlandı. "Gördüğüm kadarıyla başka seçeneğimiz kalmadı." Fıçıyı okşadı ve Jinshi ile Basen'e sıırıttı. "Hükümete vergilerinizde hile yaptığınızı söylemek zorunda kalacağız."

Restoranda iğne atsan yere düşmezdi. Ev sahibi

Ağız açık bir şekilde ona baktı ve çiftçiler - hala ayakta olanlar - şokla sallandılar. Restoran sahipleri aynı anda hem endişeli hem de rahatlamış görünüyordu. Çiftçilere gelince Kağıtçılar önce birbirlerine, sonra Maomao'ya baktılar. Şarlatan sadece başını eğdi, kafası karışmıştı.

Jinshi'yi bu kadar endişelendiren uyumsuz numaraların kaynağı buydu.

"Vergi kaçırma mı? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu asi büyük oğul sonunda.

"Şarap yapmak için hükümetten izin almak gerekiyor. Bunu kişisel tüketim için yapmak bir şey olabilir, ancak bir restoranda kâr mı? Elbette bu da vergiye tabi olmalıdır." Her işletme vergi ödemek zorundaydı ve bu oran konfor ve lüks eşyalar. Bir bar, bir restorandan daha yüksek vergilendiriliyordu (ve eğer bir bar işletiyorsanız oran daha da yükseliyordu).

Büyükannem şikayet etmekten hiç bıkmadı).

Maomao, bu restoranın neden ev sahibiyle tartışmaya ev sahipliği yapmaya istekli olduğunu merak etmişti. Belki de kiracıları oldukları içindir diye düşünmüştü ama dikkatini çeken bol miktarda şarap olmuştu. Bir lokantanın çok miktarda mükemmel alkol stoklayabilmesi onun için büyük bir nimet olmaz mıydı?

indirimli fiyat mı? Bu, beraberinde belli bir miktar sorun getirse bile, insanın göz ardı edemeyeceği türden bir teklifti.

Maomao, ev sahibinin içki istediğinde bu bulanık şarabı sipariş etmemesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu. Çiftçiler Muhtemelen şarabı üretenlerdir - zaten doyasıya içtiği bir şeyi sipariş etmek için neden yolundan çıksın ki?

"Belki malzemeler de kayıt dışıdır?" dedi.

Şarap yapmak için pirinç, arpa ya da benzeri bir şey gerekiyordu - bu durumda

pirinç gibi görünüyordu. Bu ona ev sahibinin sözde şikayetini hatırlattı:

"Suyu kirletiyorlar ve

pirinç hasadının miktarı. Pirinç yetiştirmek için yeterli su yok," diyerek iddiayı tekrarlardı. "Ama bu doğru değil, değil mi? Aksine, pirinç hasadı her zamankinden daha iyi."

Pirinç yetiştirmek için kullanılan tarlalar, yukarıdan gelen suyla birlikte gelen toprak ve yaprak çöpleriyle beslenirse

toprağın tükenmesini önlemek. Kağıt üreticileri toprağa zehirli ya da sağlıksız bir şey koymuyorlardı.

su; akıntıya kapılan tek şey tutkallarında kullandıkları pirinç kepeği ve belki de odun talaşı olurdu.

makalelerinin temelini oluşturdu. Maomao'ya göre mükemmel gübreler. Hatta bunun bir önceki gübrenin sebebi olabileceğini düşündü.

arazi sahibi, araziyi köylülere doğrudan satmayı düşünmeye istekliydi.

Çiftçiler pirinçlerinin neden bu kadar az olduğunu tam olarak anlayamamış olabilirler.

Hasat birdenbire çok iyi olmuştu, ama öyle olduğunu açıkça biliyorlardı - ve birileri köylüleri etrafta tutmaya karar vermişti. Sonra bir noktada ekstra geliri saklamaya ve şaraba dönüştürmeye karar vermişler. Bu çift vergi kaçakçılığı olurdu ve oldukça ciddi bir konuydu.

Tüm bunları yüksek sesle söylemek babasının öğretilerine aykırı olurdu, bu yüzden kendine sakladı ama ev sahibinin ve diğer çiftçilerin yüzlerindeki ifadeler doğru fikirde olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Kanıtınız var mı?" diye sordu çiftçilerden biri. "Evet, bu doğru!

Kanıtlayabilir misiniz?" dedi bir diğeri.

mı? Belki, belki de değil. Ama Jinshi tam orada duruyordu, yani tanıkları vardı.

"Merak etmeyin," dedi Maomao. "Eğer masumsanız, herhalde bir memurun evlerinizi aramasına aldırmazsınız, değil mi?" Bunu söylerken gülümsemeyi de ihmal etmedi. O ana kadar itirazlarını yüksek sesle dile getiren çiftçiler sustu. Ahh.

Bingo.

"Cesaretin var kızım," dedi ev sahibi, hâlâ dönmekte olan başını tutarak. "Ama böyle konuşup paçayı kurtarabileceğini sanıyorsan..."

Maomao durup ev sahibine baktı. "Diyebilirim ki sana da aynı şeyi söyleyeceğim. bir bakın ve sonra sözlerinizi dikkatlice değerlendirin." Yanındakilerin en az üçte biri çökmüştü.

İçkinin etkisiyle, o da öyleydi. Diğerleri hala

ama ayık olmaktan çok uzaklardı. Bu arada, Maomao'nun partisinde bir damla bile içmemiş altı iri yapılı adam vardı. (Tabii ki bu sayıya şarlatanı dahil etmiyordu; o asla sarhoş olmayacaktı.

bir savaşta yardımcı olabilir). Hepsinden önemlisi, yanlarında Jinshi ve Basen vardı.

İkisinden birini tehdit eden bir şey olursa dışarıdan koşarak gelecek olan korumalarla birlikte.

Restoranın sahipleri belli ki kendilerini mümkün olduğunca bu işin dışında tutmaya çalışıyorlardı. Maomao Özellikle de meseleleri şiddetle çözmek istiyordu ama çiftçiler fiziksel şiddete başvurmayaya karar verirse, arkadaşlarının da aynı şekilde karşılık vereceğinden şüpheleniyordu.

Sözleşmeleri çiftçilerin yüzüne doğru salladı ve en küçümseyici gülümsemesini takındı. "Gidip yardım çağırmaktan çekinmeyin. Siz bunu yaparken biz de bunları en hızlı atla resmi makamlara göndereceğiz." O kadar mutluydu ki, neredeyse şarkı . Ne olduysa oldu, herhangi bir memurdan çok daha korkunç biri tam yanlarındaydı.

"Genç bayan, her zamankinden biraz... farklı görünüyorsunuz," dedi şarlatan, ama onu görmezden gelmeye karar verdi. Bunun yerine ev sahibine ve diğer çiftçilere baktı, hiçbirinin ona verecek bir cevabı yoktu. Sonunda ev sahibinin kulağına fısıldadı: "Eğer bu oyunu oynayacaksan, en azından verdiğin kadar iyi almaya hazır ol."

Adamın dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu. Hâlâ yerde yatan ev sahibine soğuk bir şekilde baktı ve "Köylüler sana ne yaptı ki?" dedi.

Daha konuşmaya başlamadan restoranın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Karşısında genç bir kadın duruyordu. Düzenli bir elbise. İçerideki manzarayı görür görmez beti benzi attı, sonra da aceleyle devrilen ev sahibinin yanına geldi. Maomao tam durup adamla ilgileneceğini düşünürken, genç kadın bunun yerine dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi. "Eminim benim Babam yine çirkin taleplerde bulunuyor," dedi. "Ama lütfen! O bunu hak etmiyor!" Maomao'nun önünde değil ama kağıt ustalarının önünde daha da derin bir şekilde eğildi.

"Şey... Biz değildik," dedi küçük oğul başını sallayarak, ama genç kadın kıpırdamadı. Alnıyla öylece kaldı saçlarının dağınık olduğu gerçeğini görmezden gelerek yere bastırdı.

"Çok özür dilerim. Lütfen onu affet. Lütfen aptallığımı affet, inatçı baba." Sanki başkalarının ne dediğini duymuyor gibiydi.

Söylüyorum.

İşte o zaman büyük oğul hamlesini yaptı. "Biz kimseye kötü davranamaz. Senin ihtiyarın olmadığı kesin." Genç kadını omuzlarından tuttu, onu sakinleştirdi ve başını kaldırmaya teşvik etti. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu ama ona baktı ve başını salladı.

Ev sahibi skandalla tepki gösterdi. "Sen! Seni hiçbir yerden gelmeyen isimsiz hiç kimse! Kızımdan uzak dur!" Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları hâlâ dengesizdi ve tekrar yere çakıldı.

"Baba!"

"Kayınpederim!"

"Ben senin lanet kayınpederin değilim ve asla da !"

Vay, vay, . Maomao ayıldı. Vakvak Yeğen No. 2 kardeşine biraz kızgınlıkla bakıyordu.

"Sakın söyleme..." Maomao söyledi.

"Bu noktada, buna olduğundan şüpheliyim," diye yanıtladı.

Hem büyük oğlun neden çiftçilerin tarafında olduğu hem de ev sahibinin neden yabancılardan nefret ettiği ve onlardan kurtulmaya bu kadar hevesli olduğu birdenbire anlaşılmıştı. Maomao her ne kadar gizemin çözülmesine sevinmiş olsa da, kendisinin de bu gizemi çözmüş olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

hiç bilmemek kadar mutluydu. Gözlerinin önünde kötü bir komedinin gelişmesini izlemek gibiydi. Tarif etmeye bile gerek yok.

"Kardeşim çok... ciddidir."

Maomao, orada bulunan tüm kağıt üreticilerinin aklından geçenleri dile getirerek, "Bağlılığıyla tüm köyünü yok etmesi ona çok iyi gelecek," dedi. Hepsi onunla birlikte başını salladı. Maomao, ağabeyi bu tartışmaya dahil etmenin bir hata olduğunu düşündü ama sonra biraz daha düşününce onun şarlatanın akrabası *olduğunu* hatırladı. Ve bu yüzden, ne olacaksa o olacaktı.

Bekle... Buna razı olacak mıyım?! Buna seyirci mi kalacaktı? ve saçma sapan bir saçmalık yüzünden bütün bir köyün yok olmasını mı izleyeceğiz?

Tek bir sorun vardı: Olaya karışan insanlar bunu bir komedi olarak görmüyorlardı. Onlara göre bu tamamen ciddiydi. Daha saçma olabilir miydi? Daha aptalca? Daha *apталca*?

Sonunda Maomao, dayanacak gücü kalmadığından bir sandalyeye sıkıca oturdu.

"Bana biraz şarap getirin," diyerek ev sahibesine eliyle işaret etti.

"İçmeye devam edecek misin?" diye sordu kadın. "Oh, limitime yakın bir yerde değilim."

Bunu söylediğinde bir grup inanmayan bakış ona yöneldi ama bu onu rahatsız etmedi.

Belki de şarap gerçekten de düşündüğünden biraz daha fazla kafasını bozmuştu: normalden çok daha fazla konuşkan olduğunu ancak ayıldıktan sonra fark etti.

Sonunda, başlangıçta kararlaştırıldığı gibi, zanaatkârlar köyünün kalan borcu önümüzdeki beş yıl içinde ödemesine izin verilmesi konusunda anlaşmaya varıldı. Ev sahibinin ödemeleri konusuna gelince Maomao'ya, önümüzdeki on yıl boyunca Verdigris Evi'ne düzenli olarak belirli miktarda pirinç göndermesi konusunda anlaşmaya varmışlardı. Belki de bu ona biraz ağır ama her halükarda hükümet yetkililerinin çok geçmeden bir teftiş yapmak için geleceğinden şüpheleniyordu. Söylendiğine göre geçmiş kayıplarını telafi etmeye çalışmaktadır, ancak bu cömertlikten de öte bir şeydir.

Peki şarlatanın yeğenine ve ev sahibinin kızına ne oldu?

Sanki umurumda!

Ve bu konuda söylenecek tek şey .

Bölüm 10: Kenevir ve Halk Dini

Gökyüzünde süzülen parlak diske bakarlarken İmparator Gaoşun'a, "Acaba Yue"-Ay-"batıya doğru güvenli bir şekilde ilerliyor mu?" diye sordu. Majesteleri elbette gerçek ayın güvenli bir şekilde tur atıp atmayacağını sormuyordu. Aksine, bu bir Önemli bir şahsiyet için kullanılan tanıdık bir lakap - her ne kadar Majesteleri dışında ülkede kimsenin kullanmadığı bir lakap olsa da.

"Yolda durup kâğıtçıların köyünü incelemeyi planlıyorlardı, bu yüzden yolu yarılادıklarını tahmin ediyorum."

Hadım Jinshi'nin gitmesiyle Gaoshun da İmparator'un kişisel hizmetindeydi. Ma ailesi nesiller boyunca "ulusun çiçeğinin" koruyucusu olmuştu ve Gaoshun, tıpkı oğlu Basen'in şimdi bir başkası için olduğu gibi, birlikte genç bir adam olduklarından beri İmparator'un yoldaşuydı. Sık sık Majesteleri ve bir başka süt kardeşiyle saklambaç oynardı ama gençliğin sona ermesi bu tür oyunlara bir son vermişti.

Artık Yue olarak bilinen kişiyi Basen koruyordu. Gaoshun bu rol için diğer oğlunu seçmesi gerekip gerekmediğini hep merak etmişti ama bu görevi genç oğlana vermişti. Basen deneyimsizdi, evet ama herkesin en azından bir kurtarıcı özelliğı vardı. Gaoshun'un endişeleri Basen'in son seferlerinde Yue'yi hayal kırıklığına uğratmasından sonra daha da artmıştı ama genç eczacıya sahiplerdi

Bu güven vericiydi. Cesur değilse hiçbir şey değildi.

Gaoşun oğluna genç kadını almaları gerektiğini, çünkü bu yolculukta herhangi bir zehirlenme vakası yaşanırse bunun felaket olacağını söylemişti. Sonunda oğlunu etmişti. Ay Prensi ise hiç düşünmeden kabul etmişti.

Eczacının eninde sonunda kabul edeceğini biliyordu.

(çok fazla homurdanma içerse bile) ve arka saraydan gelen doktor yolculuğun en az yarısında onlarla birlikte olacaktı. Genç kadın hafif bıyıklı doktoru pek sevmiyormuş gibi davranıyordu ama Gaoshun aslında çok iyi anlaştıklarını biliyordu.

Asıl endişe, doktorla yollarını ayırdıktan sonra batı başkentinde ne yapacaklarıydı.

"Bunun onun için kolay olacağını sanmıyorum," dedi İmparator.

"Ona hangi çiçeklerin toplanacağını merak ediyorum."

"Çiçek mi topluyorsunuz, efendim? İlginç bir metafor seçimi."

"Onları böceklerle kıyaslarsam muhtemelen kızarlar. Bahçeme bir göz atmak bunu açıklayacaktır."

Sadece şaka yapıyordu - belki de yapabileceği bir şakaydı, çünkü Ne arka sarayda ne de Dul İmparatoriçe ya da şimdiki İmparatoriçe tarafından kullanılan sarayda değil, bir villadaydılar İmparatorluk sarayının ötesinde, eskiden İmparator'un dört hanımefendisinden biri olan Ah-Duo'nun ikametgâhı, aynı zamanda süt kardeşi ve Gaoshun'la gençken arkadaşlığıydı.

Eğer İmparator biraz yalnız görünüyorsa, belki de bunun nedeni Ah-Duo'nun burada olmamasıydı, çünkü o da batıya gitmişti ve yanında belirli bir kişi vardı.

Bu arada Ay Prensi, onun kadar çiçekli değildi.

Görünüştünden de anlaşılacağı üzere. Gençliğinden beri onunla birlikte olan, onunla annesi ya da babasından daha fazla zaman geçirmiş olan Gaoshun bunu herkesten iyi biliyordu. "Prens" bir Gösterişten uzak, son derece açık sözlü bir insandı. Ancak arka saraydaki görev süresi sona ermiş olsa bile, yardımına ve çabasına ihtiyaç duymaya devam edeceklerdi, çünkü şimdi İmparatorun küçük kardeşi, başkenti terk edemeyen hükümdarın kendisinin yapamadığı her şeyi yapıyordu

"Yani. Bir böcek salgını." Doğal bir felaket, potansiyel olarak bütün bir ülkeyi yıkıma sürükleyebilirdi. Belki de İmparator'un sesindeki hüznün notası, bunun hükümdar olarak acizliğinin bir yansıması olduğu duygusundan kaynaklanıyordu - eğer sadece daha batıl inançlı tebaasının gözünde. Yok etmeyi seçen kendisiydi

Shi klanını ele geçirmiş ve ardından dört hanımdan biri olan Eş Gyokuyou'yu imparatoriçe olarak almıştı. Böcek salgınları genellikle Batıdan gelen rüzgarla gelen çekirgeler. yüzlerce hatta binlerce *li* uzakta. Böcekler yeni evlerinde gelişecek ve biraz baş belası olarak başlayan şey, eğer bırakılırsa kontrol edilmediği takdirde, önümüzdeki yıllarda olumlu bir yıkıma dönüşecektir.

Belki de çok fazla endişeleniyorlardı ama bu konuda *bir şeyler* yapmaları gerekiyordu ve bu görev Ay Prensi'ne verilmişti. Ancak bu böcek salgını Li'den daha fazlası için sorun olacaktı. Çekirgeler batıdan geliyorsa, bu orada da yıkım yaratacakları anlamına geliyordu.

Açlık insanları çaresizliğe sürüklüyordu. Açlık çeken çiftçiler eşkıyalığa yönelecekti. Bu tür sorunlar arttıkça, sonunda devleti harap edeceklerdi ve harap olmuş bir devlet de kendi halkından çalmaya çalışacaktı.

daha zengin komşular. Geçmişte pek çok savaşa neden olmuştu. Sei-i de dahil olmak üzere batı bölgelerini yöneten Yi klanı shuu ya da "Batı Yi Eyaleti", onlarca yıl önce, imparatoriçe naibi zamanında yok edilmişti. Kendi entrikaları yok olmalarına yol açmıştı ve şimdi bölge İmparatoriçe Gyokuyou'nun babası tarafından yönetiliyordu. Şu anda adamın bir klan adı yoktu ama İmparator'un zamanı geldiğinde ona bir klan adı vermesi muhtemeldi. Gerçekten de, başlangıçta aileye bir isim ver ve *sonra* Gyokuyou'yu imparatoriçe yap.

Eğer bir savaş çıkarsa, batı çok önemli olacaktı. Bu yüzden imparatoriçe olarak o bölgeden bir hanımefendiyi seçmişti. Bazı insanların neden bu hamlenin erken olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu, Gyokuyou ona önce bir prenses, şimdi de bir prens doğurmuş olsa bile. Bu mevki normalde Eş Lihua'ya ait olabilirdi ama evlilik siyasi bir araçtı ve kullanımı

kişinin konumu ne kadar yüksekse o kadar katı bir şekilde dikte . İmparator ulusunun zirvesinde durabilirdi, ancak o bile

Bazen kayınpederini neyin memnun edeceğini düşünmek zorundaydı.

Gaoshun'un evinde bütün bunlardan yakındığı duyulabiliyordu.

varlığı belki de adama ne kadar güvendiğinin bir göstergesiydi.

İmparator şakacı bir tavırla şarap kadehini kaldırdı ve kıkırdadı. "Zaman zaman hükümdarınızın çektiği acıları bilmek size zarar vermez." Gözlerini aya dikti, sonra kadehini tek yudumda boşalttı.

Gaoşun uzaklara baktı ve kederli bir şekilde şu anda batıda uzaklarda olan güzel adamı düşündü.

Li'nin kuzeybatısında Hokuaren adında bir ülke vardı. Geniş tahıl arazilerine ve orman kaynaklarına sahipti ve Li ile kavgalı olma geçmişi. Barbar kabilelerin son saldırılarını tetikleyen Hokuaren'in ısrarlarıydı.

Li'ye karşı.

İki ülke arasındaki diplomatik ilişkiler sıfırdı. Doğrudan iletişim kurmuyorlardı ve birbirleriyle temas kurduklarında da bu her zaman üçüncü bir ülkenin aracılık etmesiyle gerçekleşiyordu.

Tüm bunları neden şimdi konuşuyoruz? Çünkü batı Maomao'nun o anda gitmekte olduğu yer olan başkent. Orada, diğer ülkelerden önemli kişilerle -Hokuaren ile dolaylı bağlantılar sunabilecek kişilerle- görüşmeler yapılacaktı.

Batı başkentine gideceğimizi hiç düşünmemiştim, Maomao düşündü. Nihai varış noktaları kendisine bildirildiğinde çenesi yere düşecekmiş gibi hissetmişti, şarlatan köyünü geride bıraktıktan sonra. Batı başkentine ulaşmak için at arabası ve tekneyle iki haftadan fazla yolculuk yapması gerekecekti. Geride bıraktığı Chou-u ve Sazen için endişelenmeye başladı. Ama sonra şu sonuca vardı: *Eh, bir yolunu* . Onun bu kadar üzülmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, bu yüzden aklından çıkardı. Bunun yerine, Jinshi'nin yolculuk sırasında kendisi için mümkün olduğunca çok para harcamasını sağlamaya çalışması gerekecekti.

Her neyse, bu yüzden kendini oldukça ısrarcı bir Basen tarafından siyaset hakkında ders alırken buldu. Bir düşününce, bu Bu tür şeyleri ilk kez açıklamaya çalışıyordu; en azından bu konuda oldukça iyi eğitilmiş olduğu aklına geldi. (Bunu düşünmek için pek de saygılı bir yol sayılmazdı ama neyse.

esnedi ve dinlemeye çalıştı.

Şarlatan doktoru ve kedi Maomao'yu kağıt köyünde bırakmışlardı ve önlerinde uzun bir yol vardı. Bu arada Jinshi hâlâ yanağındaki sahte yanıkla etrafta koşturup duruyordu. Belki de bundan hoşlanmaya başlamıştı. Muhtemelen yol kenarında her durduklarında maske takmak zorunda kalmaktan daha kolaydı.

bir hana yerleşti. Şimdiye kadar başkentten o kadar uzaklaşmışlardı ki Maomao, kimsenin bu adamın yüzünü tanıyamayacağını düşündü. İmparatorluk küçük kardeşi, ama sokaktaki her genç kızın onu çağırmasının ne kadar büyük bir sorun olacağını düşünerek Yürümeye devam edince, kendi haline bırakmaya karar verdi.

Basen, "Bu gece bu köyde kalacağız," dedi.

Maomao arabadan indi ve arkasını ovuşturdu.

Bütün gün oturmaktan ağrıyordu. Burası bir köyden ziyade küçük bir han kasabasıydı ama Basen için bu rustik karakollar muhtemelen ayırt edilemezdi.

"Dolaşmayın," diye ekledi.

Maomao elini uzatarak karşılık verdi. "Gidip alacağım." *Ve sen de bana bunun için para vereceksin*, demek istiyordu açıkça.

"Beni dinliyor musun sen?" Basen ona ters ters talepte bulundu. Ancak, başka biri Maomao'nun eline bir para kesesi bıraktı: Jinshi. "Mas-" diye başladı Basen ama kendini durdurmayı başardı "Usta Jinshi" demeden önce. Yanlarındaki korumalar Basen'in buranın efendisi olduğu izlenimine kapılmış .

Jinshi değişmiş sesiyle, "Ben ona eşlik edeceğim," dedi.

Orospu *çocuğu*- diye düşündü Maomao, yanığı olan genç adama ters ters bakarak. Burada sadece rahatlamak için bir şans umuyordu.

"İlginç bir şey satıyorlar mı?" Jinshi, başka kimse duymasın diye kulağına sordu. Sesi o kadar güzeldi ki Tüylerini diken diken edecek kadar güzeldi ama içinde neredeyse çocuksu bir merak barındırıyordu. En son birlikte bir şehir pazarına gittikleri zamanki gibiydi. Lüksün kucağında büyüyen insanlar en tuhaf şeylerden heyecan duyarlardı.

Maomao, "Görünüşe göre kenevir üretimi burada önemli bir endüstri," diye cevap verdi. İnsanların giysilerinin ana malzemesi gibi görünüyordu. Belki de onları sıcak tutmak için yeterli değildi, çünkü çoğu hayvan derisi de giyiyordu. Fırınlarda satılan ekmeklerde de keten tohumu kullanılıyordu. Görünüşe göre bölgede petrol de üretiliyordu, çünkü viskoz bir sıvıyla dolu kaplar görebiliyordu. Bu yağ olabilirdi- yakınlarda oturmuş pipo içiyordu. Maomao onun kurutulmuş kenevir yaprakları içtiğini fark etti ve kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece çok fazla sigara içiyor olabileceğini düşünüyorum."

Kenevir bitkisinin ürünü küçük miktarlarda ilaç olarak kullanılabilirdi, ancak günlük olarak içilmesi bağımlılık yaratabilirdi ve Maomao'nun tavsiye edeceği bir şey değildi. Afyon gibi, az miktarda kullanıldığında tıbbi olabilirdi, ancak daha büyük miktarlarda.

Jinshi alaycı bir tavırla, "Demek senin bile dokunmayacağın toksinler var," dedi.

Maomao sinirlenmiş görünüyordu. "Bağımlılık yapıcı maddeler hafife alınacak şeyler değildir. Zehri vücudunuzdan atmanın bir yolu yoktur ve bırakmak isterseniz bile bunu yapmak soğuk bir kış sabahında yorganın altından çıkmaktan daha zordur."

"Öyle mi düşünüyorsun? Oda sıcaksa bu o kadar da zor değil."

Kahretsin. Bu doğru. Avam mecazlarını anlamıyordu, Maomao fark etti. Jinshi'nin yaşlı hizmetkârının o uyanmadan önce odayı ısıtmak için bir mangal yaktığına şüphe yok. Ne korkunç bir efendiydi o. eski uşağı Suiren'i bu şekilde yordu. Üstelik ne kadar çaba sarf ettiğini bile anlamamışken. Maomao kendini istemeden de olsa ona kaşlarını çatarken buldu.

Jinshi hiç rahatsız olmadan, "Ah, işte uzun zamandır görmediğim bir bakış," dedi. Aslında o kadar memnun görünüyordu ki Maomao iyi olup olmadığını merak ediyordu. Gaoshun burada olsaydı, hiç şüphesiz elini alına bastırır ve Maomao'ya anlamlı bir bakış atardı. Jinshi'nin şimdiki yoldaşı Basen, Ancak, buna fırsatı olmadı.

Şu anda hazırlık yapıyorlar. Çok daha kurak bir bölgeye gideceklerdi ve çevreye alışkın atlara ihtiyaçları vardı. Gerçi her gün binek değiştiriyorlardı,

Görünüşe göre bu tamamen yeni bir at türünü içerecekti.

Burası küçük bir kasabaydı -önde gelen bir hanın etrafına dağılmış birkaç düzine evden ibaretti- ama bölgeden bir otoyol geçiyordu ve iddiaya göre hayvanları temin edebileceklerdi. Yine de araba ve korumalar için yeterli sayıda atı bir araya getirmek biraz zaman alacaktı.

Maomao bir vitrinde sergilenen ekmeklere bakarak, "Şahsen ben daha çok erzak almakla ilgileniyorum," dedi. Belki de yerel petrol üretimi nedeniyle çoğu kızartılmıştı. Özellikle de *mahua* ya da "kenevir çiçeği" olarak bilinen kızartılmış ve bükülmüş bir hamur ikramıydı. Ekmeğin yanındaki bir tabelada "*Keten tohumu içerir!*" yazıyordu. Kızarmış hamur uzun süre saklanabilirdi - ve daha fazlası

Daha da önemlisi, Jinshi'nin bu konuyla çok ilgilendiği açıktı.

Bir soylunun damak tadına uyacak mı merak ediyorum... Maomao kuşkuluydu ama yine de hamuruyla uğraşan yaşlı adama döndü. "Bir tane lütfen," dedi.

"Elbette, ama bir saniye istemez misiniz?"

"Eğer iyiye." Maomao bir bambu yaprağına sarılmış mahuayı aldı ve bir ısırık aldı. Taze yapılmıştı ve hâlâ yumuşak ve sıcaktı; kendini yakmamak için dikkatle çiğnedi.

Jinshi ona baktı. "Ne, paylaşmayacak mısın?"

"Zehirli olup olmadığını test ediyorum," dedi soğukkanlılıkla.

Ekmeğin taze olması iyiydi ve hepsine yetecek kadar vardı. Aslında hepsini bambu yapraklarına sarmak için çok fazlaydı; bunun yerine Dükkân sahibi ona kaba yontulmuş bir çuval (tabii ki kenevir lifinden yapılmış) verdi ve içini yağın sızmasını önlemek için ucuz bir kâğıtla kapladı.

Jinshi mahualardan birini kopardı ve bir ısırık aldı. "Fena değil," diye ilan etti. Açıkçası, eğer normalde yediklerinden daha iyi olsaydı, yeni bir kraliyet aşçısı bulmanın zamanı gelmiş olurdu.

"Burada oyun oynamak için gerçekten vaktiniz var mı, Jinshi Usta?"

"Basen tüm bu olanlardan sonra oldukça yorgun görünüyordu.

kağıtçıların köyü. Benim bir süreliğine yolundan çekilmem ona dinlenmek için bir şans verecektir." Basen çok kötü bir yalancıydı; Jinshi'nin amiri gibi davranmak onun için yorucu . Bu bakımdan, o

babasından çok da farklı değildi.

Yürürlerken Maomao başka ilginç şeyler de fark etti. Ne kadar batıya giderlerse, o kadar çok hayvancılık vardı, bu yüzden süt ürünleri daha erişilebilir hale geldi. O bir okudu Bir depoda bu tür eşyaların bulunduğu bir raf. Ev kadınına benzeyen yaşlı bir kadın ocakta ateş yakıyordu. Mutfaktaki ana direk garip bir desen taşıyordu. Her ülkenin farklı inançları vardı; Burada yılanlara taptıkları anlaşılıyordu ya da desen öyle gösteriyor gibiydi. Jinshi kaşlarını kaldırdı.

"Affedersiniz," dedi Maomao kadına. "Evet?"

"Bunlardan birkaç tane isteyebilir miyiz? Size ödeme yapabiliriz."

Bir süre sonra taşınabilir tayınlardan bıkmaya meyilliydiler.

Maomao, en azından taze süt ürünlerinin dayanacağı birkaç gün boyunca kendini ve partisini şımartmak istedi.

"Hrm. Aklınızda hangileri var?" Kadın Maomao ve Jinshi'ye yakından baktı.

"Bu, bu ve şunlar. Belki her birinden onar tane. İlginç başka bir şeyiniz varsa, onu da alırız."

"Bir saniye," dedi kadın, ürünleri raftan alıp kenevir paketine koyarken. "Buna ne dersin?" Kadın

Sıkı bir pazarlık gibi görünüyordu, ama şaşırtıcı derecede ucuz bir fiyata yemek yemelerine izin verdi ve hatta iyi, taze ürünler seçti.

"Zorlayıcı olduğumuzu biliyorum. Bunun için gerçekten minnettarım," dedi Maomao ciddiyetle.

Kadın gülümsemeye başladı. "Tanrıların ne zaman izleyeceğini asla bilemezsin. Ne de olsa burada bir tane var!" dedi, direği göstererek.

Hmm, diye düşündü Maomao - elbette buna inanmıyordu. Bu tür bir inanca karşı değildi; sadece kadının cömertliğinden faydalanılmasından endişe ediyordu. "Demek burada bir yılanı tapıyorsunuz," diye belirtti.

"Doğru," diye yanıtladı kadın. "Beyaz bir yılanın ortaya çıktığı yıllarda hasat iyi olur."

Batıl inanç olabilir ama Jinshi'nin yüzü söz üzerine karardı.

Beyaz Kadın hakkındaki hikâyeleri duyduğuna şüphe yoktu. Hatta belki de onunla ilgilenmekle görevlendirilmişti. Maomao, kadınla konuşurken biraz daha uzak durmasını diledi; yanığı ve yüzündeki asık ifade yüzünden kadın ona garip bakışlar fırlatıp duruyordu.

Maomao'nun yılanlarla alıp veremediği yoktu ama özellikle beyaz yılanlardan bahsedilmesi kaşlarının çatılmasına neden olmuştu Yüzü. Gizemli "ölümsüzün" nereye gittiğini merak etmekten kendini alamadı.

"Görünüşe göre siz ikiniz batıya doğru gidiyorsunuz. Dikkatli olsanız iyi olur," dedi kadın süt ürünlerini özenle paketlerken. İçinde Maomao'nun özellikle sipariş ettiğinden daha fazlası vardı - küçük bir şey fazladan, belki de bir nezaket

olarak. "Nedenmiş o?"

"Son zamanlarda o yöndeki otoyolda çok fazla haydut olduğunu duydum. Tüccarlar bile mecbur kalmadıkça o tarafa gitmiyorlar."

Ah: belki de bu erzakları normalde tüccarlara satıyordu.

Ancak her zamankinden daha az müşterisi olduğu için Maomao ve Jinshi'ye pazarlık payı vermek hiç satmamaktan daha iyiydi. Ve bedava mallar rafından birkaç şey daha çıkaracaktı.

"Anlıyorum. Teşekkür ," dedi Maomao. "Dikkatli olacağız." Sonra geri dönmeleri gerektiğini belirtmek için Jinshi'ye baktı.

Hana vardıklarında, aromatik bir çay kokusu havaya yayıldı. Bu Basen'di, bir süre dinlendikten sonra atları ayarladı. Jinshi'yi gördüğünde doğruldu. "Hayvanlar yarın sabaha kadar hazır olur," diye rapor verdi. "Yine de yerel rehberlerden birini kullanmamız gerek." Malları taşımak için atları kullanan kargo taşımacılığı işletmelerinden birine atıfta bulunuyordu.

"Peki," dedi Jinshi, bir sandalyeye çökerek. Basen Maomao'ya bir Bunun *acele* et ve *çay yap* anlamına geldiği açıktı, bu yüzden omuz silkti ve Jinshi, " değil," dediğinde taze sıcak su almak üzereydi. Ilık olması benim için sorun değil."

"Emin misiniz, efendim?"

Madem öyle dedi, o zaman tamam. Hala bir sürü su vardı.

Maomao sadece yeni yapraklar aldı.

Jinshi ılık içkisini yudumlarken, "Haydutlarla ilgili şeyler duyduk," dedi.

"Evet efendim, bana da aynı şeyden bahsedildi. Bu yüzden atları kiralamanın bir koşulu olarak yanımızda rehberlerden birini getirmemiz gerekiyordu."

Haydutluk pek çok şekilde olabilirdi; bu durumda, "geçiş ücreti" almak isteyen bir tip gibi görünüyorlardı. Eğer parti onlarla karşılaşmazsa, iyi ve güzel; ama eğer karşılaşırlarsa, yerel durumu bilen birinin yanlarında olması, muhtemelen yüklerinin bir yüzdesini ödeyerek kaçmalarını sağlayacaktır.

Maomao, Jinshi ve Basen'e baktı. Her ikisi de etkin bir şekilde eğitilmiş askerlerdi ve hükümet yetkilileri olarak Haydutluk söz konusu olduğunda başka bir yol izliyorlardı ama burada suçluları yok edecek güçleri de yoktu. İkisi de bu durumdan pek memnun görünmüyordu; Maomao ise sadece bu durumun yaşanmayacağını umuyordu.

haydutları bile göremezsin.

Bölüm 11: Haydutlar

"Etrafta haydutlar varsa, sanırım buralarda ortaya çıkacaklardır," dedi rehberleri o kadar kalın bir aksanla ki neredeyse bilerek yapıyormuş gibi geldi. Bir noktayı işaret etti

Koyun derisi haritasında, iki dağ sırası arasında bir geçit. Bir kuşatma için adeta yalvaran türden bir yer. "Hepsi de aptal değil; kendilerine zarar vermek için yollarından sapmazlar. Mallarınızın yarısını bırakırsanız geçmenize izin verirler.

Her neyse, onlarla ancak her üç bir karşılaşıyoruz."

İlginçtir, bu durumda tüccarlar bu yolu kullanmayı düşüneceklerdir. Her seferinde saldırıya uğramayacaklarını biliyorlardı ve uzun yoldan gitmek daha fazla zaman ve masraf gerektiriyordu.

"Bunu biraz pahalı bir geçiş ücreti olarak düşünün, beyler. Her neyse, bu haydutların dürüst hırsızlar olduğu söyleniyor."

"*Dürüst* hırsızlar mı?" Basen, sesindeki öfkeyi engelleyemeyerek sordu. Maomao, haydutlarla karşılaşırlarsa kendini tutup tutamayacağından endişe ediyordu.

Jinshi kır atlarından hoşlanmış gibi görünüyordu ve arabaya binmek yerine ata binmeyi tercih etti. Bu da Basen'e at sırtında gitmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Maomao geniş vagonda tek başınaydı; bavulların bir kısmını kenara çekti ve kendine yerde yatacak bir yer yaptı. Sürekli oturmak sırtını ağrıtıyordu; biraz uzanmanın iyi geleceğini düşündü.

Bir şey olup olmayacağı konusunda endişelenmenin değerli zamanını boşa harcamak olduğuna inanan Maomao uyumaya karar verdi. Eğer gerçekten şanslıysa, uyandığında haydutların kontrol noktasını geçmiş olacaktı.

Ne yazık ki şanslı değildi.

Daha dağların yarısını bile geçmeden Maomao kendini arabanın etrafında yuvarlanırken buldu. Atlar kişnedi ve araç aniden durdu. Uykulu gözlerini açık kalmaya zorlayan ve çarptığı sırtını ovuşturan Maomao

dışarı baktı. Akıncı yoktu ama rehber Basen'e bir şeyler açıklıyor gibiydi. " oluyor?" Maomao şoföre sordu.

"Ah, görünüşe göre bizimkinin önündeki başka bir araba haydutların saldırısına uğramış. Muhtemelen en iyisi bir süre burada beklemek." Başka bir deyişle, birkaç dakika burada bekleyerek başlarına bir şey gelmeden kaçabildiler. Diğer vagondaki saldırıdan kaçan biri oradaydı ve Basen'den yardım istiyordu. Maomao adamın ne söylediğini anlayamadı ama Basen öfkesini kontrol altında tutmayı başarıyor gibiydi.

Ta ki yeni gelen kişi ona ve Jinshi'ye onları sapsarı yapan bir şey gösterene kadar. Jinshi onu aldı ve yakından baktı.

Merakla arabadan inen Maomao'nun başı hâlâ yataktaydı. (Yoksa yer kafası mıydı?) Ancak Jinshi'ye doğru ilerleyemeden Basen atını dörtlüye koşturdu. Jinshi birkaç korumasına genç adamı takip etmeleri talimatını verdi, ancak emri verdiğinde Basen çoktan gözden kaybolmuştu.

"Uyuyakalmışsın," dedi Jinshi.

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim," dedi Maomao masumca. "Yanağında garip bir desen var."

"Her , oluyor?" diye sordu eliyle yanağını ovuşturarak. Jinshi sessizce ona diğer adamın ne yaptığını gösterdi. Çiçek şeklinde bir nişanla damgalanmış ahşap bir etiket getirdi. Maomao bunu tanıdı: arka saraydaki eşlerin her birine böyle bir arma verilirdi. Ama bu kime aitti?

Jinshi, "Saldırıya uğrayan araba Leydi Ah-Duo'nun arabasıydı," dedi.

Onun burada ne işi var? Maomao düşündü ama bu tür sorular için pek de bir zaman değildi. Nasıl olmuştu da saldırıya uğramıştı? Ah-Duo bunu çok iyi bilecek birine benziyordu. haydutlara nasıl rüşvet verileceğini iyi bilir. O daha iyi bilirdi

onları gereksiz yere kışkırtmak.

"Eş Lishu onunla birlikte," dedi Jinshi. Bu Maomao'nun bazı sorularını cevapladı ama aynı zamanda onu daha da endişelendirdi.

Doğuştan şanssız olan Lishu'nun prensip olarak arka sarayın dışına çıkmasına izin verilmemeliydi - ama bu başka bir şeydi Maomao daha sonra sorabilir.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz efendim?" diye sordu yardım için gelen adam. İyice baktığında Maomao onu Ah-Duo'nun villasından tanıdığını düşündü. Jinshi'nin kim olduğunu anlaması pek olası değildi. Muhtemelen muhafızları soruyordu -Maomao'nun kaç haydut olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Basen ve onu takip eden bir avuç muhafızın toplamı beş kişiden fazla değildi. Muhtemelen Jinshi'nin verebileceği en fazla sayı buydu.

Kendini çok hafif savunmak. Ama bu durum Basen'i neden önden gönderdiği sorusunu akla getiriyordu. Belki de Ah-Duo'yu kontrol etmek için. Umarım yaralanmamıştır.

Jinshi şaşırtıcı derecede görünüyordu. "Kendi başına da iyi olacağına eminim. Eğer zamanında yetişirse."

"Ha?"

Maomao'nun onun ne demek istediğini anlaması uzun sürmedi.

Yetiştiklerinde, domuz bağıyla bağlanmış bir haydut topluluğu buldular. Belli ki büyük bir mücadele yaşanmış. Adamların Leş gibi kokan giysileri yırtılmış, taze kesiklerle kaplı derileri ortaya çıkmıştı. Aslında en azı kesiklerdi; birçoğunun kolları ve bacakları doğal olmayan yönleri gösteriyordu. Nasıl bir savaş yaşanmıştı da bu hale gelmişlerdi?

Korumalar kirli bantlara benzeyen bir şey takmışlardı. bileklerinde. *Bu da demek oluyor?* Maomao merak etti. Ne demek istiyorlardı? Haydutlara fazla yaklaşmak istemediği için uzaktan gözlemledi; bazılarının ağzından köpükler saçılıyordu.

Ah-Duo'nun muhafızlarının durumu da pek iyi değildi. Neyse ki kimse ölmemişti ama bir adamın kolunun büyük bir kısmı kopmuştu. Maomao arabadan indi ve aceleyle onun yanına gitti.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Basen'in tuttuğu rehber şaşkınlıkla.

Güneşten kararmış yüzü neredeyse solgundu.

"Paranın onlar için yeterli olduğunu sanıyordum," dedi Basen, sesinde öfkeyle. Arkasında sert ve güzel bir figür duruyordu. Erkek kıyafetleri giymişti ama eski eşi Ah-Duo'ydu. En azından o yaralanmamıştı.

"Teklif ettim," dedi Ah-Duo, "ama kadını satacaklarını söylediler. Benim yanımdaki de sadece ödünç."

Dinlerken Maomao muhafızın kolunu inceledi. Yaranın açılmasının üzerinden çok zaman geçmemişti, ancak Dağınık bir kesik. Luomen, yara yeterince düzgünse kopan bir uzvu yeniden dikebilirdi ama Maomao'nun böyle bir yeteneği yoktu. Tekrar dikmeye çalışsaydı, sadece tekrar çürüyecekti. Dişlerini sıktı ve elinden geleni yaptı. Yanında yeterince bitki yoktu ve daha fazla ilaç istemeye gittiğinde başka bir tanıdık yüz keşfetti.

"Ziyaret etmeyi düşündüm ama bir türlü uzaklaşamadım." The Konuşan, erkek kıyafetleri giymiş bir başka çekici kişiydi: Suirei. Elinde bandajlar ve şifalı otlar taşıyordu.

"Sen de mi buradasın?"

"Evet, ancak o villadan gerçekten ayrılmam gerekip gerekmediğini de sorguladım."

Onu burada bulmak kesinlikle bir sürprizdi ve bu bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

"Dikiş dikmekte iyi misin?" Suirei bir iğneyi alevin üzerinde ısıtırken sordu.

"Bir sonraki genç bayandan daha fazla değil. Anestezik ya da sakinleştiricimiz olmadığı için kendimi özellikle kötü hissediyorum." Dezenfekte etmeye hazırlandı.

Onlar resmen şakalaşırken, muhafızın yüzü buruştu acı ile. Suirei'nin titreyen adamı zapt etmesi ve dilini ısırması için ağzına tıkaç koyması, bu tür şeylerde eski bir el olduğunu kanıtlıyordu.

Haydutlarla yaşanan olay oldukça yanlış bir hesaplamayı temsil ediyor gibi görünüyordu. Jinshi ve diğerleri, haydutların Bir tüccar kervanına pek benzemiyordu, bu yüzden hikayeleri zengin bir lordun

iller. Ancak korsanlar, yolcuların iddia ettiklerinden daha da önemli olduklarını tahmin ediyor gibiydiler.

Yanında bu insanlar varken... Maomao muhafızın kanına bulanmış olan cübbesini değiştirdi ve Ah-Duo'nun çadırına doğru yola koyuldu. Jinshi, Maomao'dan hikâyeyi doğrudan kendisinden dinlemesini istemişti.

İçeri girdiğinde, Eş Lishu'yu da orada, Ah-Duo'nun elini tutmuş ve belirtisi göstermez halde buldu. Neredeyse kontrolsüzce titriyordu. Neden burada olduğu Maomao'nun en çok merak ettiği soru olarak kaldı.

Üstünü yeni değiştirmiş olan Suirei de oradaydı. En azından neden bu keşif gezisinde olduğu yeterince açıktı: hatırı sayılır tıbbi yetenekleri vardı ve böyle uzun bir yolculukta etkili bir şekilde hekimlik yapabiliyordu. Yine de onun varlığı kendi sorularını da beraberinde getiriyordu.

Arka saraydan ayrılmaması gereken bir eşin neden burada olduğu gerçekten de çok tuhaf görünüyordu; Jinshi'nin tavrına bakılırsa bunun iyi bir nedeni vardı. "Sanırım eşin neden bizimle birlikte olduğunu merak ediyorsunuz," Ah-Duo

dedi. Algılama yeteneği gerçek bir nimetti.

"Evet, hanımefendi," dedi Maomao.

"Sir Basen'in neden batıya doğru gittiğini duydun mu?" Jinshi kılık değiştirdiği için, Ah-Duo da düşünceli ve anlayışlı bir tavır .

"Bana orada önemli görüşmeler yapılacağı söylendi." Sözde, hükümet adına orada bulunacak tek önemli kişi Jinshi değildi. Onun ve diğerlerinin de neler olup bittiğini gözlemleyeceklerini duymuştu.

kendi gündemlerini takip ediyorlar.

"Biz de bu tartışmalarda yer alacağız. ile Eşimiz de hazır bulunduğundan, çok büyük bir maiyetle seyahat etmemenin en iyisi olacağını düşündük. Eğer bir şey varsa, bize üçüncü tekerlekler."

Kulağa uğursuz geliyordu. Maomao hâlâ Konsolos Lishu'nun bu toplantıda nasıl bir rol oynaması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Bu bölgeden gelen İmparatoriçe Gyokuyou veya İmparator'la kan bağı olan Eş Lihua daha bariz seçenekler olabilirdi.

Ah-Duo, Maomao'nun bariz kafa karışıklığı karşısında eğlenmiş görünüyordu. Bu Maomao'ya nedense Gyokuyou'yu hatırlatıyordu. Birden aklına Majestelerinin böyle kadınlardan *hoşlanıyor* olabileceği düşüncesi geldi.

Ah-Duo ona, "Bu yolculukta yerine getirmemiz gereken diğer görevlerden biri de," dedi, "İmparatorluğun küçük kardeşi için bir eş bulmak."

Maomao birden Ah-Duo'nun neden bu kadar eğleniyor gibi görüldüğünü anladı.

Bölüm 12: Sorunlar Birikiyor

Maomao'nun aklına bir düşünce takıldı: *Bu müthiş bir şey.*

Bu dünyadaki önemli insanlar için

Aşk, sadece geride bir çocuk bırakarak soylarını devam ettirmelerine yardımcı olacak en uygun eşi aramaktı. Maomao kendini Ah-Duo'nun Eş Lishu'yu tam olarak neden yanında getirdiğini düşünürken buldu. *Belki de o bir başkasına verilecekti.*

İmparator'un en gözde eşleri olan dört leydiden biri olmak için hiçbir zaman biçilmiş kaftan olmamıştı. Aile geçmişi yeterince seçkindi, ancak arka sarayın güzel bir çiçeğinin diğerlerini ezip geçmesini sağlayan öldürücü içgüdünden her zaman yoksundu. Bunun yerine, her zaman kendi hanımları tarafından alay edilmiş ya da görmezden gelinmişti.

Açıkçası, eğer İmparator onu başka biriyle evlendirecekti.

Asıl mesele İmparator'un aklında kimin olduğuydu.

Maomao, *onun bir ortak olarak kesinlikle sunabileceği çok şey olduğunu* düşündü. Ancak potansiyel olarak daha da fazla dezavantajı vardı. Bu öyle bir adamdı ki

Kadın olsaydı ulusu dize getirebilecek kadar güzeldi. Yüzündeki yara izine rağmen, aslında hadım olmadığı ortaya çıkarsa ve çıktığında, tepki gerçekten de korkunç olurdu.

Bu, eşin neden saldırıya uğradığını açıklayabilir mi?

Hayır, şüpheli görünüyordu... Ancak Maomao kendini sebebin bu olmadığına ikna etmeye çalışsa da, bunun ne kadar çok noktayı birleştirdiğini fark ederek titredi. Uлуу yok eden güzellik, sadece onun varlığıyla kaç hayatı alt üst edecekti?

Her halükarda, Ah-Duo'nun arabasına saldıran haydutların hareket tarzı yeni bir şeydi. "Dürüst" olmak yerine "hırsızlar" ya da her neyse ve yolcuların mallarının yarısını ücret olarak kabul ettiklerinde, bir muhafızın kolunu kesmeye istekli olurlar ve genç bir kadını kar için satmak. Eğer Basen yanında

takviye gelseydi, birileri ölebilirdi.

Sonra bileklerindeki garip bant vardı - haydutların birbirlerini tanıması için bir yol muydu?

Böylece Maomao kendini bir anda yatakta uzanırken buldu. Yaralı muhafız kasabada iyileşiyordu ve bu arada Hasar gören araba ve kaçan atların yerine yenilerini bulmaya çalışıyorlardı. Bu kez erzak bulmak Maomao'nun işi değildi ve yerel eczacı dükkânında ilginç bir ilaç olmadığını çoktan teyit etmişti. Yaralanan Ah-Duo'nun adamı olduğu için onun bakımından Suirei sorumluydu ve Maomao'nun müdahale etmesine gerek kalmayacak kadar becerikliydi.

Dolayısıyla, boş zaman. En azından kapı çalınana kadar. Kim olabileceğini merak eden Maomao kapıyı açtı ve bulduğu kişi karşısında şaşırdı.

Eş Lishu orada duruyordu, yüzü bir peçeyle örtülüydü. "Affedersiniz. İçeri girebilir miyim?" Her zamanki gibi küçük bir hayvan gibi ürkek görünüyordu.

"Lütfen," dedi Maomao ve Lishu bir fare kadar hızlı bir şekilde odaya daldı. Endişeyle etrafına bakınıyordu, belki de kimseye haber vermeden odasından kaçtığıнын bir işaretiydi . Maomao Ona bir sandalye uzattı ve Maomao hâlâ biraz şaşkın görünerek oturdu. Bu noktada çay ikram etmek görgü kurallarına uygun olabilirdi, ancak Maomao sıcak su istemeye giderse, eşinin burada olduğunu pekâlâ ele verebilirdi. Bunun yerine biraz ay çöreği ikram etmeye karar verdi. İçecek bir şey olmadan boğazları kuru kalacaktı ama önemli olan düşüncesiydi.

"Neler oluyor? Bekleyen hanımlarınızın başı belaya girecek," dedi Maomao. "Her zamanki baş nedimeniz yanınızda mı?" Maomao onu buralarda gördüğünü sanmıyordu. Lishu vardı Bazı hanımlar vardı ama Maomao arka saraydan tanımadığını düşünüyordu.

"Saraydan ayrılacak tek kişinin ben olduğum söylendi. Görevlileri babam atadı." Yumuşak ama Maomao'nun beklediğinden daha sert konuşuyordu. Belki de genç eczacıya alışmaya başlamıştı. Maomao ona birden fazla kez yardım etmişti. ve Lishu'nun her zaman biraz korkmuş görünmesi biraz acı veriyordu.

onun tarafından.

"Ne istiyorsun o zaman?" "Er-?"

Lishu şaşırması görünüyordu ama Maomao, işini çabucak halletmezse, bu durumun Lishu'nun başına gelecekleri daha da muhtemel hale getireceğini biliyordu.

birlikte bulunabilirlerdi ve kendisi de bunun sonuçlarına katlanabilirdi. Peki ne yapması gerekiyordu? Belki biraz yönlendirmenin yardımı olur. Maomao konuşurken Lishu kıpırdanmaya başlamıştı: "Majestelerinin küçük kardeşiyle mi nişanlanacaksınız?"

Hemen karar vermişti.

"Ne? Hayır, henüz hiçbir şeye karar verilmedi..."

Yani mesele henüz çözülmemişti ama Lishu bunu duymuştu. Ayrıca pek mutlu görünmüyordu. O zaman neler oluyordu?

"Haydutlar tarafından saldırıya uğradığın için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Buraya bunun hakkında konuşmak için gelmedim..." Lishu iyi bir yalancı değildi, hem de hiç. Belki de saldırganlardan birini tanımıştı.

"Peki, sorabilir miyim?"

Genç kadın tekrar etrafına bakındı. Fena bir kadın değildi. Ama Maomao neden bu kadar zorbalığa maruz kaldığını anlamaya başlamıştı. Biraz daha fazla Gravitass.

"Bir yolu var mı..." Lishu başladı. "Bir ebeveyn ve çocuğun... *gerçekten* ebeveyn ve çocuk olup olmadığını anlamamanın bir yolu var mı?"

Bu ne anlama geliyordu? Maomao kafası karışmış bir şekilde başını hafifçe eğdi.

"Kendimden ve babamdan bahsediyorum. Yani... gerçekten Uryuu adındaki adamın kızı olup olmadığımı söylemek mümkün mü?" Lishu ağlayacak gibi görünüyordu; kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu.

Maomao önce bir şey söylemedi ama sakinleştirici bir tutsu yaktı. Teknik olarak Jinshi'nindi, ama onu bağışlayabilirdi. Ancak zaman sordu, "Bunu neden soruyorsun?"

Lishu'nun annesinin öldüğünü duymuştu. Kızının siyasi bir araçtan başka bir şey olmadığını babası, eski imparatoru memnun etmek için onu henüz bir kız çocuğuyken arka saraya gönderdi. Ah-Duo-o zaman veliahtın eşi-

Maomao, Lishu'yu kanatları ve koruması altına aldığından emindi.

Lishu'nun kaşları çatıldı, dudakları büzüldü ve her zamankinden daha fazla gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu ama Maomao'ya bakıp "Gerçek şu ki, ben... ben asla arka saraya geri dönmemeliydim" derken bir şekilde kendini tutmayı başardı. Kelimeleri zorlayarak açıkladı: her ne kadar

Eski imparator öldükten sonra bir rahibe manastırına girmişti, babası hala kızından siyasi olarak faydalanmanın yollarını arıyordu. İlk başta, güney valisiyle evlendirilmesi gerekiyordu,

Ama adam onun büyükbabası olacak kadar yaşlıydı; evli olmayıp on cariyesi olan bir serseriden bahsetmiyorum bile.

Eş Lishu, İmparatorluk ailesinin bir verdiği evlerden biri olan U klanından geliyordu. Ancak,

İmparatoriçe döneminde, ulus meritokrasiye doğru ilerledi ve kişinin soyadının etkisi büyük ölçüde azaldı.

Bu nedenle bir zamanlar büyük olan bir aile, dünyada ilerlemek için her türlü aracı kullanmaya istekli olabilir.

Lishu, "Buna son verenler Leydi Ah-Duo ve Majesteleri oldu," dedi.

Yaklaşan birleşme söylentilerini duyduklarında

Lishu adına araya girmişti ama bu da babasının planının bir parçası . Bir nişan neredeyse bir düğün kadar resmiydi ve nişanı bozmak için yeterince ağır bir neden gerekiyordu.

Maomao, *bunun çok mantıklı olacağını* düşündü. Lishu

Özellikle de görünüşünden ziyade zekâsı ve mizacıyla diğer yüksek eşlerle boy ölçüşebiliyordu. Ah-Duo bir seçimle karşı karşıya kalmıştı: Lishu'nun biriyle evlendirilmesini izlemek.

ya da arka sarayın çiçeklerinden biri olarak -birkaç yıllığına da olsa- ona bir soluk aldıracaktı. O ikincisini seçmişti; Lishu için mutluluk şansını seçmişti.

Lishu, "Eskiden Majestelerine o kadar ki dizine oturdum," dedi.

"Tanrım," dedi Maomao. Lishu küçük bir kızken bu iyi ve güzel bir şey olabilirdi, ama bugün bunu yapsaydı, ürkek genç kızın nefesi kesilebilirdi.

Utanç.

Hımm. Dünya, yaşları birbirine uymayan insanlar arasındaki evliliklerle doluydu. Doğru, genellikle erkek kadından daha yaşlıydı ama bu nadir bir durum değildi. Belki de Ah-Duo, arka sarayda geçirdiği yıllar boyunca Lishu'nun daha yetişkin biri haline geleceğini varsaymıştı. Yine de, ülkesinin hiyerarşisinin en tepesinde duran bir adamın karısı olarak ona kötü davranılması pek mümkün değildi.

Yine de tüm bunların Lishu'nun soyunun belirlenmesiyle ilgili sorusuyla ne ilgisi vardı? Kabul etmek gerekir ki babası ona çok kötü davranmıştı ama eğer bu, babasının ona çok acımasız için aralarında bir akrabalık olamayacağını düşündüğü fevri bir duygusallıksa, açıkçası Maomao artık onu dinlemiyordu. Eğer onun Maomao, Lishu'nun şu anki evlilik konuşmalarından yararlanarak bu konuda bir şeyler yapmasını diledi. Belli ki Lishu hakkında oldukça iyi bir izlenime sahipti.

Jinshi; arka saraya geldiğinde her zaman yüzü kızarmıştı. Ve bu sefer muhtemelen herhangi birinin ilgisini çekebilirdi!

Lishu, "Kendi annemin Leydi Ah-Duo ile arkadaş olduğunu duydum," dedi.

"Öyle mi?" Eğer Lishu bir arkadaşının kızıysa, bu Ah- Duo'nun ona olan düşkünlüğünü açıklıyordu.

"Bana üçünün de Majesteleriyle sık sık çay partileri yaptıkları söylendi." Bu sefer Maomao hiç cevap vermedi.

"Evlendiklerinde babam annemin evine evlatlık verilmiş. Sanırım işler farklı ilerleseydi, kendisi de eşi olabilirdi."

Maomao başını salladı ve bu fikri çürütme dürtüsüyle savaştı. Bu ona pek olası gelmemişti. O zamanlar, Ah-Duo Veliahtın -şu anda İmparator olan adamın- eşi olan bu kadın o çocuk doğuramıyordu. Veliahtın başka eşi yoktu ve eski imparator hastalıktan harap olmuştu. Eğer o zamanlar başka bir potansiyel eş olsaydı...

"Babam o sırada ev halkı tarafından çoktan evlat edinilmişti. Ama bana gelince..." *Beni gerçek kızı olarak görmüyordu.* "Onun

Majestelerinin küçük kardeşi harika bir insan. Sadece, şahsen benim için..."

Sesi samimi geliyordu. Konsolos, genç kadınların aşka aşık olmaya başladığı yaşlardaydı. Onu kurtaran şey, en azından aşmayacağı bazı çizgiler olmasıydı.

Ama hayır. Bekle. Lishu çok ihtiyatlı davranıyordu. Maomao'nun onun gerçekte ne sorduğuna dair bir şüphesi vardı. *İmparatorun kendisinin gerçek babası olup olmadığını merak ediyor*Ve eğer öyleyse, *İmparator'un* küçük kardeşi Jinshi- ile evlenmek oldukça tatsız bir ihtimal olurdu. Nereden bakılırsa bakılsın, aile ağacında birkaç dal fazla yakın olurdu.

Bunu araştırmak istemiyordu. Yine de aynı zamanda eşine bunu yapamayacağını söylediği için kendini kötü hissedecekti. Yersiz bir gururun altında ezilmek yeterince kötü olurdu ama Maomao için durum daha da kötüydü: o da merak ediyordu. Bir ebeveyn ile çocuğun akraba olup olmadığının nasıl tespit edilebileceğini düşündü. En bariz yöntem, doğum tarihinden geriye doğru hesaplama yapmak gibi görünüyordu. Ama hayır, bu durumda bu imkânsızdı. Lishu'nun babasına doğrudan soramazdı ve konuyu İmparator'a açacak olursa, kafası kısa süre sonra vücuduyla yollarını ayırabilirdi.

Eğer Eş Lishu'nun kızıl saçları ve yeşil gözleri olsaydı İmparatoriçe Gyokuyou, bu işleri daha da kolaylaştırırdı. Lishu güzeldi, hatta sevimliydi ama ortalama bir Li vatandaşından pek de farklı görünmüyordu. Saçları siyah ve düzdü, gözleri Aynı şekilde karanlık. Maomao babası Uryuu'nun neye benzediğini bilmiyordu ama akraba olup olmadıklarını kesin olarak söyleyecek kadar ayırt edici olması muhtemel değildi.

Maomao'yu hanın belirli bir odasına getiren de buydu. Orada Suirei ilaç hazırlıyordu ve huysuz görünüyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Suirei pek arkadaş canlısı değildi, Maomao diye düşündü - kendi umursamadan. Belki düşünceleri yüzünden okunuyordu ama doğal olarak umurunda değildi.

Odada üç hasta vardı: kolu olmayan adam ve diğer ikisi yaralanmıştı. Hiçbirinin durumu iyi değildi.

Hayatları tehlikede ydi ama bir süre iyileŖeceklerdi.

Ahhh. Buranın kokusu bile rahatlatıcı.

Suirei'nin karıştırdığı kalın Ŗey muhtemelen iltihaplanmayı önlemeye yönelik bir Ŗeydi. Bir kaseye aktardı, ardından yüzlerini buruşturan hastaların sargılarını çıkardı. Maomao ve Aralarındaki Suirei adamların yaralarını dikmişti ve hiç şüphesiz tatsız olsa da, bunu takdire Ŗayan bir Ŗekilde karşılamışlardı.

Soğukkanlılık sayesinde her biri oldukça düzgün bir Ŗekilde dikilmişti.

"Hiç ateş düşürücünüz var mı?" Suirei yaralardan birini incelerken biraz kaba bir Ŗekilde sordu.

"Malzemeler bende."

"O zaman biraz da bana ver. Yeterince yok gibi görünüyor."

Bir yaralanma genellikle ateşe yol açıyordu ve burada tıbbi bileşenleri bulmak zordu. Suirei çoktan yerel bir Eczacı dükkânına girmiş ama pek bir Ŗey bulamamış gibi görünüyordu; belki de dükkânda fazla malzeme yoktu. Bu kasaba ticaret yolu üzerinde bir mola yeri olabilirdi ama tüccarlar gibi mallar da başka yerlere gittiler. Burada satılmıyorlardı. Maomao daha iyi, daha ucuz ilaçların daha yaygın olarak bulunmasını diledi.

Suirei'nin ihtiyacı olan Ŗeyi almak için odadan çıkmıştı ki koridorda dolaşan biriyle karşılaştı.

"Ah, size iyi akşamlar genç bayan," dedi rehber karakteristik bir ses tonuyla.

Maomao, *bunda pek de hoş bir Ŗey yok*, diye düşündü; adam ellerini birbirine sürtüyor ve sanki Lishu'nun kendisiymiş gibi utangaç görünüyordu.

"Her Ŗey yolunda mı efendim?"

"Oh, ben de tam o yaralıların nasıl olduğunu merak . Burada yardımcı olabileceğini düşündüğüm güzel bir içki var."

"Peki bu taslak ne kadar?"

"Öyle bir Ŗey demek istemedim, genç bayan! Ödeme peşinde değilim; sadece Ŗekilde incinmenin ne kadar korkunç olduğunu düşündüm."

Bu Maomao'ya olağanüstü şüpheli bir durum gibi geldi ama adam Muhtemelen sadece vicdanını rahatlatmaya ya da boynunu örtmeye çalışıyordu. Sonra

Her şeyden önce, onları haydutların yanından sağ salim geçirmesi gereken kişi oydu ve Ah-Duo'nun tuttuğu rehber de görünüşe göre bu adamla aynı köydendi. Ayrıca, gelen haberlere göre, haydutların kendi adamları olmadığını anladığında ilk kaçan da o . normalde . Muhafızlardan biri ona bağırırmıştı ve Bu, söz konusu muhafızın kolunun koptuğu andı.

Bu adamların yaptığı işlerde güven çok önemliydi. Bir uygulayıcının ihaneti diğerlerine de kötü yansıyabilirdi.

"İşte, bu o. Bana ağrı kesici olarak verildi, sence işe yarar mı?" Adam içinde kahverengi şekere benzeyen bir şey olan küçük bir kap çıkardı.

Maomao elinden kaptı ve Suirei'ye gösterdiğinde o da aynı şekilde çok şaşırmış görünüyordu. "Bunu nasıl aldın?" Suirei muhtemelen genç bir adam olduğunu düşündüğü birinden gelen bu bakış karşısında korkan rehberle sert bir bakışla sordu.

"Hiç kendiniz kullandınız mı?" Maomao ekledi.

"Şey, görüyorsunuz, nasıl bilmiyorum ve ikinizin de bana söyleyebileceğinizi düşünüyordum..." Doğruyu söylüyor gibiydi.

"Anlıyorum," dedi Maomao. "Çok şanslısınız."

Eğer bunu kullanmış olsaydı, şu anda işini bu kadar enerjik bir şekilde yapmıyor olabilirdi. İşini hiç yapmıyor olabilir. Kaptaki madde gerçekten de ağrı kesici özelliklere sahipti ve bir ilaç olarak yararlı olabilirdi. ilaç-ama sadece onunla ne yaptığınızı anladiysanız. Aksi takdirde, esrar içmekten daha kötü olabilir.

"Bunu kullanacağız, hem de minnetle," dedi Maomao. "Ama bize bunu tam olarak nasıl elde ettiğinizi anlatmanızı istiyorum."

Küçük kap afyon doluydu.

Sorunlar birikmeye devam etti ve en garip şekillerde birbirleriyle bağlantılı oldukları ortaya çıktı. Rehber, afyonu bir eğlence kervanıyla seyahat eden bir tüccardan aldığını söyledi. Tüccar ona, "Seni rahatsız eden şeylere iyi gelir ve bu dünyanın dertlerini unutmaya yardımcı olur," demişti. Belki daha düşünceli ya da daha şüpheli bir adam olsaydı, rehber afyonun ne olduğunu anlayabilirdi.

Tüccarın kastettiği buydu.

Bu esrar satmak için kullandığınız hat olmalı.

Rehberin bulunduğu kasabada bu madde kurutuluyor ve tüttürülüyordu. Afyona da aynı şekilde muamele etmeyi planlıyorlarsa, kimsenin onlara afyonla ne yapacaklarını açıklamamış olması iyi olmuş. Adam kendisinin hiç sigara içmediğinde ısrar etti. Esrar içmek bağımlılık yapabilirdi ve eğer bir esrar bağımlısı afyon da kullanmaya başlarsa... Bu fikir düşünmeye bile değmezdi.

Bulmacanın son parçası, Maomao ondan tüccar kervanını tarif etmesini istediğinde rehberin söylediklerinden geldi. Şöyle demişti: "Bir bakış attım - sadece bir bakış, görüyorsunuz, ama onu gördüm. Bir kız vardı. Göstericiler ona karşı gerçekten korumacı görünüyordu. Genç bir kızdı, belki on beş yaşındaydı." Ve bu yaklaşık bir yıl önceydi. "Beyaz saçları vardı, böylesini hiç görmemiştım. Bunu unutamam. Yılan tanrısının cisimleşmiş haliydi, bundan eminim, gizlice dünyaya gelmişti. Gördüklerimi ilk kez birine anlatıyorum..."

Maomao'nun ne zaman ne düşündüğünü söylememize gerek yok. beyaz saçlı bir kadın hakkında bir şeyler duymuştu. Bir yıl önce bu olaylar, o kadının başkente gelmesinden önce gerçekleşmişti.

Belki adamın kadına olan saf inancı, afyonu sadece bir ağı kesici olarak görmesine neden olmuştu. Maomao, onun gerçekten şanslı bir adam olduğunu düşündü.

Ve ilaç için minnettar olmak için yeterince neden vardı; yaralı adamların acılarını dindirmişti. Afyonun raf ömrü pek uzun değildi ve Maomao etkili olmayabileceğinden endişelenmişti, ama aksi kanıtlandı. İçten inançları olan rehber için kendini kötü hissetti ama elindeki tüm afyona el koymaya karar verdi. Ürün için ona para ödedi, şikayet edemeyeceği kadar fazlasını da ekledi.

Madem sorunları biriktiriyoruz, bir tane daha ekleyelim. Haydutlardan birinde bir yılan dövmesi vardı ve hepsinin bileklerine taktıkları bantlar başlangıçta beyazdı ve çiftleşen iki yılanı tasvir ediyordu. Ne yazık ki, bazı cevaplar alma girişimlerine rağmen, adamlar onlara hiçbir şey söyleyecek durumda değildi.

Bütün haydutlar afyon bağımlısıydı.

Bölüm 13: Batı Başkenti - Birinci Gün

Bu sorunlar yumağı çözülememişti ama iyi haber, başka bir şey olmadan hedeflerine ulaşmış olmalarıydı.

Komplikasyonlar. Jinshi-belki de Ah-Duo ve Konsolos Lishu'nun varlığının farkında olarak- Suirei ile bolca vakit geçiren Maomao' iğne bile yapmadı. İkisi de Eczacılar, farklı ustalardan eğitim almış olsalar da, her ikisinin de ilaçları karıştırmak için kendi yöntemleri vardı ve yeni yaklaşımlar keşfetmek eğleneliydi.

Etraflarındaki yeşil yavaş yavaş soldu, yerini çakıl taşları ve kumdan oluşan geniş bir manzara aldı. Maomao ilk kez kumun suya benzeyecek kadar uzadığını görüyordu ve şaşkınlık sesini bastıramadı. Bir bez sardı Kum gözlerine kaçmasın diye başının etrafını sarmıştı ve yerden yansıyan güneş ışığı kör edici olsa da, gece için kamp kurduklarında hava şaşırtıcı derecede soğuktu. Bu çok uzaktı Maomao'nun bu yolculuk için hayal ettiğinin de ötesindeydi. O Kendisi için kıyafet hazırlayan her kimse durumu öngördüğü için *minnettardı* ama iç çamaşırı hazırlayacak kadar ileri gittikleri için biraz daha çelişkili hissediyordu.

Akreplerin ve zehirli yılanların en aktif olduğu geceleri dikkatli olmaları konusunda uyarılmışlardı: Suirei, bu yaratıklara karşı fobisiyle, böcek ve yılan kovucu tütsülerden gerçek bir duvar örmüştü, bu yüzden neredeyse hiç böyle bir şey görmediler. Maomao hayal kırıklığına uğramıştı.

Maomao'dan daha kötü durumda olan bir kişi varsa o da Konsolos Lishu'ydu. Bir konsorsiyum üyesi olarak, şirketin geri kalanı arasında yüzünü nadiren gösterirdi ve nedimelerinin her zaman yakın durmasıyla, emekli genç kadının çok fazla

Doğru düzgün sohbet etme şansı. Bir soluklanmaya en yakın şey, Ah-Duo'nun zaman zaman onunla sohbet edecek kadar düşünceli olmasıydı.

Ah-Duo... Lishu'nun gerçekten de gizlice İmparator'un çocuğu olduğu ortaya çıkarsa nasıl tepki verirdi? Majestelerinin veliaht olduğu dönemde ondan başka eşi olmamıştı. Ah-

Duo bu konuda çelişkiye mi düşecekti yoksa kabullenecek miydi? Kesin olan bir şey vardı: Bu, iyi niyetle yapıyor gibi görüldüğü her şeye yeni bir bakış açısı getirecekti. Aslında bu, Duo'nun Başından beri bildiği bir olasılık.

Ahh. Bunu düşünmek istemiyorum.

Elbette Majesteleri böyle kız gibi bir genç kadına -sadece kız gibi değil, kelimenin tam anlamıyla hâlâ bir kız- elini sürmezdi ve sürmemişti de.

Peki ama bu Jinshi için ne anlama geliyordu? Güçlülerin yakın akrabalarıyla evlenmesi o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Geçmişte yeğenler ve halalar, hatta üvey kız kardeşler bile arka saraya kabul edilmişti.

Sorun şu ki, bir kan bağı çok kalınlışırsa, tüm üyelerini, örneğin hepsini öldürebilecek tek bir hastalığa karşı savunmasız hale getirebilirdi. Maomao kendini eski imparatorun saltanatındaki hataların tekrarlanıp tekrarlanmayacağını merak ederken buldu.

Her halükârda, batı başkentine vardıklarında rahat bir nefes aldı. Şehir, çölde çok değerli bir kaynak olan bir vahanın etrafında büyümüşü ve kumlu rüzgâr, İmparator'un kapısının eşliğinde bulunandan oldukça farklı bir yaşamla sokaklarda esiyordu. Eğer kraliyet şehri Bir Go tahtasının düz, temiz çizgileri ve kesişimleri, batı başkentinde çok daha kaotik bir olay gibi görünüyordu.

"Bunu duymuştum. Burada kaybolmanın ne kadar kolay olacağını görebilirsin," dedi Jinshi, Maomao onun sesini ilk kez duyuyordu uzunca bir süre. Ah-Duo onun kim olduğunu tahmin etmiş gibiydi ama diğerleri hâlâ habersiz görünüyordu. Belki Suirei hariç, ama o da anladıysa bile sessiz kalmayı tercih etti.

Lishu'nun, "güzel prensin" bu yolculukta kendisine eşlik ettiğini öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebiliriz. tüm zaman boyunca. Onu potansiyel bir evlilik adayı olarak mı görecekti, yoksa üvey kardeşi ya da amcası olarak mı?

Jinshi sonunda yanağındaki yanığı tamamen temizlemişti, Bir aya yakın bir süre makyaj yapmasına rağmen yanağında bir leke kalmıştı ve utanarak lekeyi ovaladı.

Diğer seçkinler ve diğer uluslardan gelen elçiler çoktan gelmişti ve batı başkentinde bir bayram havası vardı.

Bir pazar kurulmuştu ve havai fişek sesleri duyuluyordu. Süt beyazı duvarlar ve tozlu kırmızı çatı kiremitleri arasında güneşi engellemek için gerilmiş tenteler vardı. Kasapta gördükleri sadece tavuk değil, aynı zamanda koyundu da. Maomao'nun dikkati neredeyse sokak tezgahlarında sunulan ağır otlu yemeklerle dağılacaktı ama parti kararlılıkla su kaynağının yanındaki bir konağa doğru ilerlemeye devam etti.

Evin yapı malzemeleri -ahşap ve bol miktarda- evin sahibinin gücüne işaret ediyordu. Su kaynağının yakınlığı bol miktarda yeşillik olduğu anlamına geliyordu. Maomao'nun alışık olduğu geniş yapraklı bitkilerden pek yoktu ama çeşitli bitkiler gördü. Tanıdık olmayan bitki yaşamı.

Görkemli bir kapının önünde, kibar görünümlü orta yaşlı bir adam Usta ve birkaç hizmetçi onları bekliyordu. Önce Jinshi, sonra da Ah-Duo arabadan indi. Jinshi'nin görünüşü pek çok kişinin gözlerini kamaştırdı - kendi grubu arasında bile. Yani gerçekten o olduğunu bilmiyorlardı.

Karşılarında ıslıl ıslıl, sevimli bir soylu duruyordu. Maomao kendini adamın yüzünde buldu; gözlerindeki nazik bakış bir samimiyet hissi uyandırıyor. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz; uzun bir Yolculuk. Ben You Gyokuen, bu toprakların lideriyim." Çok tanıdık geliyordu ama onlara iyi niyetle yaklaşıyor gibi görünüyordu. "I Kızıma böylesine iyi baktığınız için size teşekkür etmeliyim."

Ah! Maomao sonunda orta yaşlı adamın kim olduğunu ve neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Saçları ve gözleri koyu renkti ama tavırları Gyokuyou'ya çok benziyordu.

"Çok uzun bir yolculuğun ardından çok uzun bir konuşmadan daha kötü bir şey olamaz. Banyo malzemelerini odalarınızda bulacaksınız. Lütfen acele etmeyin ve rahatlayın."

"İşte şimdi rahatladım. Teşekkür ," dedi Jinshi ve Maomao'nun peşinden eve girdi.

Bundan eminler mi? Maomao kendisine tahsis edilen odayı gördüğünde şok geçirerek düşündü. Elbette, İmparator'un küçük kardeşinin hizmetkârı olarak oradaydı, bu yüzden onu tozlu bir köşeye tıkamazlardı ama onu götürdükleri oda görevinin çok ötesindeydi. Zemini kalın, lüks bir halı kaplıyordu; hissettiğine göre sadece kürk değildi, ipek ya da başka bir şey de vardı. Saçaklı yatağın üzerine incelikle işlenmiş bir perde asılmıştı; masanın üzerinde ise gümüş saplı cam bir fincan duruyordu. Kurutulmuş hünnaplardan oluşan bir sepet vardı ve her şey bir şeye benziyordu

Yabancı bir fantezinin resim parşömeninden.

Daha sonra paramızı , değil mi? Maomao meyvelerden birini ısırırken boş boş düşündü. İçinde su olmadan etli, tatlılık daha yoğun - güzeldi, ama Maomao için biraz *fazla* tatlıydı, o da sadece bir taneye yetinmeye karar verdi.

Konağı biraz keşfetmek isterdi ama izinsiz dolaştığı için birilerinin ona kızabileceğini düşündü. En azından bugün için, her biri yemek yiyecekti.

ve biraz dinlenin. Yarından itibaren birkaç gün boyunca ziyafetler ve akşam yemeği partileri verilecek, öğleden sonraları ise toplantılar ve iş görüşmeleri yapılacaktı. Önemli insanlar

Bazen misafirlerin ne kadar yorgun olduklarına bakmaksızın her küçük şeyi büyük bir partiyle kutlamak ister gibiydi ama kızı gibi Gyokuen de ziyaretçilerine bunu yapmayacak kadar uyanık ve düşünceliydi.

Maomao, suyun buradaki en değerli şeylerden biri olması gerektiği düşünülürse, onlar için bir banyo hazırlamış olmasına özellikle minnettardı. Tek bir büyük mermer parçasından oyulmuş küveti biraz korkutucu bulsa bile.

Banyodan çıktı ve balkona çıktı. Saçları çabucak kuruyacak gibi görünüyordu ama burada yine toza bulanacaktı, o yüzden içeri dönmek istedi ama konuşma sesi

Sesler onu kısa kesti. Etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Sesler yan odadan geliyor gibiydi. *Vay, vay. Sessiz kalmayacak mısın?*

Odaların kasıtlı olarak kalın duvarlara sahip olmasının bir anlamı yoktu.

pencereleri açık bırakacaklardı. O duyabiliyordu Her şeyi. Parmaklıklara yaslandı, sonra biraz üzerinden eğildi. Dikizleme vardı ve sonra dikizleme vardı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Hmm. Bir kadın sesi, hala genç. Bir sonraki oda Eş Lishu, ama ses ona ait değildi. Ardından Maomao'nun çıkaramayacağı kadar yumuşak bir ses mırıldandı; belki de bu Lishu'ydu.

"Oh, gerçekten mi? Ne olmuş yani? Sadece yoluma çıkmak istiyorsun! Her zaman yoluma çıkıyorsun!" Kadın belli ki Lishu'ya kızgındı. Maomao bir açıdan, birisinin Lishu'ya kızdığını duyunca mutlu oldu. ilk kez açıkça düşmanca. Ancak bu sözleri bir tokat sesi takip etti.

Maomao odasına geri döndü, sonra da dışarı baktı. Koridorda. Yandaki kapıdan neredeyse zarafet fışkıran bir kadın çıktı. Ağzını katlanabilir bir yelpazeyle gizlemişti ama burnu belirgin bir şekilde havadaydı. Dışarıda bekleyen hanımefendiler onu selamladı; ikisi genç hanımefendiyi takip ederken sonuncusu odaya girdi. İki kadının kavga edebilmesi için herkesi dışarı atmak iyi ve güzeldi ama belki de Maomao genç bayana bir dahaki sefere pencereleri de kapatması gerektiğini söylemeliydi.

Tanımadığı kadının bir sonraki köşede kaybolduğundan emin olunca Maomao gidip Lishu'nun odasının kapısını çaldı. Bekleyen kadın kapıyı açtı ve gelenin daha fazlası için geri dönen genç kadın olmadığını görünce rahatlamış görünüyordu.

"İçeri girebilir miyim?" Maomao, Lishu'nun duyabileceği kadar yüksek bir sesle sordu. Hizmetçi kadın hızlı adımlarla odaya girdi ama kısa süre sonra geri döndü. "Lütfen girin," dedi. Maomao, Lishu'nun her zamanki baş nedimesinin bu yolculukta yanında olmadığını biliyordu ama onun yerine gelen kişi oldukça işbilir görünüyordu.

Maomao içeri girdiğinde Konsolos Lishu bir sandalyede oturuyordu ama yatağın üzerindeki battaniyelerin dağınık halinden Maomao genç konsolosun yattıktan sonra kendini yorganın altına gömmeye çalıştığını tahmin etti.

o tatsız karşılaşma. Yastık ıslak lekelerle doluydu ve Lishu'nun saçları mütevazı bir dağınıklık içindeydi. Maoma'ya tam olarak bakmıyordu - göz teması kurmak istemediğinden değil, ama

yanağındaki kırmızı ve sıcak görünen tokat izini gizlemeye çalışıyordu.

"Görebilir miyim?" Maomao sordu. Lishu hiçbir şey söylemedi ama Maomao'nun ne olduğunu tamamen farkında olduğunu anlayınca itaatkâr bir şekilde başını kaldırdı. "Belki bizim için biraz su getirebilirsin," dedi Maomao işine düşkün hizmetçi kadına. Kadın ona açıkçası güvensiz bir bakış attı ve Maomao onu biraz zorlamaya karar verdi: "Aman Tanrım, ne kadar da hazırdınız son ziyaretçi için odayı terk etmek." Bu, kadını harekete geçirdi.

Maomao, Lishu'nun önünde durdu ve çenesini ellerinin arasına aldı. Yanağı sıcaktı ama yakında soğuyacaktı. "Ağzınızın içini görebilir miyim? Her ihtimale karşı?"

Lishu biraz utanmış görünüyordu ama Maomao'nun sorduğu gibi ağzını açtı. Bembeyaz dişleri sapasağlamdı ve yanaklarında ya da dilinde herhangi bir kesik görünmüyordu. *Ama bu ne?*

İlgisini çeken Maomao sabit bir şekilde genç kadının ağzına baktı. Lishu giderek daha da garipleşmeye başladı, ta ki Maomao sonunda bakmayı bırakacak kadar kötü hissedene kadar.

"Görünüşe göre oldukça şiddetli bir ziyaretçiniz varmış. Kim olduğunu sorabilir miyim?" Maomao söyledi.

"Üvey kız kardeşimdi," diye yanıtladı Lishu.

Lishu' annesinin sonra, babası Uryuu hızlıca başka bir eş aldı. Yeni eş daha önce onun bir cariyesiydi ve Lishu'nun o noktada zaten üvey kardeşleri vardı. Daha önce ablası olan genç kadın da onlardan biriydi. Lishu'nun ebeveynleri ikinci dereceden kuzenlerdi ve Shi klanında olduğu gibi Lishu'nun annesi de U klanının ana hanesine mensuptu ve daha sonra babasını evlat edinmişti. Shi klanından farklı olan şey ise

Uryuu'nun gerçek karısının kızı Lishu'ya yapılan muamele. Onun Annesinin ebeveynleri, yani Lishu'nun büyükanne ve büyükbabası çoktan ölmüş ve gerçek güç Uryuu'nun eline geçmişti. Karısının iffetini sorguladı ve sonuç olarak Lishu'yu görmezden geldi ki bu oldukça küçük bir şeydi,

Maomao, zaten bir cariyeden çocuk sahibi olduğunu düşündü. Eğer Lishu gerçekten de gizlice İmparator'un çocuğuysa, babası bunu başlı başına yararlanılması gereken bir avantaj olarak görmez Ve her neyse, görünüşe göre Lishu'nun ablasını tercih ediyordu.

"Ebeveynler ve çocuklar hakkındaki tüm o sorular... Acaba saygıdeğer ablanızdan mı esinlendiler?" Maomao sordu. Lishu yanıt vermedi ama Maomao onun sessizliğini onaylama olarak algıladı. "Ve o haydutlar söz konusu olduğunda düşüncelerini tam olarak bitirmeyi reddetmenin nedeni, kesin bir tahminin olduğu için miydi? arkasında kimin olduğu hakkında?"

Maomao bunu düşünmek istemiyordu ama büyük bir kız kardeşin küçük bir kız kardeşi kıskanması ve onu öldürtmeye çalışması hiçbir şekilde ihtimal dışı değildi.

Bu kez Lishu tepki gösterdi: "Korkarım ki bilmiyorum." Onun Yine de yüz ifadesi azından hatırı sayılır bir zulme kaldığını gösteriyordu.

Bu akşam ayrı ayrı yemek yiyeceklerdi, bu yüzden Maomao'nun aklına bir fikir geldi. "Bu akşam sizinle yemek yiyebilir miyim ? Belki de Leydi Ah-Duo'ya bize katılmasını söyle."

Ah-Duo'nun adını duyunca Lishu'nun yüzü parladı. Maomao, Ah-Duo'nun bu talebi kabul edeceğini ve bu sayede Lishu'nun yemeğinde zehir olup olmadığını kontrol etmek için iyi bir bahane bulacağını tahmin ediyordu. Haydut-suikastçıları göndermeye istekli olan biri kesinlikle bir yemeği zehirlemeye tenezzül etmekten çekinmezdi.

Maomao, Lishunun gerçekten kimin çocuğu olabileceğini bilmiyordu ama

Her kim olursa olsun, bu onun hatası değildi. Bu düşünce genç kadın için üzülmesine neden oldu - evet, Maomao'nun bile içinde en azından bu kadar merhamet vardı.

Ah-Duo akşam yemeği davetini memnuniyetle kabul etti. Tüm yemeklerinin tek bir yere teslim edilmesini istediğinde, şef onlar için düşünceli bir şekilde bir oda hazırladı, muhtemelen noktalardan elde edilmiş renkli camdan kubbeli bir tavanı olan bir yer daha batıda. Işık vurduğunda bir mücevher gibi parlıyordu.

"Oldukça güzel bir yer," dedi Ah-Duo, çenesini okşayarak ve başını sallayarak

bilerek. Eş Lishu'nun gözleri neredeyse cam kadar parlaktı. Maomao ise cama bu renkleri vermek için ne yaptıklarını merak ediyordu. "Bunu kullanmamızın sorun olmayacağından emin misiniz?" Ah-Duo gülümseyen şefe sordu.

"Genç hanım arkadaşlarıyla hep burada yemek yedi.

ama son yıllarda kullanılmaz hale geldi." (Genç İmparatoriçe Gyokuyou'yu mu kastediyor?) "Tüm bu yapı buraya başka bir diyardan taşındı ve burada kendi tanrıları için bir ibadet yeri olarak hizmet verdi. Bu sizi rahatsız etmediği sürece buraya hoş geldiniz. Doğal olarak, herhangi bir tapınanla karşılaşmayacaksınız!"

Yeterince adil: biraz garip hissettirdi. Bu ülkenin kafirleri yok etme gibi bir politikası yoktu ama

Maomao din değiştirmesi için baskı yapılmasını istedi.

Ah-Duo, "Beni rahatsız etmiyor," dedi.

"Eğer Leydi Ah-Duo bunu kabul ederse, o zaman kesinlikle..." "Bu bardağı nasıl yapmışlar?"

Yaygara çıkmayacağını görmekten memnun olan şef, bir akşam yemeği için yer ayarlamaya başladı. Oda titizlikle temizlenmişti; parmağını yüzeylede kötü ruhlu bir adam gibi gezdirdi. Kayınvalidesi geride toz kalıp kalmadığına baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Ah-Duo, Suirei'yi davet ettiğini ama kadının reddettiğini bildirdi. Ah-Duo garip bir şekilde Suirei'den hoşlanıyor gibiydi, ama yemeğin matematiğinde garip bir yön : orada dördü varken, hepsi kadın olsa bile, biraz ikiye iki çöpçatanlık toplantısı gibi görünebilirdi.

Maomao bir gölgenin, gizli bir figürün koridorun karşısından onları merakla izlediğini hissetti ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Bunun yerine üçü de egzotik atmosferin ve lezzetli yemeğin tadını çıkardı.

Maomao, "Burayı temizlemekten mutluluk duyarım," dedi. Yemek bitmişti ve önce Ah-Duo ile Konsolos Lishu'yu geri göndermeye karar verdi. Ah-Duo'nun odası Lishu'nun odasının tam karşısındaydı, bu yüzden Konsolos'un zorbalığıyla herhangi bir sorun yaşamayacaklarından emindi. Kardeşim.

Ah-Duo, "Yardım edeyim," diye teklif etti.

"Hayır, teşekkür hanımefendi. Ben sadece bir garson çağıracağımı söylemiştim."

Ah-Duo yemek geldikten sonra, oturup konuşmak istediği gerekçesiyle garsonu kovmuştu. Doğrusu, yine de

çoğunlukla o ve Lishu konuşuyordu, Maomao sadece ara sıra kibarca araya giriyordu. Yolculukta olup bitenleri konuştular, anılarını paylaştılar ve bu şehrin ne kadar canlı olduğunu belirttiler. Sıradan bir sohbeti elbette ama Lishu'nun hoşuna gittiği belliydi; sürekli gülümsüyordu.

Gyokuyou'nun aile evinin oldukça büyük olduğu ortaya çıktı; Maomao sunucuyu bulmaya çalışırken kendini neredeyse kaybolmuş buldu.

Buradan sağa dönmem gerektiğine eminim... diye düşündü yürürken, arkasında birinin hissetti. Her hareket ettiğinde onu takip eden ayak sesleri duyuyordu ama o ne zaman hareket etse duruyordu. Arkasını döndüğünde Basen'in ona garip garip baktığını gördü.

Kadın bir şey söylemedi.

O da bir şey söylemedi.

Sonunda, "Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu.

"Ah, hiç de değil," diye cevap verdi, ama her zamanki gibi korkunç bir yalancı olarak gözleri anlamlı bir şekilde başka yöne kaydı.

"Kayıp mı oldunuz,
efendim?" "Kim, ben
mi? *Hayır...*"

Maomao, Basen'in Jinshi'nin sağ kolu olarak hayatta kalıp kalamayacağı konusunda giderek daha fazla endişelenmeye başladı. Neredeyse

Onu izlemek komikti. Ancak şu anda bu konuda ısrarcı olmak sadece zalimlik , bu yüzden oyun oynuyormuş gibi yaptı.

"Madem , o zaman belki benimle odama kadar yürüebilirsiniz. Ek binaya epey bir yol var."

"Evet, sanırım sadece şövalyece bir davranış olurdu," dedi Basen. As Maomao, odasının onunkinin yanındaki binada olduğunu hatırladı. Eğer onu bu kadar yakına getirebilirse, yolun geri kalanında o bile kaybolmazdı.

Ne büyük bir bela olabilirdi. Maomao yardım edecek kadar nazikti, ama yolda sohbet ederek onu eğlendirmek istemiyordu - bu kadar baş belası olaksa olmazdıSonunda sessizce yürüyebileceklerini düşünmüştü ama Basen gerçekten de bir sohbe başladı.

"Söylesene, Eş Lishu'nun nasıl biri olduğunu biliyor musun?" sordu, sözleri ayak sesleriyle noktalanıyordu.

"Usta Jinshi'nin cevap vermek için daha iyi bir konumda olacağını düşünmek zorundayım.

bu soruyu benden daha iyi bilir. Belki de ona sormalısınız."

"Bütün sorun da bu zaten. Yapamam," diye yanıtladı Basen, belli ki çok ciddi idi.

Ah hah. Anlıyorum. Basen belli ki bu keşif gezisinin amaçlarından birinin Jinshi- için bir eş bulmak olduğunun farkındaydı ve adaylardan biri olan, nispeten kolay okunan Lishu'nun sesini duyurmaya çalışıyordu.

Maomao uzun uzun "Bence bu oldukça karmaşık bir soru," dedi.

Lishu ürkek bir sulu göz olabiliirdi ve birçok açıdan hâlâ çok genç görünüyordu ama aynı şekilde hâlâ masumiyetini koruduğu da söylenebilirdi. Bu kadar çocuksu davranan birinden herkes hoşlanmazdı ama Lishu, bir erkeğin koruyucu dürtüsüne hitap edebilecek, temelde sevimli bir insandı.

"Ciddi misin?"

"Benden neden şüphe ediyorsun?"

Basen kollarını kavuşturarak ona baktı; Maomao eliyle işaret etti ve onu koridordan çıkarıp bahçedeki bir kayanın arkasına sakladı. Dışarıyı soğuktu ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

"Çünkü hem Jinshi Usta hem de babam bu ismi duyduklarında tereddüt ettiler."

"Ne hakkında tereddüt ettiniz?" Aptal rolü yapmaya çalışıyordu ve eğer Lishu'nun İmparator'un kızı olduğuna dair söylentileri bildiği ortaya çıkarsa, Maomao bunu geçiştirmeye çalışacaktı.

Basen ise hızla mırıldanmaya başladı: "Kendisi U klanının bir parçası ve son zamanlarda kendilerini biraz fazla rahat hissetmeye başladılar. Onu reddetmek için yeterli bir sebep değil ama... Hayır, aslında..."

Maomao, kendi alışkanlığını görmezden gelerek, "Lütfen kendi kendinize mırıldanmayın efendim," dedi.

"Söyleyeceğim şeyi kimseye söylemeyecek misin?" "Eğer durum , duymamayı tercih ederim."

"Bu kadarını duydun! Bırak da içimi dökeyim!" Eğildi ve onun kulağına fısıldadı: "Eş Lishu'yu evlendirmekten bahsediyorlar. Özellikle de Efendi Jinshi ile."

"Aman ."

Zaten biliyordu, bu yüzden şaşkınlık gösterisi yüzeyseldi.

En iyisi. Basen'i rahatsız ediyor gibiydi.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Sence de korkunç değil mi?"

"Ahem. Kendim için daha çok endişelenmem gerektiğini düşündüm.

başka birinden daha fazla. En iyi dönemimi çoktan geçtiğimi düşünürsek." "Şimdi sen , sanırım haklısın."

Bu kadar kolay kabul etmesi belki de neden kadınlar arasında pek popüler olmadığını .

Jinshi ve Eşi Lishu. Birbirleri için doğru yaşıydılar -Jinshi yirmi, Lishu ise on altı. Görünüş açısından, Jinshi biraz daha yaşlı, *daha olgun* görünüyordu, ama yine de birlikte son derece sıradan görünüyorlardı. İmparatoriçe'ye rağmen Gyokuyou'nun oğlu Jinshi'nin taht için oldukça önemli bir iddiası vardı; bu arada Lishu, henüz başka eşi olmayan Jinshi ile arka sarayın acımasız rekabeti içinde olduğundan kesinlikle daha iyi gelişecekti.

Böyle bir durumda Lishu ulusun annesi olamayabilir ama en azından bir başbakanın annesi olabilir.

Karısı. Kabul, bu onu ülkedeki tüm kadınların ve erkeklerin azımsanmayacak bir kısmının düşmanı yapacaktı, ama aynı zamanda ondan kurtulamayacakları *kadar* önemli Kolayca.

Güçlü insanlar evliliklerini politik olarak oynamak zorundaydı. Onlar için Maomao'nun kız kardeşi Pairin tarafından savunulan "özgür aşk" bir fanteziden başka bir şey değildi. Lishu'nun Jinshi- ile olası ailevi yakınlığının gölgesi düşünülduğünde bile, bu doğru olsa bile, onlar farklı anneler. Sorun olmazdı. Belki sağlık açısından ideal değildi ama Basen muhtemelen durumun bu kısmını zaten bilmiyordu.

Şu anda, Lishu en güçlü aday gibi görünüyordu. Maomao sabit bir şekilde yanındaki adama baktı: Basen, Jinshi'nin süt kardeşi, bunu en az onun kadar iyi anlamış olmalıydı. Yine de bu fikir derinlerde bir yerde onu rahatsız ediyor gibiydi.

Maomao ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Basitçe söylemek gerekirse: *onu bir baldız olarak hayal ediyor*. Basen, güzel ve son derece yetenekli ustası için yeterince iyi olup olmadığını kendisi öğrenmek istedi. servis edildi.

"Babam bu durumdan hiç memnun görünmüyordu," dedi Basen. Görünüşe göre bu işe başlamasına neden olan da buydu.

Anlaşılabilir, diye düşündü Maomao. Ne de olsa Gaoshun muhtemelen Jinshi ve Lishu'nun doğumları hakkında Basen'den daha fazla şey biliyordu.

Jinshi'ye gelince, Lishu konusunda muhtemelen iki tarafa da gidebilir. Kesinlikle yeterince güzeldi ve birkaç yıl sonra muhtemelen biraz daha olgunlaşacaktı. Ona güzel denemezdi.

doğal olarak yetenekliydi, ama onun hayatını zorlaştırmak için elinden geleni yapacak gibi de görünmüyordu. Tamam, aile ilişkileri biraz karmaşık olabilirdi ama hangi evlilikte kayınvalideyle kavga çıkmazdı ki?

"Bir tür *kusuru* olabilir," dedi Basen, neredeyse ağzı kulaklarına varıyordu.

Belki de bu şekilde söylememelisin, diye Maomao ona özel olarak tavsiyede bulundu. Biri duyarsa, iyi bir dayak yiyebilirdi.

"Madem bu kadar endişelisin, neden gidip onu kendin görmüyorsun?"

"Ne?"

"Elbette, şu anda onunla hiçbir tanışıklığınız yok ve bu özel keşif gezisinde bir erkeğin karşısına her çıktığında peçe takıyor. Ama sizi tanıdıkça açılacaktır. En azından biraz."

Gerçekten de Lishu artık bazen Suirei'nin yanında konuşuyordu. Suirei ile hiç doğrudan konuşmamıştı -Suirei'nin bir erkek olduğu izlenimine kapılmıştı- ama yine de. Maomao, Lishu'nun Suirei'yle Suirei'yi arka sarayda geçirdiği süre boyunca tanımıştı. Yolları bir ya da iki kez kesişmiş olabilirdi ama hiçbiri Lishu'nun hafızasında yer etmemişti.

"Leydi Ah'ı kurtarmaya giden siz ve adamlarınızdı- Duo'nun arabası, değil mi? Onu ziyaret etmek için mükemmel bir bahane ve bunu yaparken Konsolos Lishu'ya biraz daha yaklaşmak için."

"Şey... Evet..." Basen'in sesi oldukça gönülsüz çıkıyordu ve gözleriyle tam olarak buluşmuyordu. "Sadece endişeleniyorum... Şey, o bir kadın... Ve kadınlar benim gibilerden korkmaz mı?"

Ne? Maomao onun neye çalıştığını bilmiyordu. "Bunu genelevimden canını zor kurtaran adam söylüyor. bekaret."

"Bu konuda sessiz ol!" Basen haykırdı, öfkeyle kızarak

Pairin'i düşündü. Ne yazık ki, bağırması dikkatlerini çekti. Kendilerine doğru gelen ayak seslerini duyabiliyorlardı.

Basen bir eliyle Maomao'nun ağzını kapattı, o kadar güçlü tutuyordu ki Maomao neredeyse acı içinde inleyecekti. *Bağırın o!* diye öfkeleni ama sessiz kaldı.

"Orada biri mi var?" diye sordu bir ses kibarca. Sese benzeyen şey birkaç kişi yaklaşıyordu. Maomao, yanında Basen'in kalp atışlarını duyabildiğini düşündü; hala gitmesine izin vermemişti. *O Hiç değilse güçlensin*, diye düşündü, rahatsızlıkla yüzünü buruşturarak ve adamın onu bir an önce bırakmasını umarak.

Karanlıkta söylemek zordu ama üç kişilik bir grup gibi görünüyordu. Durdular ama içlerinden biri Maomao ve Basen'e sadece bir kaya mesafesi kalana kadar yaklaştı.

"Belki de bir şeyler duyuyordum," dedi adam ve gitmek için döndü.

Ancak sonra tanıdık bir ses şöyle dedi: "Belki de. Ama Basen'e ne oldu böyle?"

Basen bir bastırdı; şimdi kalbi gerçekten hızla çarpıyordu. Bir çatlama sesi duyuldu, bir dal kırılıyordu.

Oh, için...

Basen'i arayan Jinshi oradaydı. Ona yardım edenler de gözlüklü Lahan ve otuzlu yaşlarındaki züppe Rikuson'dan başkası değildi.

Bölüm 14: Batı Başkenti - İkinci Gün

Ertesi gün Maomao kendisini Lahan'dan başkası tarafından çağrılmamış buldu.

"Doğru, doğru, söylemeyi ihmal ettim," dedi tilki gözlü, dağınık saçlı adam çayını yudumlarken. Yanında yumuşak huylu Rikuson oturuyordu. Köşkte bir çardakta oturuyorlardı, yakındaki vaha burayı esintili ve serin kılıyordu. Evin tamamı fırsatlarını en üst düzeye çıkarmak için inşa edilmiş gibiydi. "Ben Birkaç nedenden ötürü buraya gelmem emredildi. Sanırım ilgilenmem gereken iş meseleleri olduğunu söyleyebilirsiniz."

Maomao'ya göre herkesin bir yeteneği vardı ve Lahan'ın da işin içine zor rakamlar girdiğinde koşarak gelmesi beklenebilirdi. Rikuson'un neden onunla birlikte olduğuna gelince...

"Amirim başkentten ayrılmak istemiyor, bu yüzden onun yerine ben geldim."

"Huh," diye gözlemledi Maomao. "Çok işe yaramaz bir amire benziyor, efendim, söylemeliyim."

"Dürüstlüğünüzü takdir Maomao, ancak burada ve şimdi bir nebze sağduyulu olmanın olacağını düşünüyorum." Bu ender rastlanan şeylerden biriydi: Lahan'dan ciddi bir yorum. Her neyse, Maomao bunu gayet iyi anlıyordu; bu yüzden Kibar bir ton benimseyin.

Basen ve ardından Jinshi ile karşılaştıktan sonra geç olmuştu, bu yüzden Maomao doğruca yatağa gitmişti ama görünüşe göre diğer herkes ayakta kalmıştı ve sonuçlar hiç de hoş olmamıştı. Her şey kulağa Yine de Maomao bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. Basen'in onu tuttuğu yerde hâlâ kırmızı izler vardı ve şu anda asıl derdi bunlardan kurtulmaktı.

Jinshi ve Basen'den bahsetmişken, bu öğleden sonra bir toplantıları vardı.

Akşam yemeğinde siyaset yapmak ve sürekli birbirlerinin kulağını çekmeye çalışmak Maomao'ya büyük bir baş ağrısı gibi geldi. Artık kızı yerine bir imparatoriçesi olan Gyokuen'le uğraşmak yeterince kötüydü ama bir de işin içine yabancılar girince bu düşünce daha da iç karartıcı bir hal alıyordu.

"Peki benimle konuşmak istediğin konu neydi?" Maomao sordu. "Evet, o." Lahan gözlüklerini burnunun köprüsünden yukarı kaydırdı işaret parmağıyla. Sonra cübbesinin kıvrımlarından bir kâğıt parçası çıkardı. İnce detaylara sahip bir aranıyor posterini olduğu ortaya çıktı.

"Huh..."

Resimde henüz nispeten genç, zarif yüz hatlarına sahip bir kadın görülüyordu. Bu bile onu pek çok kadından biraz farklı kılıyordu, ancak afişte başka açıklamalar da vardı: "Kırmızı gözler; beyaz saç; soluk ten." *Bu, listeyi* biraz daralttı. Aslında Maomao'nun aklına bu tanıma uyan tek bir kişi geliyordu.

"Beyaz Kadın mı? Onu görmeye birlikte gitmiştik."

"Evet, öyle yaptık," dedi Lahan ve ona ikinci bir kâğıt parçası göstermeye başladı.

"Bu kim?"

Bir başka aranıyor afişi, bu sefer bir adamı gösteriyordu. Ne yazık ki resimler hiçbir zaman gerçeğine benzemiyordu ve Maomao zaten ilgisini çekmeyen insanların yüzlerini hatırlama zahmetine nadiren katlanıyordu. Kısacası, adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lahan aranan posterleri yan dizdi.

Hm? Maomao'nun hafızasının kenarlarında bir şey, adamı bir yerlerde görmüş olabileceğine dair his belirdi.

"Bu adamı birkaç gün önce bulduk," dedi Lahan. "Bu doğru," diye ekledi Rikuson, "bundan eminim."

"Sör Rikuson hiçbir yüzü unutmaz."

"Belki de tek yeteneğim," dedi alçakgönüllülükle. Tamam, hâlâ askerliğe pek uygun görünmüyordu. Ancak Rikuson'un patronu olarak görev yapan eksantrik stratejistin bir yüzü diğerinden ayırt edemediği düşünülürse, Rikuson'un gibi yetenekli birinin etrafta olmasının zararı olmazdı. O tek gözlüklü ucubenin yargılama yeteneği vardı. diğer insanların neredeyse insanüstü görünen kullanımları.

"Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Yaklaşık iki gün önce. Onu bulmamızı beklediğini sanmıyorum - vagonlardan yük getiren hamallardan biri gibi davranıyordu." Ve dahası. "Söz konusu kargo Shaoh'lu bir tüccara aitti."

Şaoh: Li'nin batısındaki çöl bölgesinin ötesinde bir ülke. Oldukça tehlikeli bir yerde bulunuyordu; güneyinde dağlar vardı ama diğer üç tarafı daha büyük uluslarla çevriliydi. Maomao'nun hatırladığı üzere, iki özel elçi

Bir yıl önce mahkemeyi ziyaret eden Shaoh'dan gelmişti.

Ve bu biri Shi klanına feifa ateşli silahlar tedarik ediyordu.

Maomao'nun yüzü karardı. "Bu kötü bir şey, değil mi?" "Genel olarak öyle diyebilirim."

Bu, başkentte sorun çıkaran aynı kişilerin şimdi de Shaoh'lu tüccarlar arasında ortaya çıktığı anlamına geliyordu.

Ve eğer Beyaz Hanım'la bağlantıları varsa, o zaman afyon taşıyor olmaları ve haydutlarla bağlantıları olması ihtimali çok yüksekti. Politik olarak yoğun Maomao bile, başka bir ulusun böyle insanları barındırmasının kötüye işaret olduğunu anlayabilirdi.

"Daha da kötüsü, Shaoh kendi içine kapanmayı seviyor." Başka bir deyişle, bir suçluyu yakalamak için dışarıda olsalar bile, öylece içeri dalamazlardı.

etrafında. "Normalde onu ele geçirmemiz mümkün olmazdı," diye devam etti Lahan. Yine de, tamamen ayrı bir ulusa gelen birinin, tamamen farklı davranıyor olduğunu hayal etmek zordu.

hükümetinden bağımsız olarak. "Ama bu konuda hiçbir şey söyleyemiyoruz. Sorun da bu."

Nihayetinde ifadeleri, iyi bir hafızaya sahip olduğu iddia edilen tek bir askerden geldi. Rikuson ne derse desin, insanlar onun sadece bir kişi olduğuna kolayca itiraz edebilirdi; gördüğü kişi konusunda pekâlâ yanılıyor olabilirdi. Lahan başkenti bilgilendirmeyi deneyebilirdi, ama ülkedeki en hızlı atı bulsalar bile

dünyada, mesajın iletilmesi on günden fazla sürerdi ve herhangi bir yanıtın gelmesi de yine aynı süreyi alırdı.

Görünüşe göre onu Maomao'ya getiren de tüm bunlardı.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ziyafette olmanı istiyorum. Bu yüzden bir odan var,

değil mi? Burada, şu anda, La klanının bir prensesisin."

Maomao bir şey söylemedi, ama yüz ifadesi Lahan'ın kaşlarını çattı. "Ahem. Lütfen bana dişlerini gösterme. Kim bilir kim izliyordur? Bak, Sör Rikuson bile senden korkuyor."

"Ben hiçbir şey görmedim, efendim ve hanımefendi." Rikuson hiçbir şey olmamış gibi mavi gökyüzüne bakıyordu. Belki de Maomao'nun ona daha iyi bir adamdı.

Kısacası, söz konusu iş görüşmeleri, gerçek bir tüccar olsun ya da olmasın, bu adamı reddedilemeyecek kadar önemli kılıyordu. Ama eğer görüldüğünden daha fazlası vardı, sorun olabilirdi. Eğer o gerçek biriye, Beyaz Leydi onunla birlikte olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, simyasıyla bilinmeyen bir zehir hazırlamış olabilir mi? Ya da belki de sadece uyuşturucu kullanıyorlardır. Hatta başka bir planları da olabilir.

"İşin içinde nadir bulunan zehirler olabilir. Merak etmiyor musun?" Lahan söyledi. Pis bir numara. Eğer bunun bir işe yarayacağını düşündüyse Maomao da onunla birlikte gidecek. "Eğer adamı yakalarsak, tam olarak ne tür zehirler olduklarını araştırmakta özgürsünüz."

Bu sefer hiçbir şey söylemedi ve yüzü nötr kaldı. "Tabii ki, eğer ilgilenmiyorsanız, o zaman bu kadar..."

Maomao iç geçirdi ve Lahan açık açık sırıttı. Evet, öyleydi doğru: ona sahipti. Ama bedavaya anlaşılmaktan nefret ediyordu. Elbette bir onur ödülü alacaktı ama başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Eşi Lishu aklına geldi.

"Yani bir kez gördüğün herkesi hatırlayabiliyorsun, öyle mi?" sordu Rikuson'a dönerek.

Sonunda bakışlarını gökyüzünden indirdi. "Evet, hanımefendi. İtiraf etmeliyim ki pek ilginç bir yetenek değil."

". Peki insanların yüzlerinden kan bağı olup olmadığını anlayabilir misiniz? Örneğin ebeveyn ve çocuk olup olmadıklarını?"

"Sanırım deneyebilirim," dedi Rikuson. Her çocuk ebeveynlerinden *bazı* fiziksel özellikler alır ve Maomao belki de Rikuson'un böyle şeyleri görebildiğini ya da hissedebildiğini düşünmüştü. Ama o şöyle dedi, "Ancak, bu sadece benim öznel görüşüm olacaktır. Bazıları olmadan

Çok iyi bir sebepten ötürü, buna herhangi bir şeyin kanıtı denemez."

"Haklı," diye araya giren Lahan, Maomao'nun pis bir bakışını kazandı.

"O zaman başka bir yolu yok mu?"

Lahan da diğerlerinin göremediği bir dünyayı görüyor gibiydi. Bunu bir şekilde kullanabilmeyi diledi.

"Benim herhangi bir sözde kanıtın başkaları tarafından kabul edileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Maomao onunla aynı fikirde olmak zorunda kaldı. Açık, ölçülebilir kriterler olmadan, haklı olsa bile yargılarının doğruluğunu tespit etmenin hiçbir yolu olmayacaktır. Çocuklar herhangi bir Ebeveynlerinden ayırt edici bir dizi fiziksel özellik, ancak bunlar aynı olmayacaktı ve her halükarda, sadece bir olasılığa işaret edeceklerdi. Keşke herkesin üzerinde anlaşabileceği bir standart olsaydı.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için içten özürlerimi sunarım," dedi Rikuson. "Lütfen, hiçbir şey düşünmeyin."

"Haddimi aşıyorsam beni bağışlayın," diye ekledi tereddütle, "ama belki arada sırada Lakan Usta'nın malikanesine gelebilirsiniz?"

Uzun bir aradan sonra Maomao, "Belki de senden bir daha bundan bahsetmemeni isteyebilirim," dedi. Kadının yüzü buruştu. Rikuson denen bu adam son derece düzgün bir insana benziyordu ama konuşulacak ve konuşulmayacak şeyler olduğunu anlamıyor gibiydi.

Rikuson başını eğerek, "Özür dilerim," dedi. "Sanırım işe dönsem iyi olacak." Sonra aceleyle dışarı çıktı.

Bower.

Lahan Maomao'ya baktı, yüzü tam olarak tek bir ifadeye oturmamıştı. "Gelmekle ilgilenmiyor musun?"

"Senin şu ziyafetine mi? Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Rikuson gidince, daha az kibar konuşmaya başladı.

"Hemen sinirlenme. Batılı tüccarın sattığı bu maldan sen de istemiyor musun?"

Yani ona rüşvet verme girişimine devam edecekti. Elbette bunu istiyordu. Maomao sustu ve Lahan ona yakından baktı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Bir süre sonra, "Biliyor musun, de..." dedi.

"Evet?" Maomao'nun kızgın olması, yarı yarıya kibar olamayacağı anlamına gelmiyordu. Garsonun getirdiği çaydan bir yudum aldı.

"Dün gece... Siz ve Sir Basen... Herhangi bir şey mu?"

Maomao çayı tükürmemek için yeterli olgunluğa sahipti ama tadı aniden çok acı gelmişti. Olabildiğince çabuk yuttu. *Bunun* ebeveynler ve çocuklarla ilgili bu konuşmayla ne ilgisi vardı? Çocuklar mı?

"Efendi Basen bir vir-"

"Biliyorum, biliyorum, söylemek zorunda değilsin. Aman Tanrım, kes artık. Bir erkeğin en utanç verici sırlarını tanıştığın herkese anlatmak zorunda değilsin."

Haklıydı; söylediği şey kabalıktı. Ona bakınca açıkça belli olsa bile, onun yaşındaki genç bir adamın böyle bir gerçeği açıklamak istememesini anlayabiliyordu. Eğer bu konuda gerçekten utanıyorsa, kız kardeşi Pairin'in ona öğretecek kadar nazik olacağından emindi. Pairin kaslı erkeklerden hoşlanırdı.

-Neden onu şımartmıyorsun?

"Uygunsuz bir şey düşünmüyorsun, değil mi?" Lahan sırttı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Basen'i Pairin'in odasına itmeyi kesinlikle hayal etmemiştii.

"Eminim bilmiyorsundur. Bu durumda..." Yarım bir nefes aldı ve sonra hayal bile edilemeyecek bir şey söyledi. "Belki de İmparator'un küçük kardeşinden tohumunu senin içine ekmesini istemekle ilgilenirsin. göbek."

Bir an için Maomao'nun aklına, çayının geri kalanıyla onu ıslattığı için kimsenin onu suçlamayacağı geldi ama başkasının evinde oldukları için bundan kaçındı. Bununla birlikte, Maomao'nun bir yanıtla yorum yapın.

"Doğum yapmayı denemek istediğini biliyorum, sadece deneyim için.

Ama hiç ilgilenmiyorsunuz. Ben, mutlu olurum.

İmparator'un küçük kardeşinin çocuğunu büyütmek için, ve ben işi iyi yaparım. Bu arada sen de istediğini yapabilirsin, ya da belki, hoşlanmadığınız şeyleri yapmayın. Size illa ki

resmen onun karısı olacağım. Sadece birkaç hata olması gerekiyor. Sen , ben de bir varis sahibi olurum; herkes mutlu olur."

"O zaman kendin bir tane yap," diye Maomao.

"İsterdim ama bir türlü ideal partneri bulamıyorum."

Lahan'ın "ideal partneri" muhtemelen Jinshi'nin kadın versiyonuydu, ulusu dize getirecek olan. Ne de olsa böyle kadınlar ağaçta yetişmiyordu.

"İmparator'un küçük kardeşi olması gerçekten çok yazık.

Düşünsenize, yanağındaki o yara iziyle bile güzellikte ondan üstün kimse yok."

"Neden en değerli *varlığınızı* kesip rahim nakli yaptırmıyorsunuz? İçine biraz tohum *ektirmiyorsun?*"

"Bunu yapabilir misin?" Lahan'ın bunu bu kadar ciddiyetle sorması korkutucuydu. Maomao hayır, yapamazsın diye cevap verdiğinde, Lahan yere baktı, aslında biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Yani heteroseksüeldi ama belli ki cinsiyet değiştirmeye ilgili bir sorunu yoktu. Maomao onun ne demek istediğini anlamamıştı.

Standartlar.

Yani Jinshi söz konusu olmayabilirdi ama biri Jinshi'nin çocuğunu doğurursa, yavru ona benzeyebilirdi. Belki de bu Lahan'ın ne düşündüğünü. Belki de ortalama bir yüze sahip olan Maomao'nun anne olmasıyla, Jinshi'nin yüz hatlarının daha belirgin kalabileceğini umuyordu - ve şimdi bunu ortaya çıkarmaya çalışıyordu bir bahane çalışıyordu. Gerçekten de bir varis. İkisi de çocuğun kız olması halinde ne olacağını biliyordu.

"Hayatım boyunca ona bakacağıma ve büyüteceğime söz veriyorum," dedi Lahan. Yani, onu gelini yapana kadar yetiştirecekti. Başka bir şey olmasa bile, kesinlikle uzun vadeli düşünüyordu.

Maomao o anda onu pedofil olarak damgalamış olabilirdi ama belki de bu sadece Jinshi'nin güzelliğine olan bağlılığının derinliğini gösteriyordu. Maomao, Jinshi'nin güzelliği karşısında bir kadının Jinshi'nin görünüşünün bir kısmı bile ona miras kalsa, gelmiş geçmiş en güzel kadınlardan biri olurdu. Ayrıca Lahan'ın da tamamen umutsuz, tamamen değersiz olduğunu ve eğer birisi ona iyi bir erkek tanıyıp tanımadığını sorarsa, tanıyacağı tek kişinin o olduğunu asla ve asla onlarla tanıştırmayın. Asla.

"Her neyse, bir dene bakalım!" dedi, umut dolu gözlerle ona bakarak. Maomao son çayını da içti ve giderken Lahan'ın ayak parmaklarına basmaya dikkat ederek çardaktan ayrıldı.

Odasına döndüğünde terzi oradaydı. Lahan onun gelmesini mi ayarladı? Onun için zaten birkaç cübbe hazırlamıştı ve uyup uymadığını kontrol etmek istedi. Desen ve süslemeler Maomao'nun alışık olduğundan biraz farklıydı; eteği neredeyse bir western elbisesine aitmiş gibi görünüyordu.

"Şimdi, bayan, benim için üstünüzü değiştirme nezaketinde bulunursanız."

Parlak kırmızı allık sürmüş olan terzi ona çok çeşitli kıyafetler giydirdi. Eğer bu işin arkasında Lahan varsa alışılmadık derecede cömertti. Maomao sonraki bir saati oyuncak bebek muamelesi görerek geçirdi.

Terzi nihayet eve döndüğünde Maomao nihayet yatağa uzandı. Ancak o zaman masanın üzerinde duran bir şeyi fark etti: Paulownia ağacından yapılmış mükemmel kalitede bir kutu.

Sanırım içinde ne varsa giymem gerekiyor. Belki de cübbesinin kemeri için bir kuşak tokasıdır, diye düşündü ama açtığında gümüş bir saç çubuğu buldu. Bir an için, bir daha görmeyi hiç ummadığı gümüş saç çubuğunun bir şekilde kendisine geri dönmeyi başardığını düşündü.

Çok güzel bir parçaydı, üzerinde ay ve çiçekler ve gelincikler vardı. Güzeldi, evet, ama Maomao sırtarak gelinciklerin ne anlama geldiğini anladı. Devam etti ve sırf bu yüzden çubuğu saçına taktı. Garip bir şekilde, oldukça uygun hissetti ve daha sonra aksesuarı takmaya devam etme şekli belki de ondan oldukça farklıydı.

O gece büyük salonda ziyafet vardı. Başkentten gelenler de dahil olmak üzere tüm önemli şahsiyetler oradaydı. Jinshi'ye sözde hadım olduğu zamanlarda şehvetle ya da küçümseyerek bakan büyük adamlar şimdi içkisini doldurmak için kendi kendine tökezledi. Maomao kıkırdamasını bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Maomao, çoktan oturmuş olan Lahan'ın yarım adım gerisine oturdu.

Oturdu. Erkekler ve kadınlar normalde birlikte oturmazlardı ama Maomao'ya misafir muamelesi yapılıyordu. Odanın başka bir yerinde Jinshi, Gyokuen ile birlikte oturuyordu ve çaprazlarında orta yaşlı, orta yapılı bir adam vardı.

Lahan, "O-şey, bunu görebilirsiniz," dedi. Belirsiz sözcük seçimine rağmen Maomao onun ne demek istediğini tam olarak biliyordu. Uryuu, Lishu'nun babası. Konsorsiyuma benzediği kesinlikle söylenebilirdi ama yine de de söylenebilirdi. Sadece iyi bir önlem için, o tekrar Lahan'a baktı. Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu ama uygun olan tek cevabı verdi: "Tam olarak kimi karşılaştırmam gerekiyor?"

Haklıydı; Eş Lishu meselesi kamuoyuna fazla duyurulmamalıydı. Maomao dikkatsiz davranmıştı ama sonra, Lahan'ın Aklında ne olduğunu hemen tahmin etti ve sarayda dedikoduların döndüğünü öne sürdü.

Dahası, özel bir izinle arka sarayın dışında olduğu için, Lishu bir erkeğin yanında olduğu her an yüzünü bir peçeyle örtüyordu. Yüzünü göstermesi tam olarak yasak değildi ama muhtemelen bunu yapmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyordu. Bu yemekte de yoktu. Onun yerine Uryuu'nun yanında genç bir kadın oturuyordu. Jinshi'ye bakışlar fırlatıp duruyordu. Maomao onun cübbesinin kesiminden ve ağzını yelpazesıyla gizleyişinden Lishu'yu tokatlayan üvey kız kardeş olduğunu anladı.

Üvey kız kardeş babasının kolunu çekiştirerek ona bir şeyler söyledi ve ardından Uryuu, bir tür her şey benim için-kızı, Jinshi'ye döndü ve belli ki küçük kızını tanıştırma umuduyla sohbet etmeye başladı.

Maomao sahnenin içine gömülmesine izin verdi. Üvey kız kardeşin görünüş konusunda oldukça sıradan bir takıntısı olduğu açıktı. Açıkçası, tüm

Kadın ve erkeklerin bir arada olduğu bu düzenleme Maomao'ya tuhaf gelmişti. Tüm bu kodamanların arasında bulunmak için sahip olduğu nitelikler, akrabası olmaktan başka bir şey değildi.

Lahan, orada bulunmasının gerçekten kabul edilebilir olup olmadığını merak ediyordu. Belki de mesele buydu.

Orada bulunan diğer adamların çoğu da Uryuu ile aynı şekilde düşünüyor gibiydi; kendilerini tanıtmak için sabırsızlanıyorlardı.

Jinshi'yi kızlarına verdi. Gyokuen'in kızı zaten bir İmparatoriçe, evin efendisinin bu konuda oldukça sakın görünebileceği anlamına geliyordu. Gerçekten de Jinshi'nin duruma nasıl tepki verdiğini izlemekten keyif alıyor gibiydi. Evet, o gerçekten de İmparatoriçe Gyokuyou'nun babasıydı.

Hizmetçi kadınlar bile Jinshi'nin bakışlarını fark ettiklerinde kızardılar ama bu onlara işlerini unutturmaya yetmedi. Hiçbir bardağın boş kalmaması için her zaman tetikteydiler. Ne zaman bir Tabak temizlendikten sonra bir sonraki yemek geliyordu ama ne yazık ki yüksek memurlar pek fazla yemek yemiyordu. Örneğin Uryuu: biraz pirinç ve kemikli kuzu eti atıştırdı ama alkol dışında her şeyi reddetti.

Lahan balığa oldukça düşkün görünüyordu; yediği tek şey o gibi görünüyordu. Bu durum şefleri biraz rahatlatmışa benziyordu.

Maomao da balıktan biraz tattı. Beyaz balıktı, salamura edilmiş ve tuzlanmıştı - muhtemelen burada bu şekilde muhafaza etmeyi başarmışlardı. Biraz tuhaf kokuyordu ama muhtemelen sadece mayalanmıştı,

çürük değil. Başkentte taze balık bulmaya alışkın biri olarak Maomao bunun arzulanan bir şey olmadığını düşündü ama en azından Lahan kokan balığı kuzu etine tercih eder gibi görünüyordu.

Maomao hiçbir şeyden rahatsız olmadan karnını doyurdu. Çeşitli memurların kızları dudaklarındaki allık bulaşmasın diye meyve suyundan narin yudumlar almakla yetindiler ama Maomao onların ne yaptığını umursamadı. Görünüşe göre giydiği kıyafetler kabul görmüştü, ama her zamanki kıyafetlerini giymiş olsaydı, onu pis bir bulaşıkçı olarak kovalayacaklardı. Birden fazla baba "Sir Lahan "a yaklaşıp "onurlu genç kızının" kim olduğunu sordu.

Ama genç kadının kendilerini yüzünde tavuk çorbasıyla karşıladığını gördüklerinde pişmanlıkla gülümseyip özür dileyeceklerdi. Maomao'nun ailesinin *hepsinin* tuhaf insanlar olduğuna dair söylentilerin yakında başlayacağına şüphe yoktu.

Akşam yemeği için çok alışılmadık bir şey sunulmuyordu, ancak saraydaki tipik yemeklerden farklı olarak burada insanlar büyük ortak tabaklardan kendileri servis yapıyordu. Eğer herhangi bir şeyin içinde zehir olacaksa, bu doğrudan sunucular tarafından konulan bir şey olmalıydı.

Bu yemeğin tam olarak nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Ziyafetleri biliyordu ama egzotik kıyafetler bunun Maomao'nun bildiği tüm ziyafetlerden farklı olacağını gösteriyordu. Babası ona batıdaki ziyafetlerin yemekten çok dans etmekle ilgili olduğunu söylemişti ama o pek anlamamıştı. Ve başlangıçta zar zor hayal edebildiği bir durumda zehir kontrolü yapmak zor olacaktı.

Öncelikle, belirli bir tabaktan kimin yiyeceğini asla bilemediğinizde, yemeği servis eden görevlileri yakından takip etmeniz gerekirdi. Ve yemeğin içeriğini tam olarak bilmeden, bir baharatı zehirli bir otlarla karıştırmak çok kolay olurdu. Bu nedenle Maomao yemek yerken yiyeceklerin tatlarını ve görünüşlerini not etmeye çalıştı.

Normalde, böyle resmi bir ziyafetin bir numaralı kuralı mümkün olduğunca az yemektir; ancak, İmparatoriçe'den özür dileyerek Gyokuyou'nun babası, bu Maomao'nun yapabileceği bir şey değildi.

Yemeğini yemeye devam ederken, biri yanına bir bardak şarap koydu. Çalışkan bir garson olduğunu düşünerek kafasını kaldırıp baktığında fincanın yanında oturan adamdan geldiğini gördü.

Onu. Görünüşe göre garsonlar tarafından kendisine içki doldurulmasına aldırımıyordu ama kendisi içmeyecekti. Yani bu kadar düşünceli olan güzel çocuktü.

Maomao, "teşekkür ederim Üstat Rikuson," dedi.

"Bana karşı özel bir unvan kullanmanıza gerek yok, Bayan Maomao." Bayan, Maomao'nun yüzüne belirgin bir kaş çatma ifadesi getirmeye yetmişti. Ama açıkça düzeltilmesi de bir o kadar sinir bozucu olurdu ve bu onun küçük dürtüsü gibi görünüyordu. Maomao ne yapacağını asla bilemezdi.

Bu adamla konuş.

"Rikuson, o zaman." Kendini tuhaf hissediyordu ama onun kendisine bir daha "genç bayan" dememesi için her şeyi yapardı.

Rikuson, görünüşe göre yatışmış, gülümsedi. "O halde, Maomao. İçkimi tutma konusunda pek iyi değilsinizdir, bu yüzden benim yerime içersen mutlu olurum."

Böyle bir daveti nasıl reddedebilirdi ki?

Ve şarapta bir sorun olmadığından emin olmalıyız.

Kadehi dudaklarına götürdü. Üzüm şarabıydı.

Alkolik. Damağını temizlemek için bir yudum su içti ve ardından bir sonraki yemeğine doğru ilerledi. Servis elemanları kesinlikle Maomao'ya öncelik veriyordu, bu yüzden kendine yardım etmek zorundaydı. Ama yine de bu Kadın ve erkeklerin birbirine karışması tuhaftı; çoğu insan Maomao gibi bir kadının sessizce arka planda kalmasını bekliyordu.

"İstediğiniz bu muydu?" "Evet, teşekkür ederim."

Maomao'nun istediği yemeği uzanıp alan Rikuson oldu. Görünüşe göre o eksantrik stratejistin yanına boşuna atanmamıştı; iyi huylu olması hizmetinde hayatta kalmasına yardımcı olmuş olmalıydı. Rikuson belli aralıklarla garsonlara el sallamaya, bunu istediğini ya da bunun kalmadığını söylemeye başladı. İlk başta onları gerçekten zorluyor gibi görünüyordu ama sonra yüzlerini ve vücutlarını incelediğini gördü.

Onları hafızasına kaydediyor, diye düşündü. Maomao'nun hizmetkârların yüzlerini hatırlamakta zorlanmaması için bir neden daha. Kendisi yemekleri öğrenirken, onun bu konuda endişelenmesine izin verebilirdi.

"Çok güzel bir saç çubuğunuz var," dedi Rikuson. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yani nasıl kibarca sohbet edileceğini de biliyordu. Maomao Paulownia ağacından yapılmış kutudaki saç çubuğunu hâlâ taktığını hatırladı. Gösterişli değildi ama eğitimsiz bir göz bile iyi yapılmış olduğu anlaşıyordu. Maomao, odadaki daha görgülü genç hanımların ara sıra saçlarına fark ettiğini düşünmüştü ve şimdi nedenini anlıyordu.

Sonra satabilirim, diye düşündü.

Neredeyse aynı , kırılan sofranın gürültüsü duyuldu. Sesi geldiği yöne baktığında dehşete düşmüş bir hizmetli kadın ve elini havaya kaldırmış Uryuu ile karşılaştı. "Sana söyledim, istemiyorum!" Uryuu bağıırıyordu.

"Ben... Özür dilerim..." Kadın hâlâ dehşete kapılmış bir halde tabağın parçalarını temizlemeye başladı. Görünüşe göre tabak yerde sekmiş ve duvara çarpmıştı; içindekiler etrafa saçılmıştı Her yerde.

Ne büyük kayıp. Maomao anlamıştı: aşçılar bütün

Balığı hazırlamak için o kadar zahmete girmişti ve garson da muhtemelen balığın yenildiğinden emin olmak istemişti. Ama yine de biraz ileri gitmişti.

Odadaki diğerleri şok olmuş görünüyordu. Uryuu neden olduğu kargaşanın farkına tekrar sakın görünmeye çalıştı.

"Tanrım, bana bak. Çok özür dilerim," diyerek odadakilere gülümsedi ama bu yemeği tekrar tabağa koymasına yetmedi. Uryuu hakkında oldukça olumsuz söylentiler duyulmuştu ama yine de buradaki tepkisi oldukça asabi görünüyordu.

Gyokuen sakalını sıvazladı ve başka bir sunucuya fısıldadı. Muhtemelen hatalı kadının disipline edilmesi, hatta kovulması talimatını verdi. Kızına benzediği şeylerden birinin merhamet olduğunu umabilirdi.

Bölüm 15: Ziyafet (Birinci Kısım)

Diplomasi çok : örneğin

Her bir yoldan ulaşılması yirmi günden fazla süren bir yere sadece beş gün kalmak için gittiler. Bu beş gün boyunca buluşmalar, selamlaşmalar ve yemeklerin sonu gelmedi, öyle ki

Önemli insanlar sürekli meşguldü; oysa Maomao'nun yapacak böyle bir işi yoktu. Yine de tam olarak gezmeye gidemezdi, bu yüzden kapısı çalındığında belki bahçedeki bitkileri incelemeye giderim diye düşünüyordu.

Bu da kim?

Kapıyı açtığında orada gülümseyerek duran bir kadınla karşılaştı. Maomao onun adını bilmiyordu ama kim olduğunu biliyordu: Konsolos Lishu'nun üvey kız kardeşi. Gerekli maiyeti iki yanında duruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Maomao kibarca sordu ama *aklından, Eş Lishu'nun odasının yan tarafta olduğunu* geçirdi. En azından bu düşünceyi kendine saklayacak kadar yetişkin biriydi.

Üvey kız kardeş Maomao'ya baktı ve sonra kasıtlı olarak "Pfft!" diye güldü. İnsan böyle bir gülüşe neyin sebep olduğunu sorabilirdi. sinir bozucu derecede küçümseyici bir gülüştü ama kadının Maomao hakkındaki genel değerlendirmesini yansıtıyor gibiydi.

"Sadece kendimi tanıtabileceğimi düşünmüştüm," dedi diğer kadın. "Adı geçen klanların üyeleri olarak, gelecekte birbirimizi tekrar görebileceğimizi tahmin ediyorum."

Maomao, klan isimlerinden bahsedildiğinde kaşlarının çatıldığını hissetti. Bir kereliğine bile olsa ailenin bir üyesiymiş gibi muamele görmekten nefret ediyordu.

Bu sırada üvey kız kardeşi Maomao'nun kafasına bakıyordu. "Dün gece taktığın saç çubuğu gerçekten muhteşemdi," dedi.

"Sizce de öyle mi? Ne yazık ki nesnelerin değerini pek anlayamıyorum."

Dikkati orada mıydı? Bu prenses tipler gözleri çok çabuk parlıyordu. Maomao, eğer saç çubuğunu satacak olursa, kısa süre içinde izinin sürüleceğini fark etti.

"Bu akşamki ziyafette ne giyeceğini öğreneceğim için çok heyecanlıyım," dedi üvey kız kardeş ve sonra ağzını tavus kuşu tüyünden bir yelpazenin arkasına saklayarak uzaklaştı.

Bu tanışma ile ilgili değildi.

Gözlem, diye düşündü Maomao. Batıya doğru yapılan sefere eşlik eden birkaç genç kadından biriydi; gerçi bir gece önceki akşam yemeğine bakılırsa, orada *bulunanların* çoğu Jinshi ile yakınlaşmayı umuyordu.

Kadının yürürken kalçalarının nasıl sallandığını izleyen Maomao, bu üvey kız kardeşin pek de ona benzemediği sonucuna vardı.

Eş Lishu. Eğer öyle , belki de Lishu ailesini daha az merak ederdi. Yine de, eğer İmparator gerçekten Lishu'nun babasıysa, Maomao onu kullanmak için daha iyi bir yol bulamaz mıydı diye düşünmeden edemiyordu. Kendisi için kötü niyetli olabilirdi ama Lishu'nun kullanılabileceği daha iyi yerler olduğunu düşünüyordu.

Sabah ilk iş olarak alay edilen Maomao, kendini daha iyi hissetmek umuduyla bahçeye yöneldi. Çok önemli bir vaha tarafından beslenen bir bahçe

bu kurak topraklarda güç. Ancak Maomao bunun tamamen anlamsız olmadığından şüpheleniyordu; İmparatoriçe Gyokuyou'nun babası sırf kendi iyiliği için lükse düşkün bir adam gibi görünmüyordu. Maomao, Yeşim Köşkü'nde hizmet eden kadınların sayısını ve kalitesini düşündüğünde, babasının kızına da bu dersi verdiğini fark etti.

Peki bahçede ne vardı? Bir köşede, Maomao'nun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen tuhaf bir bitki yetişiyordu. Yaprakları ya da sapları olduğu söylenemezdi. Gözlerini kocaman açarak incelediğinde, yüzeyinde mum gibi bir çeşit balmumu olduğunu ve Dar dikenlerle kaplıydı. Aloe'ye benziyordu ama yelpaze şeklindeydi. Çok meraklanan Maomao ona dokunmak için uzandı.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım. O dikenleri almak kolay değil

"Biri seni sopalarlarsa dışarı çıkarlar" dedi. Ses belli ki Maomao ona doğru baktığında, erkek giysileri içinde sevimli bir insanın çömelmiş, sıra dışı bitkiyi incelediğini gördü. Bu Suirei'ydi. Yanında genç bir adam vardı. İlk bakışta bir hizmetçiye benziyordu ama Maomao onun bir hizmetçi olduğunu biliyordu. bakıcı. Buraya gelmesine izin verilmesi bile garipti; belli ki bakıcı çok katı değildi.

Suirei de Maomao gibi bir eczacıydı. Benzer şekillerde düşünüyorlardı ve ikisi de karşılaşabilecekleri olağandışı bitkiler veya çiçekler hakkında daha fazla bilgi edinme isteğine engel olamıyordu.

"Pekâlâ, nedir bu ve nasıl kullanıyorsunuz?" Maomao sordu.

"Anladığım kadarıyla buna kaktüs deniyor. Batıda çok uzaklarda keşfedildi,

ve buraya bir deney olarak getirildi, çünkü kuru iklimlerde oldukça dayanıklı olması gerekiyordu. Meyveleri ve sapları yenilebilir."

Maomao etkilenmiş bir şekilde başını salladı. Suirei belli ki belki de buraya geldiğinden beri kendini bu bitkiye adanmıştı. Onun bir Elinde bir not defteri vardı ve kaktüsü özenle çiziyordu. "Herhangi bir parçası tıbbi olarak kullanılabilir mi?" Maomao sordu.

"Bundan emin değilim. Aloe'ye benzerliği göz önüne alındığında, bazı kullanım alanları olmasını beklerdim. Yakınlarda ondan biraz yetiştiriyorlar."

Görevlisi sessizce konuşmalarını dinledi; muhtemelen her kelimeyi hafızasına alıyordu ve daha sonra üstlerine rapor edecekti.

Suçlayıcı bir şey söylediğimizden değil. Sadece tıp hakkında konuşuyorlardı.

"Burada aloe varsa, belki bana biraz vermelerini sağlayabilirim."

"Yanık ilacı bitti mi?" Suirei sordu.

"Hayır, sürekli taşınabilir erzakla beslenmek sindirim sistemimi biraz düzensizleştirdi."

"Ah. Anlıyorum."

Suirei genç ve güzel bir adam gibi görünebilirdi ama aslında Maomao'nun yaşlarında bir kadındı. Bir kadının "göbeği" ile ilgili durumu anlayabilirdi. Onun ilginç olan sağlık konuları olduğu için, bazı şeylerden gereksiz yere utanmıyordu ve bu da onunla konuşmayı kolaylaştırıyordu. Bu şekilde, o ve Maomao birbirine çok benziyordu.

Suirei, "Bu durumda, belki de Eş Lishu'nun da biraz almasını sağlamalıyım," dedi.

Maomao onaylar gibi bir ses çıkardı. Bu doğrudu: eğer Maomao diyetlerinin etkilerini hissediyordu, korunaklı prenses muhtemelen acı çekiyordu. Başkaları hakkında o kadar düşünceliydi ki, ihtiyacı olduğunda tuvaleti kullanmaktan bile kaçınırdı. Şu anda En azından Ah-Duo'nun her zaman yanında olması sayesinde sağlığına az çok dikkat ediliyordu.

Suirei, "Buralarda bulabileceğiniz malzemeler açısından, yoğurtla karıştırmak iyi olabilir," dedi. Fermente süt ürünü kesinlikle işleri düzenli tutmaya yardımcı oldu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim." "Neden olmasın?"

Çünkü Lishu'nun yiyemediği çok fazla yiyecek vardı. Beyaz balık onu kızartabilirdi ve balla da iyi başa çıkamazdı. Eğer ona alışık olmadığı bir şey verirlerse, bu onu

Daha iyi hareketler, işleri daha da kötüleştirebilirdi. Maomao, malikâneye geldikleri gece yemekte Lishu'nun çoğunlukla yabancı yiyeceklerden kaçındığını fark etmişti.

Maomao'yu dinlerken Suirei'nin kaşlarında bir çatık oluştu.

Maomao tüm bunların ne kadar büyük bir sorun olduğunu gayet iyi biliyordu. Eğer Lishu halktan biri olarak doğsaydı, muhtemelen bunu başaramazdı.

Yedi yaşını geçmişti. Yine de, uzun süre dayanmakla iyi yapmıştı. yolculuk; belki de nazik bir sözü ve başının okşanmasını hak ediyordu. Ama hayır, bu Maomao'nun karakterinde yoktu.

Maomao'nun da Suirei'ninki gibi bir defteri ve yazı gereçleri hazırды.

Suirei her şeyin titiz çizimlerini yapıyordu.

Ansiklopedilerde yer almayan bir şey. Maomao da ona katıldı ve ikisi bir süre sessizlik içinde çalıştılar. Suirei'nin görevlisi hiç esnemedi, sadece esrarengiz bir gülümsemeyle onları izledi.

Aslında keşke o küçük pislik şu anda burada olsaydı, diye düşündü Maomao, Chou-u'yu kastederek. Yetenekli bir ressam olduğu kesindi, ama Maomao resim çizmenin

Resimler kimseye kazandırmayacaktı. Herkes

portrelerini satın almaya istekliydi çünkü bu kadar genç yaşta bu kadar iyi bir ressam olan bir çocuk çok yeni bir şeydi. Bıkacaklardı yakında.

Belki ona erotik resimler çektirebiliriz? Bir sürü modelleri var.

Maomao'nun oldukça pis düşünceleri uzaktan gelen bir kükreme sesiyle kesildi. "Sence bu ?" diye sordu. Bir tür vahşi hayvan sesi gibiydi ve tüyleri diken olmuştu. Ürkmüş olan kuşlar kanat çırparak Ağaçlar.

"Batıdan gelen heyet görünüşe göre çok ilginç bir hediye vaat etti. Bir zamanlar fil denen bir yaratık getirmişler." Açıklama bakıcıdan başkasından gelmedi.

"Bir fil mi?" Maomao sordu. Onları resim parşömenlerinde görmüştü. Uzun burunlu kocaman hayvanlardı. O oyulmuş görmüştü daha önce fil dişi görmüştü ama canlısını hiç görmemişti. İddiaya göre bir tanesi imparatoriçe naibine sunulmuştu ama bu daha önceydi. Maomao doğmuştu.

"Az duyduğumuz bir fil miydi?" "Hayır, belki de bir kaplandı." Adamın bilmediği anlaşıyordu.

Yine de canlı bir kaplan getirmek için -Maomao kaplanlarla sadece post ve ilaç olarak karşılaşmıştı. Kilim yapıyorlardı. güzel desenler ve hayvanın cinsel organlarından yapılacak bir afrodisyak (Maomao'nun hatırladığı kadarıyla çok etkili bir afrodisyak) vardı. Ne kadar etkiliydi? Diyelim ki ertesi sabah Pairin bile tatmin olmuştu. İlaç partnerinin bu kadar uzun süre dayanmasını sağlamıştı.

"Hayvanı bu akşamki ziyafette görebileceğimizden şüpheleniyorum."

"Kulağa çok ilginç geliyor," dedi Maomao ve sadece kibarlık değildi; ciddiye. Müzik ve danslar pek ilgisini çekmiyordu ama yaşayan bir hayvan, işte bu ilgi çekiciydi. Onu hissetti Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı ve defterine bir kaplan çiziktirdi. Bakıcı gülümseyerek onu izledi.

"Hizmetçiler kaktüs suyu hazırladılar," dedi. "Biraz denemek ister ?" Pekâlâ! Olmaması için bir sebep yok.

Maomao meyve suyu içerken ve Suirei ile sohbet ederken zaman geçti ve sonra öğleden sonra oldu. Konuşmaları sırasında Maomao bazen kendini Shisui'yi düşünürken buluyordu. İki üvey kız kardeşin Anneleri arasındaki düşmanlığa rağmen iyi anlaşıyorlardı. Ya da en azından Shisui'nin Suirei'ye karşı bir varmış gibi görünüyordu. yok bile çocukları ve ablasını kurtarmak için çalışmıştı.

Hayır, hayır, bu kadar hafıza kaybı yeter. Geçmişte fazla kaybolursanız çıkış yolunu bulamayabilirsiniz.

Maomao odasına geri döndüğünde birkaç kişi buldu. Lahan tarafından gönderildiğini tahmin ettiği bir adam bekliyordu. Yeni aksesuarlar ve yeniden tasarlanmış giysiler vardı. Gösterişli bir kadın makyaj sade, süssüz Maomao'ya bir bakış attı ve açıkça sırıttı. Maomao geriye doğru bir adım attı. Her zamanki gibi çok yorucuydu.

Ziyafet kesinlikle önemli görünümlü insanlarla doluydu. Batı geleneklerine göre ayakta yemek yiyorlardı; bir masanın üzerine çeşitli yemekler dizilmişti ve siz de bir tabakla gidip istediğinizi alıyordunuz.

Görünürdeki her şeyi zehirlemek için adeta bir davetiye.

Dürüst olmak gerekirse, Maomao için her şey oldukça yeniydi ama bu da işleri kendi açısından biraz daha kolaylaştırıyordu.

Onu şaşırtan şeylerden biri, burada kadın ve erkeklerin çift olarak görünmelerinin adet haline gelmiş olmasıydı. Çoğu zaman bir erkek karısını ya da kız arkadaşını getirirdi, ama eğer karısı ya da kız arkadaşı yoksa

bir kız kardeş ya da başka bir kadın akraba eşlik edecekti. Lahan, Maomao'yu herkese "küçük kız kardeşi" olarak tanıtmayı planlıyordu, ancak

Ayak parmaklarını iyice ezdikten sonra ona sadece "akrabam" demeye karar verdi.

Bu ziyafette herhangi bir yemeği zehirlemek ne kadar kolay olsa da, bir o kadar da zor olurdu. Kimin hangi tabaktan yiyeceğini bilmenin bir yolu yoktu, bu yüzden suikast için herhangi bir kişiyi hedef almak zor olurdu. Elbette, gelişigüzel cinayet işlemek istiyorsanız, bu başka bir mesele olurdu.

Ve son bir gözlem: Bu aslında Maomao'nun yemek tadımcısı olarak işini o kadar da zorlaştırmıyordu. Maomao'nun tek yapması gereken takip ederek yemeklerden örnekler almaktı. İşin tek zorluğu bunun biraz bariz olmasıydı ama Lahan'ın bunun için de bir planı vardı. Maomao'nun on beş yaşında olduğunu (kibarca yaşından birkaç yıl düşürerek) ve büyüme atağı geçirdiğini söyledi. Maomao, hiçbir zaman yüz ifadesi değişti, kalan ayak parmaklarını ezdi.

Kısacası, kişi yemek yemeyi ya da yememeyi seçebilirdi ve Maomao onların sadece yememeyi seçmelerini diliyordu. Ama bu misafirler için pek eğlenceli olmazdı.

"Acaba gerçekten bir şey mı?" dedi Maomao. "Bu sadece bir önlem."

"Hmm." Maomao hafifçe eğlenmiş görünüyordu ama aynı zamanda hiç ilgilenmiyordu.

"Şey," dedi Lahan ona bakarak. "Erkeği giysiler yaratır derler ama anlaşılan kadınlar için aynı şey geçerli değil. En azından bazıları için."

"Kapa çeneni."

Maomao arkasında ağır bir etek sürüklüyordu. Yemek gibi kıyafet de yukarı batı tarzındaydı. Tam olarak aynısı değildi -böyle bir şeyi hazırlamak mümkün değildi- ama

Siluet, genel görünüm, eteği kabartmak için beline dolanan kemik çember de dahil olmak üzere benzerdi. Aynı zamanda beli sıkı ve vurgu için göğüs dekoltesinin üst yarısını göstermek batı elbiselerinin tarzıydı ama ne yazık ki Maomao'nun gösterecek pek bir şeyi yoktu ve kendini utandırmamak için bunun yerine uzun bir elbise giydi. kollu bir bluz giymiş, sadece belinin kemerle bağlanmasına boyun eğmişti.

Saçlarını da bir şekilde yaptılar; oldukça gösterişli bir şekilde yapılmıştı ama sonuçta stilistler malzeme ile sınırlıydı. Belki eskisinden daha iyiydi, ama gerçekten

Şölende göz kamaştırıcı karşılaştırmalar vardı. Gül ve şakayık tarlaları arasında bir çoban çantası sapına benziyordu. Tek bir şey onu bu alışılmadık ve yabancı ortamda sakinleştiriyordu uygun olmayan takım: ince gümüş bir saç çubuğu.

"Ben olsam fazla endişelenmezdim. En azından bir karahindiba sayılırsınız."

Maomao kuzeninin onun zihnini nasıl böyle okuyabildiğini anlayamıyordu, en azından böyle anlarda. Hiçbir şey söylemedi ama ziyafet salonuna girmeden önce ona ters ters baktı.

İlk düşüncesi, "*Ne tavan ama!*" *oldu*. Oda zaten çok büyüktü ama tavan başlarının çok üzerindeydi. Odanın içinde bile Başkentte böylesi bir mekân duygusuna sahip bir bina nadiren görülür.

Tavanın bir kısmı açıktı ve bu bölgeye özgü bir zanaat olan dokuma sancaklar tavandan aşağı sarkıyordu. Odanın zemini topraktı ama muhtemelen yine buralara özgü, az tüylü bir halıyla kaplıydı. Üzerine kir bulaşması utanç vericiydi.

Gyokuen'in malikânesinden çok da uzak olmayan bir saraydaydılar; bir zamanlar Yi olarak bilinen klan tarafından inşa edilmişti ve lüksün dibine vurmuşlardı. Belki de bu, onlarca yıl önce klan isimlerinin ellerinden alınmasının ve yok edilmelerinin nedenini ima ediyordu. Klanın öfkesini uyandıracak bir şey yapmışlardı. İmparatoriçe Regnant. Onun hakkındaki hikayeler gerçekten korkutucuydu, Maomao düşündü. Şimdiki İmparator, büyükannesi için çok zor zamanlar geçirmiş olmalı.

Ziyafet salonunda şimdiden azımsanmayacak sayıda konuk vardı. Çok sayıda önemli adamın yanı sıra şatafatlı Maomao'nun kızları olduğunu düşündüğü genç bayanlar giyinmişlerdi. Hepsinin gözleri parlıyordu - ya da belki de *parıldamak* daha iyi bir kelime olurdu.

En büyük favori, gelmemiştir.

Ancak Eş Lishu'nun vardı. Yüzünü gizlemek için hâlâ peçe taktığı için oldukça dikkat çekiciydi. Hem bu kadar belirgin hem de andan bu kadar uzak olması, buraya geliş amacını henüz getirmediğini gösteriyordu. Maomao arkadaşının kim olduğunu görmek için başını çevirdiğinde Ah-Duo'nun hâlâ yanında durduğunu ve her zamanki erkek kıyafetlerini giydiğini gördü.

Hmm...

Ah-Duo erkek kıyafeti içinde o kadar inandırıcı görünüyordu ki Maomao odadaki çok az kişinin onun kadın olduğunu, hele hele hüküm süren İmparatorun eski eşi olduğunu tahmin edeceğinden şüpheleniyordu. Dahası, insanlar onları baba-kız değil de kardeş sanıyor gibiydi. Kadınlar onlarla konuşmak için yanlarına geliyordu. Maomao, Ah-Duo'nun bunca yıldır arka saraydaki hanımların "idolü" olmasının sebepsiz olmadığını düşündü.

Lahan elbette ikisini selamlayacak kadar iyi biliyordu ve Maomao da kibar bir merhaba dedi.

"Vay, vay. Senin birinin genç ve güzel kızı olduğunu düşünmüştüm," dedi Ah-Duo.

"Şaka yapıyorsunuz leydim," diye karşılık verdi Maomao ama Ah-Duo'nun kibar dalkavuklukta Lahan'dan çok daha iyi olduğunu fark edince şaşırmadı. Bu arada Eş Lishu, Lahan'ın varlığı nedeniyle Ah-Duo'nun arkasında saklı kalmıştı. Elbisesi onun yaşındaki genç bir kadın için uygundu, ne çok gösterişli ne de çok ölçülüydü ve

renkler Ah-Duo'nun kıyafetiyle uyuşuyordu. Belki de kıyafetlerini birlikte seçmişlerdi.

Lishu'nun parfümü her zamanki değildi. Belki de bu parfümle kendini sarhoş olmaktan koruyordu.

atmosferini hissetti. Maomao onlarla biraz daha konuşmak isterdi ama şüphesiz yapacak işleri vardı. Ayrıca Lahan buraya batıdan gelen insanlarla ilişki kurmak için gelmişti, sohbet etmek için değil. kendi sarayından eşlerle.

Siyah saçların yanı sıra altın sarısı, kahverengi ve hatta kızıl saçlar da görülüyordu. Gözler parlak renklere eğilimliydi ve vücut tipleri Maomao'nun alışık olduğundan farklıydı. Sei-i-shuu'da batı ile çok fazla kan karışımı olduğu söylenirdi, ancak bu insanların çoğu daha çok batıdan gelen elçilerdi. Kısa süre sonra Lahan'a kızıl kahverengi saçlı bir adam ve kadın yaklaştı.

Söyledikleri tek kelimeyi bile anlayamıyorum, diye düşündü Maomao. Batı dillerinden birini az çok biliyordu ama konuşacak kadar değil. Ayrıca, batı bölgeleri çok çeşitli dillere ev sahipliği yapıyordu ve bildiği dil şu anda bulundukları yerden daha batıdaydı.

Lahan her seferinde tek tük kelimelerle konuşmaya devam etti. Eksantrik olabilirdi ama yetenekleri de yok değildi. Adam ve kadın Maomao'ya selam verip kibarca bir şeyler söyledikten sonra ayrıldılar.

"Gidip yiyecek bir şeyler alabilir miyim?" Maomao sordu. Şu anda yapabileceği tek şey bu gibi görünüyordu.

Bu ve zevk mahallesinde ustalaştığı kibar gülümsemeyi sürdürmek.

"Devam edin. Seni buraya tanışmak ve selamlaşmak için getirmedim zaten.

Çok fazla içme."

Garsonlardan birinin taşıdığı içki tepsisi çok ilgisini çekmişti ama Lahan içeri girmeden önce onu sarhoş olmaması konusunda tekrar uyarmıştı. Maomao sarhoş olmasa da

Hafif, meyve suyu bazlı alkolle başının ne kadar belaya girebileceğinden emin değildi.

"Ben olsam *sarhoş* olmazdım."

"Buraya gelirken bir varil boşalttığını duydum."

Onu kim ispiyonlamıştı? Jinshi ya da Basen olmalıydı. Maomao dilini saklattı.

Doğru, çok dikkatli olunamazdı ama kötü şöhretli Beyaz Leydi'nin bir şekilde işe karışmış olması gerçekten mümkün müydü? Maomao yanında, bir şey olursa işe yarayabileceğini düşündüğü bazı ilaçlar getirmişti ama bunların gerçekten işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu arada, Lahan'ın keyfi yerindeydi. Gözlüklerinin arkasında tilkiye benzeyen gözleri parlıyordu. Şaoh halkının karışık kanı pek çok çarpıcı güzellik üretmiştir. Lahan'a göre, bir kadını oluşturan sayılardı. Güzel. Yani bir kadın güzel değildi ama onu "oluşturan" sayılar güzeldi öyle mi? Maomao'ya pek mantıklı gelmemişti ama anlaşılan eksantrik stratejistin yeğeninin kendisi de biraz eksantrikti. Onun kendisi için görünmez olan bir dünyayı gördüğünden şüpheleniyordu.

Ama sonra bir an geldi, çenesini okşayarak, "*Şuna* bak. İmparatorluğun küçük kardeşi bundan daha güzel." Kelimeler ağzından çok kolay çıkmış gibiydi. İşte o zaman Maomao onun kadınların nasıl düşündüğü hakkında hiçbir şey bilmediğinden emin oldu.

Lahan, Maomao'ya baktı ve onun değerlendirici bakışlarından *onu* oluşturan sayıların ona çekici gelmediğini anladı. "Yeterince çalışırsan, bir *sonraki* En azından güzel bir nesil..."

Ne söylemeye çalışıyordu? Ve ayak parmaklarını ezdiği için Maomao'yu suçlayabilecek biri var mıydı?

Lahan yüzünü buruşturarak Maomao'ya alkolsüz meyve suyu uzattı. Maomao onu takip etti, sinirli görünüyordu.

Hepsi çok büyük, diye düşündü. Karışık soylar daha uzun boylu olmayı teşvik ediyor olmalı. Kısım, batılların hepsi uzun boyluydu, ama farklı soyların birleşmesi neredeyse tanım gereği ebeveynlerinden daha iri insanlar üretiyordu. Maomao insanlar için konuşamazdı ama yakın akraba türlerle bitki yetiştirdiğinizde, tohumlardan daha büyük bireyler elde ettiğiniz varsayıldı.

Bir fırsatını bulsa bunu kendi tarlasında nasıl denemek istediğini düşünürken birden etrafında bir duvar oluştuğunu fark etti. Birinden yapılmış bir duvar kadın ve iki adam. Adamlardan biri tercüman gibi görünüyordu, ama diğeri efendiden ziyade bir hizmetkâra benziyordu. Gelenek olduğu üzere göğsünü vurgulayan elbisesiyle kadın, üçü arasında en önemlisi gibi görünüyordu. Kadın

Parlak renkli saçları ve gök mavisi gözleriyle çok güzeldi. uzun boyluydu ve yüksek topuklu ayakkabılarla boyunu uzatmıştı.

Maomao bir şey söylemedi ama Lahan'ın bakışlarını yakaladı.

Batı ile bağ kurmakla ilgili bir şey söylememiş miydi?

Tüccar mı? Kadın kesinlikle bir tüccara benzemiyordu. Daha da önemlisi, Maomao onu hatırladı. Altın rengi saçları ve neredeyse yarı saydam soluk ten. Ve taktığı mavi saç süsü. Bir yıl önce başkenti ziyaret eden özel elçilerden biriydi; biri kırmızı, diğeri mavi saç süsü takarak kendilerini ayırt etmişlerdi. Eğer hala aynı renk düzenine uyuyorlarsa, bu daha sakın ve daha iki kadının olgunluğu.

"Seninle daha fazla konuşmak isterim," diyordu. Göz alıcı bir gülümseme takınmıştı ama bu Maomao'yu korkutmuştu. O hissedebiliyordu

arkasında gizlenen bir şey vardı. Yine de o anda, ona hatırlattığından daha az uğursuz görünüyordu...

Konsolos Gyokuyou. Konsolos Gyokuyou ile aynı tür bir gülümseme. Gyokuyou'nun yeri. İş değil, politika kokuyordu. Gerçekten için mi buradaydılar? Batılı tüccarlar, kışımın kenarı, Maomao eteğini toplayıp Lahan'ı takip ederken düşündü.

Ayla, adı bu muydu? Maomao hatırlamaya çalıştı; o bir kez duymuştu. Hatırlamadığı her şeyi unutma eğiliminde olduğu düşünülürse, bunu hatırlaması bile kendi açısından övgüye değerdi. özellikle . Ayla diğeri elçiydi, anlaşılan o , savaştan hemen önce Shi klanına feifa satıyordu.

önceki yılki isyan. Karşılarındaki bu kadın, ortağı böyle bir şey yaptıktan sonra onlara doğru yürüyecek kadar yüzüstüdü.

Yi klanı sarayı, bu ziyafet salonuna kadar batı mimari tarzını taklit ederek inşa edilmişti. Bu bir geniş, açık alan, konukların kendi başlarına dinlenebilecekleri ya da gözlenmeden özel sohbetler yapabilecekleri bir dizi odayla çevriliydi. Ve özel sohbetler genellikle bir şeyler olduğu anlamına gelirdi.

Teni arpa renginde olan bir kız bir müzik eşliğinde dans etti. Maomao'nun daha önce hiç duymadığı bir enstrüman. Birkaç kişi kalabalığın arasından sıyrılıp gitse kimse fark etmezdi, fark etse bile arkalarından sormak kabalık olurdu zaten.

Yine de neden Lahan'a gelsin ki? Ufak tefek, kıvrıkcık saçlı adam, uzun boylu, altın sarısı saçlı adamla neredeyse komik bir şekilde uyumsuz görünüyordu.

kilitli güzellik. Üçüncü şahısların varlığı-Maomao ve Diğerleri, ikisinin gizli bir buluşmaya gitmiş olabileceği fikrini çürütecekti.

Belki de bu yüzden onu seçmişti. Kadın başkente bir elçi olarak gelmişti ama görünüşe göre evlilik onun da aklındaydı ve Maomao'nun kendisi de

bu umutları baltalıyordu. Bu düşünce onu biraz tedirgin etti: şimdi erkek kıyafetleri giymiş ve yanağında bir yara taşıyor olsa bile kadının "ay ruhunu" hâlâ tanıyor olabileceğinden endişe ediyordu. Yine de, Jinshi'yi fark etse bile, muhtemelen bu konuda herkesin önünde bir şey söyleyemeyecekti.

Siyah çay narin bir porselen fincana doldurulmuştu. Masa da sandalyeler gibi kabriole ayaklıydı ve tavandan özenle yapılmış bir avize sarkıyordu.

"Buralarda zevkler oldukça... batıya meyilli görünüyor, değil mi?" Lahan söyledi. Bu söz kulağa küçümseyici gelebilirdi, ancak tamamen doğru olduğunu düşündü. Lahan'ın keyfi yerindeydi, güzel arkadaşının ışığında; ama kafasının içinde Jinshi'ye karşı nasıl durduğunu değerlendirdiğine şüphe yoktu.

"Bu doğru," diye yanıtladı kadın. "Yine de bazı mobilyalar zamanın gerisinde kalmış sayılabilir." Bu yer Bakımlı ve mobilyalar iyi durumdaydı, ancak çoğu önceki sahiplerinden miras kalmış gibi görünüyordu ve modasının geçmesi için yeterince zaman geçmişti.

Odanın duvarları kalındı -herhangi birinin cesaretini kıracak kadar kalın.

kulak misafirleri. Tercüman geri çekildi, böylece her iki tarafta ikişer kişi olmak üzere sadece dördü kaldı.

"İçin beni seçmiş olmanızdan onur duydum. Sizinle yalnız konuşmayı kesinlikle isterdim, sadece ikimiz..." Lahan, Maomao'nun erkek versiyonundan daha fazlası gibi görünmüyordu; bu şekilde konuşacak cesareti nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu ne hakkında konuşmak istediğinize bağlı... Ra- han Usta." Kadın akıcı bir şekilde konuşuyordu ama Lahan'ın adını bir türlü diline dolayamıyordu. Kolay bir şey değildi. Belki de Bu aynı zamanda Lahan'ın neden süslü veya dolambaçlı yollardan kaçındığını da açıklıyor.

onu daha anlaşılır kılmak zorundaydı. Maomao Konuşmalarını kolayca takip etti; kadının hizmetkârı, söylenenleri anlamaya çalışan bir konsantrasyon ifadesi takınmıştı.

Kadın, "Sanırım daha batıdaki bölgelerden gelen ürünlerle ilgilendiğinizi ifade ettiniz," dedi.

"Evet. Böyle şeylerle ilgilenmeyen biri şaşıırırdım."

Borcunu ödemek zorunda. Lahan'ın üvey babasının genelevden çok pahalı bir yapmasının üzerinden bir yıl geçmek üzereydi. Maomao'nun anladığı kadarıyla borcun yarısı ödenmiş, diğer yarısı da evin teminat olarak gösterilmesiyle ödenecekti. Yaşlı madamı tanıdığım kadarıyla, süre dolduğu anda infazcılarıyla birlikte kapılarına dayanacaktı. O yapardı

Muhtemelen mobilyaları açık artırmayla başlarlar.

"Heh heh! O zaman birlikte çok iyi anlaşacağımızı düşünüyorum." Kadın, Maomao'nun sayılar olduğunu düşündüğü harflerle kaplı, özenle tabaklanmış bir parşömen parçası çıkardı. Lahan'ın gülümsemesi genişletildi.

"Çok ilginç bir teklif ama bundan ikimiz de kazançlı çıkacak mıyız?" dedi. "Fiyata kesinlikle itirazım yok ama ilk kez biri bana böyle bir geliyor. İtiraf etmeliyim ki, tahılı size getirmek zorunda kalırsakkarda kalmanın zor olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Evet, belki. Ama sizi temin ederim ki, bu maceraya düşünmeden atılmadım. Eğer deniz yollarını kullanırsak.

ve daha da önemlisi, ülkemde tahıl ve pirincin değeri artacak."

Şimdi kadın bir harita çıkardı.

Tanrım, siyaset hakkında konuşacaklarını düşündüğüm an...

Bu gerçekten parayla ilgiliydi. Tamam, Maomao bunun siyasetle de ilgili olabileceğini hissetti ama bundan emin olamadı. Açıkçası, umurunda bile değildi. Sadece oturdu Orada, kaktüsleri kullanmanın farklı yollarını düşünüyor ve her an esneyecekmiş gibi görünüyordu.

Ta ki, aniden görmezden gelemeyeceği bir şey duyana kadar. Kadın şöyle diyordu: "Çok yakında böcekler ülkeme felaket getirecek. "Kuzey felaketi."

Maomao irkilerek neredeyse masayı tokatlayacaktı, ancak elini yüzeye çarpmadan önce durdurmayı başardı. Ancak bu hareket, konuya duyduğu ilgiyi ele vermeye yetti.

Kuzey: Shaoh'un kuzeyinde Hokuaren vardı. Maomao, Jinshi ve bu kadar meşgul eden şeyin tam da şu anda burada ortaya çıktığını fark edince şaşkına döndü. Kadın, eski elçi, ona sırtlıyor gibiydi. Ve sonra dedi ki: "Eğer bu Teklif yaramazsa senden bir iyilik isteyeceğim." Kaşları gerildi. "Ülkemizden kaçmamıza yardım edecek misin?"

Sorunlar birikmeye meyillidir, Maomao tekrar fark etti. Nasıl da birikiyorlar.

Bölüm 16: Ziyafet (İkinci Kısım)

"Peki, , ne yapmalı?"

Lahan gözlüklerini burnunun kenarından yukarı doğru kaydırıp hararetle düşünürken sesi düpedüz sersemlemiş gibiydi. Elçinin siyasi sığınma talebi onun için muhtemelen iş görüşmelerini en iyi şekilde nasıl sonuçlandıracağından daha az ilgi çekiciydi. İş demek para akışı, mal akışı demektir; rakamlarla dolu bir dünyaydı ve bu onun için ilgi çekici olmalıydı.

"Sanırım bu soruya benden daha iyi cevap ." "Ne yaparsak yapalım ya da ne yapmazsak yapalım, bu büyüleyici değil miydi? Konuşma mı? Oh. Öhöm, evet, elbette en azından bir konuşma yapacağım. Sanırım onun amacı da bu."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyor, diye düşündü Maomao. "Felaket getiren" böcekler bir vebaya işaret ediyor olmalıydı; bundan emindi. Tahıl fiyatlarının yükselmesi kıtlık tehlikesi anlamına geliyordu. Elçi Konuştuğu kişi Shaoh'luydu. Ama bir de Shi klanıyla işbirliği yapan Ayla adında bir kadın vardı. Belli ki Shaoh tek parça değildi. Öyle bile olsa, siyasi sığınma talebi Maomao'nun beklediğinin ötesinde bir şeydi.

Maomao zamanını başkalarının sorunları hakkında endişelenerek geçirmekten hoşlanmazdı. Peki ya tüm ulusların sorunları? Onu saymayın! Öyleyse neden kendini sürekli böyle şeylerin içinde buluyordu? Lahan'ı da yanlarında getirip bu işi burada bırakabilirlerdi.

Acaba beni tanıdı mı, diye düşündü Maomao. Elçinin bunun ilk karşılaşmaları olmadığını fark edip etmediğini merak etti. Son seferinde ışık azalıyordu ama birbirlerini yüz yüze görmüşlerdi. Kadın onu hatırlamış olsa bile, kesinlikle başka yolu olmalıydı. *Belki de sadece bizimle bir tür bağlantı kurduğunu göstermek istemiştir.*

Eğer öyleyse, belki de Maomao'nun bundan bahsetmesi hesaplamalarının bir parçası. Başka bir şeyi kontrol etmenin bir yolu. Maomao dedikodu ve oyunlarla ilgilenen biri değildi. O daha çok ziyafet salonunda neler olup bittiğini görmek istiyordu. Pusuda bekleyen şüpheli tipler olabileceğini düşünürken neden gidip gizli bir konuşma yapasınız ki?

Geri döndüklerinde, yemek yemenin ve sohbetin tamamen durduğunu ve yeni bir şeylerin devam ettiğini gördüler.

"Bu da bir batı geleneği mi?" Maomao sordu.

Müzik çalıyordu ve kadınlarla erkekler birbirlerine bakarak müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Tabii buna dans etmek denebilirse - düzgün bir grubun sergileyebileceği türden bir performans değildi; daha çok müziğin ritmine uygun olarak odanın içinde dönüp duruyorlardı.

Belli ki bu nedenle kadın ve erkeklerden çiftler halinde gelmeleri istenmişti.

Maomao bunun kesinlikle yapmak istemediği bir şey olduğundan emin bir şekilde, "Farkına bile *varmadan birinin ayağına takılırım*," diye düşündü. Lahan'a baktı.

"Oh, etme. Bu konuda ben umutsuzum."

Neyse ki en azından ortak bir noktaları vardı.

Etraflarına baktıklarında, bir kalabalığın oluştuğunu gördüler - ve bu kalabalığın ortasında çok tanıdık, çok güzel adam. Jinshi'nin etrafı sarılmıştı ve Maomao'nun daha o yaşlardayken görmeye doyamadığı ilahi gülümsemesini gösteriyordu sözde bir hadım. Basen onun yanındaydı ama kaşları çatıktı.

Kötü bir yardımcı seçimi. Basen'in burada pek yardımcı dokunmayacaktı; her genç kadından gözle görülür bir şekilde ürküyordu. yaklaştı. *Bu gücüyle muhtemelen şu anda o kadar gergindir ki, onu oraya çıkarsalar bile dans edemez.*

Maomao, adamın bir gün önce onu tuttuğu bileğini ovuşturdu. Üzerinde hâlâ belli belirsiz kırmızı izler vardı. Bilmek istediği şey şuydu: Eğer kadın ve erkeklerin eşleşmesi gerekiyorsa, bu ikisi orada tek başlarına ne yapıyorlardı?

"Sanırım Leydi Ah-Duo küçük bir şaka yaptı. Eğer erkek kılığına girseydi, bu çok fazla olurdu, değil mi?"

"Ah, anlıyorum."

Eğer Jinshi Eş Lishu'ya eşlik edecekse, o zaman Basen (adı geçen bir klanın üyesi olarak statüye sahipti) Ah-Duo'ya eşlik edebilirdi, her ne kadar bu konuda biraz tuhaf hissetse de. Ancak, Jinshi ve Basen' saygısızlık etmek ama Lishu'yu tanıyan biri olarak, Ah-Duo'nun ona eşlik etmesi onun için çok daha iyi olurdu. O entrikacı üvey kız kardeşin neler deneyebileceğini kimse bilemezdi.

En azından eşinin yatağına bir akrep sok.

Aklıma gelmişken, acaba ızgara akreplerden biraz alabilir miyim? Akreplerin de bazen canlı canlı servis edildiği söyleniyordu ama ne burada ne de Gyokuen'in malikanesinde o yemeği yiyebileceğine dair pek umudu yoktu. Eve gitmeden önce mutlaka bir şansının olması gerektiğini aklına not etti. Maomao'nun hayal kırıklığına uğramasına rağmen, yolda herhangi bir akrep ya da diğer zehirli böceklerle karşılaşmamışlardı - Suirei böcek kovucu konusunda çok titizdi. Maomao yolda en azından *bir tane* böyle bir yaratık görmüş olmaları gerektiğini düşündü.

Lahan elini çenesine götürmüş, sürekli kendi kendine mırıldanıyor, hesap yapıyordu.

"Görünüşe göre oldukça ilginç bir sohbet gerçekleştirmişsiniz," dedi birisi kibarca. Maomao başını kaldırdığında Rikuson'u gördü, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Bir elinde bir kadeh vardı ve kadehi Maomao. Deneysel bir koklama yaptı ve hafif bir alkol kokusu algıladı.

"Teşekkür ," dedi ve bir kadehten zarar gelmeyeceğini düşünerek . İçtikçe patlayan karbonatlı bir meyve şarabıydı. Tadı o kadar güzeldi ki, kız dilini dışarı çıkarabilirdi. zevk. Kabarcıkların hâlâ ağzında köpürdüğünü hissedebiliyordu. "Bu oldukça lezzetli."

"Evet, batılı tüccarlardan biri getirdi. Oldukça değerli olduğunu duydum ve bu son bardaktı." Rikuson sırttı. Birdenbire, Maomao'nun bu konuda kötü bir hissi vardı. Rikuson, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben hiç içmedim," dedi.

Sonra onun bileğini kavradığını hissetti. Ani bir hareketle irkildi ama Basen'in aksine adamın tutuşu nazikti. Kendini herkesin etrafında döndüğü yere doğru çekilirken buldu.

"Belki bir dans için bana katılma nezaketini gösterirsiniz?" Onun

Yüz ifadesi nazikten kurnazlığa dönüşmüş gibiydi.

Hey! O ucubenin astı! Maomao aklından geçenleri gizleyemeyerek ona çok sert bir bakış attı ama Rikuson sadece gülümsedi. Yüksek sesle gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Görüyorum ki duyduklarım doğruymuş," dedi.

"Kimden duyduğunu bilmiyorum ama acele edelim ve bu işi bitirelim."

"Sadece bir şarkı bitene kadar."

Maomao bocalayarak herkesin yaptığını taklit etti; en azından partnerinin ayaklarına basmaktan kaçınacak gücü buldu (Gerçi partneri Lahan olsaydı, ayak parmakları muhtemelen şarkının sonunda kaybedilmiş olacaktı).

"İmparator'un küçük kardeşinin sizi neden özellikle buraya getirmeyi seçtiğini biliyor musunuz?"

"Sanırım çok faydalı olduğum için."

Rikuson bir elini Maomao'nun kalçasına koydu ve diğer eliyle Maomao'nun elini tuttu; bunun batı tarzı olduğunu gördü ama başkentte böyle bir şey düşünülemezdi. Böyle hissettirmesi garipti. Burası sıradan. Doğru zaman ve mekânın neler yapabileceği ne tuhaf. "Yeterince doğru. Ama bence kendi değerini biraz daha iyi anlamalısın," dedi Rikuson, kibar konuşma tarzını özenle koruyarak. "Bu, La isminin saraydaki gücünü gösteriyor."

Maomao açıkça, "Ben zevk bölgesinde doğmuş bir eczacıyım," dedi. Rikuson'un ne kadarını bildiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ona göre gerçek buydu.

"Bu iyi ve güzel. bir şey var." Rikuson tekrar gülümsedi ve yan tarafa, kalabalığa doğru baktı. Kalabalığın ortasındaki güzel adam doğrudan onlara bakıyordu.

"Lütfen ilgisiz bir üçüncü taraf olmadığınızı unutmayın. Başınıza ne taktığının önemini asla unutmayın."

Saç çubuğunu mu kastediyor? diye düşündü, ama Rikuson Elini tuttu bile; parmaklarını yavaşça dudaklarına götürdü ve öptü. *Hadi ama, gerçekten mi?* Maomao düşündü. Bu aynı şeydi. Gezici sanatçıların fahişeler için şaka yollu yaptığı türden bir şey.

Şarkı biter bitmez duvarın yanında durmaya geri döndüler. Lahan hâlâ kendi kendine mırıldanıyor, hesap yapıyordu ve Rikuson bir yerlerde kaybolmuştu. Maomao uzaktan birinin kendisini yakından izlediğini hissetti ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Hafifçe fırçaladı elini Rikuson'un öptüğü yere koydu, sonra etrafına bakındı.

Duvarın hemen dibinde oturan genç bir kadın buldu; yüzündeki peçe onun Eş Lishu olduğunu ele veriyordu. Yanında kimse . Eş sabit bir şekilde bir şeye bakıyor gibi görünüyordu.

orta yaşlı bir adam bir fincan alkolü yudumluyor ve sohbet ediyordu dostça. Lishu'nun üvey kız kardeşi de onun yanındaydı ve kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu. Eğer babası annesinin sadakatinden şüphe duymasaydı, belki Lishu da sırtıyor ve konuşuyor olurdu. Belki de bugün olduğu gibi çekingen bir genç kadın olmazdı.

"Leydi Ah-Duo'nun nerede olduğunu sorabilir miyim?" Maomao Lishu'ya yaklaşarak, "Nerede olduğunu sorabilir miyim?" dedi. Ama sonra istemsizce bir elini burnuna bastırarak, "Ah!" diye bağırdı. Lishu biraz titreyerek başını kaldırdı. Maomao onun peçenin arkasında ağladığından şüpheleniyordu. "Ve ben de

"Bu kokunun ne olduğunu sorabilir miyim leydim?"

"Biri bana çarptı ve parfüm şişesi üzerime döküldü," dedi.

Lishu'nun elbisesinin kabarık, zengin kumaşı bu maddeyi emmiş gibi görünüyordu ve şimdi alışılmadık, çok hoş kokulu bir koku her tarafını sarmıştı. Bazı parfümler hayvan miskinden yapıldı ve uygun şekilde seyretildiklerinde son derece güzel kokulara dönüşebilirlerdi, ancak daha büyük

Miktarlar... dışkı gibi kokuyorlardı.

"Leydi Ah-Duo benim için bir oda hazırlamaya gitti."

"Anlıyorum." Ve Eş Lishu, böyle kokarak ortama karışamayacağını bildiği için olduğu yerde kalakaldı. Maomao ona bir şeyler getirmesi için bir hizmetkâr çağırmayı düşündü ama öyle bir şey yok gibiydi. etrafta. "Sana çarpan kimdi?" diye sordu.

"Sanırım Leydi Ah-Duo da onları arıyor. Burada oturup beklememizi söyledi."

Yemek masası duvara ; diğer herkes artık soğumuş olan yemeğe olan ilgisini çoktan kaybetmiş ve

Dans etmek, sohbet etmek ya da genel olarak görünmek. Maomao masadan birkaç parça et aldı ve bir tabağa koydu. Elbette, onlar

soğuktu ama tadı hâlâ güzeldi. Dudaklarındaki ruju mahvettiğini hiç umursamadan tıktı. "Biraz ister misin?" diye sordu Lishu'ya.

Eşi tereddütle, "Evet, lütfen," dedi. Geçen günkü resmi akşam yemeğinde yerel et yemeklerinden birini yemişti. Soğuk olabilirdi ama yapacak başka bir şey olmadığı için Lishu bir tabak kabul etti.

Dans sona erdi ve ziyafet salonuna çok sıra dışı bir şey getirildi. İri yarı, güçlü kuvvetli birkaç adam, beyaz bir kumaşla kaplı kocaman kare bir şeyi bir arabanın üzerinde çekerek salona getirdi.

Bu da ne? Maomao merak etti, gözleri biraz genişledi.

Adamlar bir hamleyle örtüyü çekerek içindekini ortaya çıkardılar. Alçak bir hırıltı duyuldu ve kalabalık, varlığı sadece büyük yelesiyle vurgulanan kırmızımsı kahverengi bir yaratıkla karşı karşıya kaldı. Yatarken bile herhangi bir insandan ne kadar büyük olduğu belliydi.

Yani bir kaplan değildi. O şey çizgili değildi. Aslan mıydı?

Hiç canlı bir tane görmemişti, sadece derisini görmüştü. Düz, boş postu, gerçek hayvan eziciydi. Kalın parmaklıklardan oluşan bir kafesin içinde zincirlenmiş olsa bile, korkunçluğu havaya yayılıyordu.

Aslan -aslında atkılı devasa bir kedi- öfkeyle etrafına bakınıyordu.

Maomao, atkılı kediyi dikkatle incelemesine rağmen, "Eyvah!" diye düşündü. Postun kürkü kedininkinden daha sertti.

ortalama bir kedi, ancak yaşayanlarınkinden emin değildi.

yaratık. Bir başka büyük kedi olan kaplanın bazı tıbbi kullanımları vardı ve Maomao bu yeni yaratığa açlıkla baktı, kendisinin iyi bir ilaç yapıp yapamayacağını merak etti.

Maomao neredeyse ilgiden titriyordu ama Lishu korkudan titriyordu.

Aslanın kükremesi odada her yankılandığında geri çekiliyordu. Çekingen eş için her şey çok fazlaydı.

Onu yiyecek değil ya. Pekala, eğer o kafesten çıkarsa, birine saldırabilir, ama onlar

aslanın olduğu yerde kalması için uygun önlemleri aldı.

Aslanı getiren adamlar çiğ et dolu bir tabak getirdiler. Aslan şaha kalktı, o daracık yerde yapabildiği kadarıyla

ve iri bir ön ayağıyla parmaklıkların arasından uzandı.

"Onu beslemeyi denemek isteyen var mı?" diye sordu adamlardan biri. Aslan buraya eğlence için getirilmişti ve görünüşe göre bu amaçla aç bırakılmıştı. Ete aç bir şekilde hırlıyor, uzun dili ağzından çıkarken salyaları akıyordu.

Birkaç ilgili seyirci öne çıktı. İçlerinden biri Bir sopaya biraz et takmış ve yavaşça kafese yaklaşmış. Aslan büyük pençesiyle ete vurarak tutan adamın yere düşmesine neden oldu. Kalabalık mırıldandı.

Aslana her bir parça et verildiğinde, insanların daha iyi görebilmesi için kalabalığa yaklaştırılıyordu. Her seferinde sadece bir parça yiyecek alabildiği için sinirlenen aslan tekrar hırlamaya başladı.

"Bir yere taşınalım mı?" Maomao Lishu'ya sordu Aslan her yaklaştığında titriyordu. Bu gidişle Maomao, aslan tam gözlerinin önündeyken bayılıp düşeceğinden korkuyordu. Ancak Eş Lishu kıpırdamadı.

"Burada kalıp izlemeyi mi tercih edersin?" Maomao sordu.

"Yapamıyorum..." diye başladı eş, ama sesi bir sinekten bile daha yüksek değildi ve Maomao söylediklerinin geri kalanını anlamadı.

"O da ne?"

"Ayağa kalkamıyor gibiyim..." Lishu'nun peçesinin hemen arkasından görünen kulak memeleri parlak kırmızıydı. Ah, evet, elbette. Bu eşle, tahmin etmesi gerekirdi. Maomao gülmedi bile -gerçekten böyle bir dürtü hissetmiyordu- ama Ah-Duo'yu bulma umuduyla etrafına bakındı.

O anda, arabanın üzerindeki aslan hırlamaya başladı tehditkar bir şekilde. Maomao ilk başta onun parça parça beslendiği için kızgın olduğunu düşündü ama hayır, tam olarak öyle değildi. Burnu seğiriyordu ve kendini kafesin parmaklıklarına doğru atmaya başladı. Birkaç güçlü adam tedirgin hayvanı tutan zincirleri çekti ama bu onu sakinleştirmede; hatta işleri daha da kötüleştirdi. Aslan kafesine tekrar çarptı, sonra tekrar ve sonra

Sonunda çubuklardan biri çatırdayarak kırıldı ve kısmen dışarı çıkmasına yetecek kadar yer açtı. Sonra ikinci bir çubuk

kırıldı ve aslan serbest kaldı. Kırılan parmaklıklar hayvanın üzerinden sekerek halı kaplı zeminde yuvarlandı.

"Hey, biri şu şeyi durdursun!" diye bağırdı biri ama artık çok geçti. Zincirleri tutan adamlar bile aslan kaçarken onu tutacak kadar güçlü değildi. Sürüklendiler

Kafesin diğer tarafındaki parmaklıklara zorla çarptı, bu sırada bir adamın burnu kırıldı. Diğer bakıcılar en azından tutunmayı başardılar ama bu pek işe yaramadı; canavarı durduramadan sürüklenip gittiler.

Tüm bu olay sadece birkaç saniye sürdü ama Maomao'ya sonsuzluk gibi geldi. Babası ona insanların yoğun bir şekilde korktuklarında, zaman algıları yavaşlar. O da bunu ilk elden tecrübe etmişti. Ne yaptığını bilmeden önce, cübbesinin kırımlarında sakladığı ilaç paketini fırlatıyordu.

Aslan koşarak ona doğru geldi. Geniş, kan çanağına dönmüş gözleri yüksek bir heyecan içinde olduğunu gösteriyordu. böyle küçük bir şeyden rahatsız oldu. Kaçmak doğru cevap olurdu; ona bir şey fırlatmak zaman kaybıydı. Maomao'nun bu sonuca varması için geçen sürede, birinin umutsuzca koluna yapıştığını fark etti.

Oh, kahretsin.

Hâlâ korkudan felç olmuş olan Lishu'ydu. Daha kötüsü . Maomao eşinin zayıf pençesinden kolayca kurtulabilirdi. Belki de kurtulmalıydı.

Bildiği bir sonraki şey, Maomao'nun Lishu ile birlikte zarif bir şekilde yuvarlanıyor olduğuydu. Kendilerini bir masanın altında buldular. Muhtemelen işe yaramaz bir hareketti - o güçlü pençelerin bir hamlesi sadece masanın ayağını değil, muhtemelen Maomao ve Lishu'yu da ortadan kaldıracaktı.

Lishu gözünü bile kırpmadan aslana bakıyordu. Peçesi düşerken düşmüştü ve yüzünde sanki tek yapabildiği yaklaşan ölümünü beklemekmiş gibi boş bir ifade vardı.

Ancak o korkunç pençeler hiçbir zaman onları ikiye ayırmaya gelmedi. Bir ön ayağını tembelce havaya kaldıran aslan dışında kimse kıpırdamadı.

Ama sonra Maomao ile arasında bir figür belirdi. Elinde kırık bir demir çubuk tutan biri.

Aslan pençesini indiremeden, figür demir çubukla aslanın burnuna vurdu. Eylemde hiç tereddüt yoktu, Sadece hem insanlar hem de hayvanlar için savunmasız olan bir yere saldırmak için tek bir kararlı girişim. Bir gûmbürtü duyuldu ve aslanın kanı havada uçuştı. Çubuk daha da parçalanırken demir parçaları da ona katıldı.

Figür yine tereddüt etmeden, çubuğun kalan kısmıyla hayvanın gözlerinin arasına vurdu. Sonra kişi paramparça olmuş demire baktı ve neredeyse umursamaz bir tavırla, "Pek uzun sürmedi," dedi. Demir çubuktan mı yoksa çektiği acıyla çırpınan aslandan mı bahsettiğini anlamak zordu. kırık burun.

Bu ses Maomao'nun seyahatleri sırasında oldukça aşına olduğu bir sestti. Uzun zamandır bu adamın Jinshi'nin refakatçisi olarak ne yaptığını merak ediyordu. Her zaman bu görev için daha uygun insanlar gerektiğini düşünmüştü.

Ama işte oldu.

Bileğinin günler önce onu tuttuğu yeri hâlâ ağrıyordu ve muhtemelen o zaman tüm gücünü kullanmamıştı. Sonra haydutları yakalarken bazı uzuvlarını kırmayı başardı. Jinshi'nin de söylediği gibi, hepsiyle tek başına başa çıkabilecek güçteydi. Kadınların kendisinden korkup korkmayacağı konusunda endişelenmekte haklıydı. Birden her şey anlam kazandı.

Şimdi başka biri konuştu, güzel sesli biri: "Çabuk, şimdi onu yeniden yakalama şansınız var!" Aslan bakıcıları zincirleri binayı ayakta tutan sütunların etrafına sararak karşılık verdi. Ardından aslanın tamamen zapt edildiğinden emin olmak için yeni zincirler getirdiler.

Aslana saldıran adam işe yaramaz demir sopayı fırlatıp attı ve çömelip alnında bir kırışıyla masanın altında belirdi. "İyi misiniz leydim?" Adam ancak bundan sonra Maomao'nun da orada olduğunu fark etti. Açıkça kaşlarını çatı. Başka bir şey Maomao son zamanlarda onu korumakla yükümlü olduğu kadınlar arasında görfark ediyordu.

Yine de Maomao'nun yanındaki genç kadın sayesinde ifadesi hızla değişti.

Silah yerine demir bir çubuktan başka bir şey kullanmadan aslana saldıran Basen'di. Ama şimdi kızardı ve başka bir şey söylemedi. Maomao'dan daha kadınsı olan herhangi bir kadına karşı her zamanki tepkisi aşağı yukarı buydu, ama yine de sessizlik normalden daha uzun.

Gözlerinden yaşlar süzülen Eş Lishu'nun da yüzü kızarmıştı ama o da bir şey söylemedi. Aslan karşısında dehşet içinde yüzünün renginin solmasına kıyasla oldukça farklıydı. Maomao onun solgunluğunun alacakaranlıktaki gökyüzünden daha hızlı değiştiğini gözlemledi.

Maomao'ya gelince, o da hiçbir şey söylemedi. Onunla diğer ikisi arasındaki temel fark, yüzünün her zamanki rengini koruyordu, ancak bu gariplik onu biraz rahatsız ediyordu.

Um... Hm. Hmmm...

Burada neler oluyordu? Maomao'nun kesin olarak söyleyebildiği tek şey, diğer ikisinin birbirlerine kızarmakla o kadar meşgul olduklarıydı ki, onlar söz konusu olduğunda, o yoktu.

Bu şuna benziyordu: Arka sarayda moda olan resimli romanlarda, hikayeler her zaman kadın ve erkeğin birlikte resmedildiği bir resimle bitiyordu. Bu neredeyse bir kuraldı. Böyle bir illüstrasyonda asla görmediğiniz tek şey üçüncü bir tekerlekti.

Toparlanın! Maomao onları düşündü. Bu ona gazetedeki ev sahibinin kızını ve şarlatanın yeğenini hatırlattı

Köy - onlar da bir ipucu alamamışlardı.

İyi ya da kötü, bu gariplik hemen ortadan kalktı. Aslanın zapt edilmesi ve yeni bir kafese taşınmasıyla birlikte gürültülü bir gevezelik başladı.

"Biri doktor çağırsın! Burada yaralı bir adam var!"

Bu Maomao'nun dikkatini çekti; masanın altından dışarı fırladı. Eş Lishu hâlâ boşluğa bakıyordu ve onun gittiğini fark etmemiş gibiydi. Maomao Ah-Duo'nun yaklaştığını görünce, iz sürmek için daha da iyi bir bahane bulmuş oldu.

Yaralanan kişinin bekçilerden biri olabileceğini düşünerek ona doğru ilerledi ama oraya vardığında Uryuu'nun yanağında bir çizik olduğunu gördü.

"Baba, güçlü ol! Bizi bırakma!" Lishu'nun üvey kız kardeşi

bir trajedinin kahramanı gibi feryat ediyordu.

Uh... Sadece bir çizik. Maomao yüzünde kızgın bir ifadeyle tam olay yerini terk etmek üzereydi ki üvey kız kardeşi bağırdı: "Bu ne cüret! Aptal bir aslanı durdurmak için zavallı, sevgili babamı yaralamaya nasıl cüret eder!"

Belli ki çizik, Basen demir çubuğu hayvana doğrulttuğunda fırlayan bir metal parçası tarafından açılmıştı.

"Babamı incitti! Bunun bedelini ödeyecek!" diye bağırdı. Neredeyse komikti; babasının iyiliği için endişe duymaktan çok endişeli *görünmekle* ilgilendiği belliydi.

kendini izleyen kalabalığa daha çekici gösteriyordu. Asıl mesele sevgili babasını yaralayan *kişi*.

Keskin bir bıçak gibi bir ses vardı: "Bunun için özür dilemeliyim." Güzeldi, evet, ama güzel olan aynı zamanda korkunç da olabilirdi.

"Görüyorum ki hizmetkârımın hareketlerine itiraz etmişsiniz." Bu Jinshi'ydi, dudaklarında hafif bir çatıklık vardı; Basen onun arkasında durmuş, şaşkın görünüyordu.

Demir çubuğu tutan sağ eli kızarmış ve şişmişti. "Ancak," dedi Jinshi, "eğer müdahale etmeseydi, Eş Lishu tehlikede olacaktı. Sizden onu affetmenizi istemek zorundayım. uygunsuzluk."

Jinshi son derece çekingen davranıyordu. Basen kızını kurtardıktan sonra Uryuu'nun ona borçlu olması gerekirdi ama Uryuu pek de etkilenmiş gibi davranmıyordu. "Anlıyorum. Teşekkür ederim o zaman..."

Eş Lishu, Ah-Duo'nun arkasından babasını izliyordu. Yaralı olduğunu bildiği için onun için endişelendiği belliydi ama kız kardeşi yanındayken ona yaklaşmak istemiyordu.

Düşünüyorum da, hâlâ , değil mi? Maomao, Lishu'nun kendisinden yaptığı ricayı hatırlayarak düşündü. Maomao'nun bile çözemediği şeyler vardı. Yolculukları sırasında gerçeği öğrenemezse, belki de Lishu'ya bir mektup yazabileceğini düşünmüştü.

babasının soyunu öğrenmenin bir yolunu bilip bilmediğini sordu.

Ebeveyn ile çocuk arasındaki bağ, öyle mi? Maomao bakışlarını Uryuu ve üvey kız kardeşinin üzerinde gezdirerek düşündü. Genç kız Kadın yorumunu geri almak için bir yol bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu, ancak aklına hiçbir şey gelmiyordu ve ağzı sadece açılıp kapanıyordu.

Dişleri çok kötüymüş. Çürükler çok ilerlemişti. kararmışlardı. Belki de tüm o tatlı yiyecekler yüzündendi. Bu yaşta hiç süt dişi kalmadığı kesindi; bunu düzeltmek mümkün değildi. Maomao, daha da kötüleşmesini önlemek için genç kadına diş fırçalama tozu satmayı düşündü ama bu düşüncenin hemen ardından aklına başka bir şey geldi. Neredeyse

Ne yaptığını anlayamadan Uryuu'nun önünde duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu üvey kız kardeş.

Maomao ona sıırttı. "Doktor değilim ama eczacı sayılırım." Sonra Uryuu'nun çenesini şiddetle kavradı. Uryuu büyük bir şaşkınlıkla tepki verdi ama Maomao basitçe devam etti: "Bu çizik önemli bir şey değil. Biraz tükürük sürersen iyileşir, sorun değil."

"Sp-Spit?!" Uryuu haykırdı.

Sadece şaka yapıyordu. Aslında insan tükürüğünün kendisi zehirli olabilirdi, bu yüzden tıbbi prosedürlerde kullanmamak en iyisiydi.

"Peki ya ağzının içi?" dedi.

"Hrgh?!" Uryuu ağzını zorla açarken haykırdı. Onu hafif bir alkol kokusu karşıladı. Onun yaşındaki bir adamdan bekleneceği üzere çarpık olan dişlerini dikkatle inceledi.

Sonra Maomao tekrar sıırttı. "İşte, bedava bir bonus." "Ne?"

dedi üvey kız kardeş - Maomao'dan hemen önce onun da ağzını açtı.

Tanrım! Dişlerini temizle! diye düşündü Maomao. Genç kadının sadece ön dişleri değil, arka dişleri de oldukça kötü durumdaydı. Bu yüzden mi sürekli ağzını yelpazesıyla kapatıyordu, dişlerinin durumunu gizlemek için mi? Bu, aşırı düşkün bir genç kadındı. Ama şimdi etkili bir diş tedavisinin nasıl yapılacağını düşünmenin zamanı değildi.

Sonunda Maomao ayağa kalktı ve Lishu'ya doğru yürüdü. "Yol için bir tane."

Maomao ağzını açıp bir dizi küçük, beyaz dişi ortaya çıkarınca Lishu şaşkınlıktan konuşamadı. Hemşiresi iyi bir disiplin anlayışına sahip olmalıydı çünkü dişleri hâlâ temizdi.

Üvey kız kardeş "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu ama Maomao onu duymazdan gelerek Uryuu'ya döndü.

"Rahmetli eşinizin kaç dişi olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bunu nereden bilebilirim ki?" diye sordu.

"Bana aptalca sorular sorma" der gibi baktı.

"Yeterince makul," dedi Maomao. "Ama ön dişlerinden biri eksik olamaz, değil mi? Senin gibi mi?"

Bunun üzerine Uryuu'nun ifadesi değişti.

Genel olarak, yetişkin insanların yirmi sekiz ila otuz iki dişi vardır; bu dişler, yirmi yaş dişlerinin olup olmamasına bağlıdır.

Ağzın en gerisinde, içeri girsin ya da . Ama her seferinde

Bir kişinin yirmi sekizden az dişi olabilir. Yaklaşık her on kişiden birinde, yirmi yaş dişleri dışındaki diğer dişler çıkmaz. Bu fenomenin kesin nedeni bilinmiyordu, ancak bu özellik genellikle ebeveynlerden çocuklara geçiyordu. An

Miras, olduğu gibi.

"Uryuu Usta, sizin, bu genç hanımın ve Eş Lishu'nun alt ön dişlerinin eksik olduğunu bilmek ilginizi çekebilir. Dişlerin ağza nasıl oturduğunu düşünürsek, sanırım her biriniz bu şekilde doğmuşsunuz."

Maomao, Lishu'nun ağzına baktığında bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti; öyle de olmuştu. Dişler sağlıklı bir yaşam için çok önemlidir. Eğer kötüleşirlerse, toksinler onlardan vücuda girebilir ve kişiyi hasta edebilirdi. Bir insan dişlerini kaybettiğinde ve artık kolayca yemek yiyemediğinde, işte o zaman tükenmeye başlardı.

Eğer bir dişin doğal olarak eksik olma ihtimali onda bir ise, herhangi üç kişiden birinin dişinin eksik olma ihtimali her zaman vardı. o yüzde on. Ancak, hepsinin aynı yerde olması ve hepsinin aynı nispeten sıra dışı dişi kaybetmesi? Tesadüf gibi görünmemeye başladı.

"Akrabalar genellikle belirli özellikleri paylaşırlar. Örneğin, Eş Lishu beyaz balık yiyemez. Siz de aynı beslenme kısıtlamasına sahip değilsiniz, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Uryuu şüpheyle sordu. "Yeterince

basit. Balığın seni ne kadar üzdüğünü gözlemledim.

yemek tabağı. Bu kadar yaşlı bir adamın

Senin gibi olgun biri, sırf *sevmediği* için böyle bir tepki verir mi?

yemek." Adamın balık tepsisini nasıl uçurduğunu hatırladı. "Ve bu ulusun hiçbir üst düzey yetkilisinin basit kişisel tercihler veya yanlış anlamalar yüzünden birine bu kadar kötü davranmayacağından kesinlikle eminim." Maomao ince bir şekilde gülümsedi ve Uryuu'dan Lishu'ya . "Belki de *diğer* kızınıza zaman zaman biraz ebeveyn şefkati gösterebilirsiniz."

Belki de, diye düşündü, biraz gitmişti. Ama şimdi, en yoğun dinleyici bile onun ne demek istediğini anlayabilirdi.

Umarım bu işe yarar.

Verebileceği en iyi cevabı vermişti.

Sonsöz

Maomao, *hava gerçekten* çok soğuk, diye düşündü. Üzerinde hafif bir şal vardı.

Omuzlarına sarılmıştı ama hâlâ titriyordu. Bir bardak daha şarap içmediği için kesinlikle pişmanlık duyuyordu.

Binanın içi daha sıcak olabilirdi ama açıkçası içeride çok fazla sorun vardı. Burnu kırıldığı için aslana ne olacağı konusunda endişeleniyordu ama

Kendisini yeme riskini göze alarak büyük kediye yardım edecek kadar merhametli hissediyordu. Evet, aslan sadece kafese kapatılıp sergilenen zavallı bir hayvandı ama yine de birine saldırmıştı. Lahan yine de durumu düzeltmeye çalışmamanın bir kayıp olacağını düşünmüştü.

ve Maomao'nun bu işi yapmasını sağlamaya çalışmıştı.

Belli ki kıvrıcık saçlı canavarı bir başka güzel sayılar koleksiyonu olarak görüyordu ve

paramparça burun bu güzelliği bozdu. O zaman buraya kaçmıştı.

Gökyüzü çok geniş görünüyordu. Ay yoktu, yıldızları daha da parlak görünüyordu. İçlerinden en parlak olan üç tanesi gökyüzünde bir üçgen oluşturunuyordu. Belki de bu yıldızlar iki aşık ve onları ayıran nehirdi.

Keşke acele edip oradaki işleri bitirselerdi. Maomao sadece gizlice geri dönmenin bir yolu olup olmadığını düşünüyordu.

Gyokuen'malikanesine doğru ilerlerken arkasından gelen ayak seslerini duydu. "Saygıdeğer kuzenin seni arıyor."

"Onu görmezden gelmek tamamen doğru." Demek ki şamatadan kaçan tek kişi Maomao değildi. "Senin yapacak başka işin yok mu?" diye sordu. Tamam, aslan saldırdığında Basen dikkatleri üzerine çekmişti ama bu adamın hâlâ yardımcı olabileceği *kesindi*.

"Aşırı çalışmaktan ölmemi mi umuyorsun?" "Aklından bile geçirme," dedi.

Jinshi-gerçekten de sorumluluklarından kaçmıştı-

cevabının tamamen samimi olduğunu düşünmüyor gibiydi. Adam onun yanına oturduğunda tahta bank usulca gıcırdadı. Sonra aralarına bir şey koydu. Bir metal parçasına benziyordu.

"Basen haklıydı," dedi Jinshi. "Zayıftı. Kaliteli demir bir arada daha iyi dururdu." Demir dökmenin birkaç yolu vardı ve yanlış yaparsanız içi boş çıkabilirdi,

yapıyı zayıflatıyor. "Sanki biri kırılmasını *istemiş* gibi."

"Tedirgin edici bir fikir."

Maomao'nun da merak ettiği bir şey vardı: aslanın doğruca Eş Lishu'ya gitmesi, sanki özellikle onu hedef alıyordu. Eşi lehine Maomao'yu görmezden geliyor gibiydi.

Açlıktan ölmek üzere olduğu için mi? diye düşündü. Bu da bir olasılıktı. *Belki de et tuttuğu içindir.* Başka bir ihtimal. Ancak Maomao, eşinin sıkılan parfümü düşünmeden edemiyordu. Bu kadar keskin bir şey kesinlikle

vahşi bir hayvan tarafından algılanabilir. Ya aslanın dikkatini çeken şey buysa? Maomao oturdu ve sessizce düşündü.

Jinshi bir süre sonra, "Hey, öylece sessiz kalmayın," dedi.

Şimdiye kadar Maomao'nun çok nadiren bir konuşma başlattı. Hem neden onun yanında oturmaya karar vermişti ki? Tembelliği bırakıp işinin başına dönmeliydi.

"Sanırım işe geri dönmemi diliyorsunuz," dedi Jinshi.

"Ben mi efendim? Asla."

Ara sıra onun ne düşündüğünü biliyordu; bu onunla sorun yaşadı. Maomao'nun yüzünün büyük bir çatıklığa dönüşmemesi için çok çaba sarf etmesi gerekti.

"Geri dönersem iki şeyden biri olur. Ya çalışmak zorunda kalacaktım ya da kadınlar tarafından taciz edilecektim."

"Dünyadaki daha az popüler erkekler böyle şeylerden şikayet ettiğinizi duysalar kellenizi isteyebilirler."

Parası, statüsü ve yakışıklılığı olan erkekler sadece

Farklı. Böyle aysız bir gecede daha dikkatli olmalı.

"Asıl peşinde oldukları şey İmparatorluk kanı, de öyle değil mi?"

Jinshi söyledi. Çocuklarını kastettiğini düşündü. Ya da belki hayatını.

"Bunun en azından yarısının görünüşünüz olduğunu düşünüyorum efendim."

"söyleme." Jinshi kaşlarını çatı, sanki özel bir yemek yemiş gibi tatsız bir böcekti. Nedense, Maomao'nun şimdiye kadar gördüğü hemen herkesin ötesinde bir güzelliğe sahip olmasına rağmen, bu konuda bir tür aşağılık kompleksi varmış gibi görünüyordu. Parmakları, Maomao'nun Yanağındaki yara izi. Güzelliğindeki bu leke herkes tarafından yadırganıyordu, ama bu onun hayal gücü müydü, yoksa adam bu lekeden hoşlanıyor gibi mi görünüyordu?

Maomao, dürüst olmak gerekirse, yara izinden rahatsız olmamıştı. Hiçbir insan mükemmel değildi. Ve Jinshi'nin görünüşü o kadar kusursuzdu ki, içindekileri yalanlıyordu. Bu mütevazılığın nesi yanıltıcı? Doğuştan sahip olduğu görünümde bir değişiklik mi? Her neyse, bir yara izi olabilirdi, ama Maomao'nun babası onu dikmişti ve doğal olarak mükemmel bir iş çıkarmıştı. Maomao her seferinde

Jinshi'nin yanağına merhem ya da makyaj uyguladığında -ki bu nadiren olmazdı- yaranın parmaklarının altında daha az belirginleştiğini hissetmişti. "Yüzümün yandığını söylemeyi tercih ederim ve

Jinshi, "O makyajı yapıyorsun." dedi.

"Sonunda renk çıkmayı bırakacaktır, efendim. Ama istediğiniz bir yanık, size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Onu aynı zamanda yanık ilaçları için bir denek olarak da kullanabilirdi.

"Kes şunu." Makyajın üzerinden yirmi gün geçmesine rağmen Jinshi'nin yanağında hâlâ belli belirsiz bir kırmızı boya lekesi görülebiliyordu; bunu gizlemek için beyaz bir pudra kullanıyordu. "Eğer gerçekten yanmış olsaydım, Gaoshun'un çökebileceğini düşünüyorum. Ama kabul ediyorum, kendi daha kolay olurdu. Makyaj kesinlikle bir şekilde zahmetli. Yine de bu yolculuk sırasında kendimi oldukça rahatlamış buldum."

Görünüşe göre hiçbir kasaba kızının Yüzünde yanık izleri olan hüzünlü bir adama karşı istekle harekete geçti; aynı zamanda her zamanki masa başı işlerinden de kurtulmuştu. Bu arada,

Maomao, arkası gittikçe ağırırken vagonun penceresinden manzarayı seyretmekten başka yapacak bir şey olmadığını hissetmişti. Eve dönüş yolculuğunu düşünmek bile moralini bozmaya yetiyordu.

"Biniciliğin üzerinde çalışmak ister misin? Biliyorum, sen

arabadan yorulmaya başladım," dedi.

"Evet, ama düzgün bir yatağım olmasını tercih ederim." Yolculuk sırasında kendi yatağı üzerinde çalışmıştı. Sorun şu ki, yaptığı işten çok memnun olan diğer insanlar onun yerine her zaman orada yatıyor gibi görüldüğünden, nadiren kullanma şansı oluyordu.

"Ah! Evet, umarım eskisinden daha da konforlu hale getirebilirsiniz."

Maomao'nun içinden bir kızgınlık şoku geçti. Jinshi onun uyku alanını çalma konusunda en büyük suçluydu. İsteddiği kadar ata biner ve yorulduğunda gelip etrafta dolanırdı. Bunun rahatlatıcı olduğunu düşünmesine şaşmamalı!

Jinshi hafif çarpık bir gülümsemeyle, "Majesteleri bana bu yolculukta eğlenmeye çalışmamı söylemişti," dedi. "Ve iyi bir seçim yapmamı."

Hangi seçimden bahsettiğini söylemedi: gelin seçimini kastediyordu. Birçok kadın tam da bu amaçla buraya toplanmıştı. Yaptığı seçim ne olursa olsun, işin içinde politika da olacaktı.

Ulusun hükümetini etkileyebilir. O olabilir

komşu bir ülkeyle bağlarını güçlendirebilir veya yerel bir grubun desteğini kazanabilir. Jinshi'nin kararına bağlı olarak kendi statüsü bile değişebilirdi. Sei-i-shu'nun Jinshi'ye karşı

Tüm bu faaliyetler için mekan sağlamak, mesajlarını açıkça ortaya koyuyordu: *Batı ile aynı hizaya gelin*. Şüphesiz bu, Uryuu'nun diğer kızını neden getirdiğini de açıklıyordu.

Acaba kimi seçecek, diye düşündü Maomao. Gerçekten de onun için önemliydi. O sadece mütevazı bir eczacıydı. En azından onun bakış açısı buydu...

Parmaklarına bir şeyin dokunduğunu fark eder etmez bir el bileğini kavradı. Onu diğer eliyle avuç avuca gelene kadar çekti, parmakları iç içe geçmişti. Diğer el onunkinden biraz daha büyüktü ve daha sertti. Uzun parmaklar Maomao'nun elini kavradı, böylece Maomao kaçamadı.

"Belki de beni bırakma nezaketini gösterirsiniz, efendim?" "Ama bırakırsam, kaçmaz mısın?"

"gerektirecek bir şey mi yapacaksın?"

"Bazen sana vurmak istememe neden oluyorsun." Jinshi baktı Maomao avını avlayan vahşi bir hayvan gibiydi. Yüz ifadesi onu

açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir köpeği düşün. Bu ne hadım Jinshi'nin ne de İmparator'un küçük kardeşinin yüzüydü. Yine başka biriydi.

"Yüzüme değil. Çok belli olurdu." "*Aslında* sana vurmayacaktım."

"Biliyorum efendim." Jinshi genç bir kadına el kaldıracak biri değildi. Hayır, durun, aslında öyleydi - zehir yuttuklarında onları kusturmak için. "Beni sıkıştırıp midemdekileri boşaltmaya zorlamaktan daha kötüsünü yapmayacağınızı biliyorum."

"Bunu kendi başına sen açtın. Neden zehir içiyorsun ki?!"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bildiğimden emin değilim."

İlk elden deneyim, sadece soru sormaktan çok daha akılda kalıcıydı. Hepsi bu. Maomao ortalama bir insandan daha zeki değildi, sadece biraz daha... kendini işine adamıştı. Ve iş duygulara geldiğinde, aslında çoğu insandan daha az duyguya sahipti.

Hüznü ve mutluluğu, öfkeyi ve neşeyi hissetti - daha az keskin bir şekilde sıradan insanlar, ama oradaydılar. Ancak insanların sahip olduğu iddia edilen ve Maomao'nun hala anlamadığı başka duygular da vardı.

Jinshi'nin nabzını avucunun içinde hissedebiliyordu. Terlemeye başlamıştı ve ellerinin birleştiği yer kaygandı. Başını kaldırdığında uzun kirpiklerin obsidyen gözlerin üzerinde aşağıya doğru uzandığını gördü. Bu gözler onu dikkatle izliyordu, o kadar yakından bakıyorlardı ki içinde kendisinin yansımasını görebiliyordu.

Fahişelerin bir sözü vardı: Bir kez öğrendin mi, cehennemdir.

Ama erkeklerin de bir sözü vardı: oraya tam da bu yüzden gittiklerini bilmek.

O kelime, o ve e'si olan o basit dört harfli kelime, bazen kaba olarak adlandırıldı ve bazen bir oyundan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı - ama bazı insanlar onsuz yaşamının imkansız olduğunu söyledi.

Jinshi'nin boştaki eli Maomao'nun başına uzandı, parmakları saçlarını okşadı ama başının arkasında durdu. "Aslında onu takıyorsun," dedi. Eli saç çubuğunu, üzerinde ay ve gelincik olan gümüş parçayı bulmuştu. Maomao belki de onun

Lahan'dan gelmişti ama görünüşe göre . Herkesin bu kadar ilgisini çekmesine şaşmamalı.

"Oh, sizden mi geldi, Usta Jinshi? Ay hoş ama gelincik şüpheli bir dokunuş." Beyaz Leydi'yi düşünüyordu. Saç çubuğundaki çiçek sıradan haşhaşın daha büyük bir versiyonu gibi görünüyordu ama teknik olarak bir afyon haşhaşıydı. Uyuşturucu yapımında kullanılabilirdi.

"Lütfen. Bunu yolculuğa çıkmadan önce yaptırmıştım. Diğerinin yerini alması için." Sesi yukarıdan geliyordu, çenesi başının üzerindeydi. Parmakları kızın saçlarında oynuyordu ve kız onun nefesini onun üzerinde hissediyordu. Onları gören herhangi biri, samimi bir kucaklaşma içinde olduklarını düşünerek affedilebilirdi.

"Usta Jinshi, lütfen mesafenizi koruyun." "Neden uzak durayım ki?"

"Biri bizi görürse ne yapacaksın?"

Ziyafetten kaçanlar sadece onlar olamazdı. Ağaçlar onları gözden saklıyordu ama birinin garanti ediyordu. Jinshi bu ziyafetin neden düzenlendiğini çok iyi biliyordu.

"Efendim, Eş Lishu yeğeniniz değil. Endişelenmenize gerek yok. Maomao sakince, "Kan yakınlığı hakkında bir şey söyleyemem," dedi. Yine de Jinshi'nin yüzü daha da gerginleşti. Maomao devam etti, "En güvenli seçim o olmaz mıydı?"

Lishu ve Basen'i birbirlerine bakarken gördüğü anı tamamen unutacaktı. Evet, hiç olmamış gibi davranacaktı. Aralarında bir şeyler filizlense bile bunun hiçbir anlamı olamazdı. Hiç var olmamış gibi davranmak daha iyiydi.

"Güvenli seçim. Cehennem gibi!" Jinshi'nin kulağındaki sesi soğuk bir bıçak gibiydi. Parmakları saçlarında gezinmeyi bıraktı ve ensesine doğru kayarak boğazının etrafında kıvrıldı. Uzun, ince parmakları bastırmaya başladı.

"Acıyor..."

"Oh, öyle mi?"

Acı vericiydi ama Jinshi daha da sıktı. Hâlâ onunkiyle iç içe geçmiş olan diğer eli sırtına doğru ilerledi. Hayır, hayır! Kolunu eklem yerinden çıkaracaktı.

Boğazı ezilen ve kolu kopan Maomao'nun yüzü acıyla buruştu. Bir şekilde hava almayı başarabilmek umuduyla başını arkaya yatırdı, ağzı bir balık gibi açıktı. Gülünç görünüyor olmalıydı ve Jinshi de aşağıdan ona bakıyordu.

Onu.

Sonunda-

Maomao kendisine aniden izin verilen havayı açgözlülükle içine çekti. Bir çiçek kokusu burnunu gıdıkladı. Yasemin. Nedense hep bir gök perisinin şeftali gibi kokacağını düşünmüştü. İnce dudakları kuru ve sıcak hissetti.

Onu boğan eli başının arkasını desteklemek için hareket ederken, diğer eli parmaklarından ayrıldı ve onun yerine beline dolandı.

Ne kadar süre bu şekilde oturduklarını bilmiyordu. Tek bildiği Jinshi'nin belli belirsiz bir zafer edasıyla ona baktığıydı. Sanki nefesin artık vücudunun her ulaştığını görmüş gibi bir ifade takındı. Nefes almakta zorlanırken gözlerine dolan yaşları sildi.

İşte o zaman Maomao yoğun bir öfke patlaması hissetti. "Beni öldürecekse bunu zehirle yapman gerektiğini söylemişim," dedi ona.

"Kendini zehirlemene izin vermeyi reddediyorum," dedi Jinshi, parmakları dudaklarında gezinirken. "Adaylardan olduğunu bilmiyormuş gibi davranamazsın. Eminim ne kadar istesen de." O da sözünü bitirmemişti: "Kimdi o adam? Dansçı olmadığına *eminim*."

Demek onları izliyormuş!

"Sadece içkimin parasını ödüyordum," dedi Maomao. "Çok pahalı değildi." Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama adamın eli kafasındayken bunu gerçekten yapamazdı. Maomao hızlı hızlı düşünüyor, bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. "Tam olarak ne işine yarayacağımı düşünüyorsun?"

"Lahan sana eşlik , değil mi? Herkes bunu görecek."

Maomao, Jinshi'nin ne demek istediğini anlamıştı. Belki de Lahan'ın en başından beri güvendiği şey bile buydu. Öfkesini yeniden hissetti; ayak parmaklarını iyice ezmesi gerekecekti

Daha sonra.

La ailesi, adı geçen klanlar arasında sarayda herhangi bir hizip olmamasıyla benzersizdi. Rikuson'un da söylediği gibi, bunun Maomao'yu kendi açısından güvenli bir seçim haline getirdiği söylenebilirdi. Yalnızca bir sorun vardı.

"Sen kim bilir kimin düşmanı olursun."

Elbette tek gözlü ucubeyi kastediyordu. Eğer o da orada olsaydı burada neler olabileceğini hayal edebiliyordu. O kadar büyük bir olay çıkarırdı ki, kaçan bir aslan onun yanında çocuk oyuncağı gibi kalırdı.

Jinshi ürperdi -nasıl ürpermesin ki? "Daha sonra devam edecektik, değil mi?"

Kendini tekrar kısıtılmış buldu. Adam onu bankın üzerine doğru itiyordu. Saçlarındaki eli çok sert bastırıyordu. Dudaklarının arasından nefesten daha fazlası geçti. Şimdi o obsidyen gözleri görüyordu, O vahşi bakış, birkaç santim bile görülebiliyordu. Herhangi bir yıldızdan daha parlaktılar ama yine de içlerinde ince bir karanlık vardı. Bu, hayatta her şeye sahip olmuş bir adamdı ve yine de bazen tatmin etmek için mücadele ettiği bir şeye açlık duyuyor gibiydi.

Neden başka birini seçemiyor?

Dışarıda Jinshi'ye aradığı şeyi verebilecek biri olmalıydı. Bunu *isteyen* pek çok kişi olduğu kesindi. Neden tam olarak bu arzudan yoksun bir yaratığı seçmek için kendi yolundan gitmesi gerekiyordu?

Kaçmak istedi. Bu sadece daha fazla sorun, daha fazla belirsizlik getirebilirdi. Tüm bu sorunlardan kaçmak istiyordu ama Gözleri, evcilleşmemiş bir köpeğin gözleri, onun kaçmasına izin vermeyecekti. Onu yiyip bitirecekti ve tüm bunları orada bile olmayan bir şeyin peşinde yapacaktı. Maomao ona sadece boş gözlerle bakabiliyordu, tıpkı bir kukla ya da oyuncak bebeğinki gibi.

Bu sadece köpeğin endişelerini daha da artırmış görünüyordu; sanki onu ezecekmiş gibi ağırlığını Maomao'nun üzerine verdi. *Demek şimdi beni boğmak istiyor*, diye düşündü. İki katı ağırlığında olmalı. Ne yaptığını. Fahişelerin bazen kendilerinden üç kat büyük müşteriler aldıklarını biliyordu. Bu onları incitmedi mi? Ama öyle olsa bile, profesyoneller arasında bir profesyonel olan kız kardeşi Pairin ne yapacaktı?

Bu kadar yakınma?

"*Sırf başkan olduğu için inisiyatifi ele izin veremezsiniz. müşteri.*" Maomao bir keresinde böyle dediğini duyduğunu hatırlıyordu; bu tavsiyeye boğucu bir jestle eşlik etmişti. O zamanlar Maomao'ya fahişelik mesleğini öğretiyordu (genç kadının itirazlarına rağmen).

Maomao hiçbir şey söylemedi. Dürüst olmak gerekirse, belki de Bir oyuncak bebek gibi sessiz ve hareketsiz kalmak daha iyi. Belki de değildir. Söyleyebileceğimiz şey şu: Pairin'i hatırlamak, Pairin'in ona öğrettiği teknikleri hatırlamak anlamına geliyordu. Protestolar; Maomao bunları kız kardeşini tatmin edecek şekilde uygulayana kadar Maomao'yu gözyaşlarının eşiğine getirmişti. Ta ki bu teknikler sadece bir tepki değil, içgüdüsel bir tepki haline gelene kadar. Bu yüzden Maomao'nun yapmak üzere olduğu şeyden sorumlu tutulamayacağı söylenebilir.

Ne demek istiyorsun? Anlamı.

Maomao ağızındaki tükürüğü *büyük bir yudumla* yuttu. Dudakları birbirinden uzaklaşmaya başladı, sonra ona bir davet gibi açıldı; ve sonra, yine içgüdüsel olarak, ona doğru kaydı.

Jinshi'nin yüz ifadesi şaşkınlık ve mutluluk karışımıydı ama uzun sürmedi. Kısa süre sonra vücudu hafif kasılmalarla tepki verdi ve Maomao'yu kavrayışı gevşedi.

Tekrar söylemek gerekirse: bunların hiçbirisi Maomao'nun suçu değildi. Bu onun kontrolü dışındaydı.

Ona zevk mahallesinin en rafine teknikleriyle karşılık verdi.

Çocukken verilen eski ve yıpranmış bir söze ne kadar süre bağlı kalınabilirdi?

Ah-Duo kendi kendine kıkırdadı. Bahçedeki soğuk bir kayanın üzerine oturdu, omuzlarında bir battaniye ve elinde bir içki vardı. Kumlu başkentte gece havası gerçekten de ürpertici olabiliyordu. İyi ve güçlü bir alkol tam da ihtiyacı olan şeydi.

Gerginlikten ateşi çıkmış olan Konsolos Lishu'yu çoktan

Yatakta. Şimdi daha önce tadını çıkarma fırsatı bulamadığı içkinin tadını çıkarıyordu.

"Gelinim olarak senden başka kimseyle ilgilenmiyorum."

Tutamayacağın *sözler verme*, dedi içinden. *Yetkiniz yok*. Çok iyi biliyordu ki, en yakın danışmanlarından bazıları, kendisi konuşma yetisini kaybettikten sonra onun peşine düşmüşlerdi. çocuk doğurmak. Ve kendi elleri de pek temiz sayılmazdı. Nazik, güzel arkadaşının sadakatsiz olmasını sağlamaya çalışmıştı.

Zavallı arkadaşı, sırf aile soyunu devam ettirmek için kendisi için seçilmiş bir eşle evlenmeye zorlanmıştı. Ah-Duo neden bu durumu görmezden gelmeyelim diye düşünmüştü. Neden ulusun en tepesinde açan bir çiçek olmayı tercih etmesin?

Ama işler hiç de hayal ettiği gibi gitmemişti. Konuşma, arkadaşının Ah-Duo'nun yanağına olabildiğince sert bir tokat atması ve "Benimle alay etme!" diye ağlamasıyla sona ermişti.

Ah-Duo bu genç kadının nazik olduğunu biliyordu. Güzel olduğunu. Zeki olduğunu. Onun için çok daha iyi, çok daha uygun bir yer hazırlamıştı ama bu sadece arkadaşını öfkelenlendirmişti.

Ah-Duo kadın kalbini anlamıyordu. Belki kendisi artık bir kadın olmadığı içindi, belki de bunu hiç anlamamıştı. Her halükarda, arkadaşının gururunu fena halde incittiğini gördü.

Sevgi olmadan, arkadaşlığın bir uzantısı olarak bir eş oldu. Ve sonra bir çocuk doğurdu. Ah-Duo her zaman onun bir kadın için oldukça çarpık bir bahane olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre hâlâ annelik içgüdüğü dedikleri şeye sahipti. Kendi rahmi pahasına doğurduğu çocuğu her şeyden çok sevmişti. Bebek bir maymun gibi buruş buruştu; o kadar küçüktü ki en ufak bir dokunuşta kırılacakmış gibi görünen ellerini sallıyor ve süt için ağlıyordu.

Orada bir bakıcı vardı ama Ah-Duo kendi çocuğunu kucağına almakta ısrar etmişti. Ona süt vermeye çalışmıştı ama bebeği doyurmaya yetecek kadar süt yoktu. Ah-Duo'nun vücudu artık bir kadına ait değildi.

Bebek bakıcısına geri verildi.

Umutsuzluğa kapılan Ah-Duo sadece çocuğunu düşündü. O da Sadece bu küçük, savunmasız şeyin hayatta kalmasına nasıl yardım edeceğini düşündü. Ve bir karara vardı.

"Birbirlerine çok benziyorlar." Çocuğu ve amcası neredeyse aynı zamanda doğmuştu. Bebeğinin kilo alamamasından endişe duyan Ah-Duo, kayınvalidesini görmeye gitmek için kendini toparlamıştı. "Onları değıştirsенiz kimsenin haberi olmaz gibi görünüyor."

Yarı şaka yarı ciddi; diğer kadının onu ne yöne çekeceğini merak ediyordu. Çeşitli görevlileri ve bakıcıları odadan çıkarılmıştı.

"Haklı olabilirsin. Onunla ilgilenebilir misiniz lütfen?" dedi kayınvalidesi, Ah-Duo'nun çocuğunu kucağına alarak. Kundaktaki kıyafetlerini çıkardı ve bezini değıştirmeye hazırlandı. Bu sırada Ah-Duo da kayınbiraderini kabul edip aynısını yaptı ve bezini yanında getirdiğı bezle değıştirdi.

Her biri yeni doğum yapmıştı ve her biri kalbinin bir parçasının eksik olduğunu hissediyordu. Kendi çocuğuna bakarken Anshi'nin gözlerinde hiçbir şey yoktu. Anshi'nin yüzünde sürekli bir gülümseme olduğu için kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Ama Ah-Duo'nun bebeğine gerçek bir sıcaklıkla bakıyordu. Belki de kocasının çocuğı ona nefret dolu görünse bile oğlunun çocuğunu sevimli buluyordu. Belki de bu yüzden Ah-Duo ayrılıp Anshi'nin çocuğı hâlâ kucağındayken köşküne döndüğünde bile hiçbir şey söylemedi. Sağlıklı, zıplayan bebeklerini sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi değış tokuş ettiler.

Daha sonra, Ah-Duo'nun büyüttüğü çocuk öldü. Belki de o düğme olmasaydı yaşayabilirdi. Ah-Duo bu kaybın yasını tuttu, çünkü o çocuğı sevmeye başlamıştı ama kendi yavrusunun hâlâ hayatta olduğunu bilmekten de memnundu. Anshi'nin çocuğı kendi annesi tarafından sevilmeden, hak ettiği yer yeğeni tarafından gasp edilerek ve tüm bunlar kendi kaderine ağlayamadan ölmüştü.

Ölüm hem Ah-Duo'yu hem de Anshi'yi sarsmış gibi görünüyordu. Yaramaz küçük baş belası her zaman hizmetçilere kadınların bu tür baş ağırları artık bunu hissedecek kadar büyümüşü -Ama aynı zamanda o kadar gençti ki bir şekilde saldırması gerekiyordu. Bir doktor arka saraydan sürgün edildi.

Yine de kader garip bir şeydi: o doktorun evlatlığı kızı artık oğlunun gözdesiydi. Prensesler vardı.

Yabancı topraklardan, İmparatoriçe Gyokuyou'nun ev halkının kızı,

Eş Lishu, söz konusu kız ve -sadece iyi bir önlem olarak- Suirei de. Ah-Duo onu sadece eğlence olsun diye getirmemişti. Sorunları olabilirdi ama konu kan bağı olduğunda en az diğerleri kadar nitelikliydi. Gerçi bu durum burada duyulsaydı, büyük bir kargaşaya neden olurdu.

Ah-Duo tekrar kıkırdadı.

Şakacı çocuklar arasında verilen bir söz. Hepsi buydu ve yine de sözünü tutmaya niyetliydi. Yine de küçük ayın, küçük Yue'nin ricasını geri çevirememişti. Kendisine bir arka saray olan geniş bahçeden bir çiçek aldı ve Yue'yi küçük kardeşi yaptı. Yue'yi arka saraya hadım olarak göndermesinin sebebi, verilen bir sözün tutulmaması için bir ceza mıydı? Yoksa merhamet miydi, Ah-Duo'yu görmesi için ona daha fazla şans vermenin bir yolu muydu?

Hangisi olursa olsun, Ah-Duo onu her ziyaret ettiğinde güzel haremağasını kızdırma fırsatından sonuna kadar yararlandı. Bu çok keyifli bir şeydi.

Nihayetinde Dört Hanımefendi'den biri olarak görevinden azledilmişti ama şimdi bir villada yaşıyor ve onun şikayetlerini dinliyordu. Sakallı yaşlı huysuzun yerine biraz daha genç birini göndermesini diliyordu. Çocukların kendisiyle yaşamaya gelebilmiş olmasından memnundu. Evet, gençlik harika bir şeydi. Ve Suirei'yi kızdırmak çok eğlenceliydi.

Ama Ah-Duo'nun unutmaması gereken başka bir şey daha vardı; ikinci bir şakacı söz. Kimin statüsünün neye uygun olduğu sorusu henüz aklına gelmemişken verilen bir yemin.

"Elbette, neden olmasın? Beni ulusun annesi yapmanıza da izin verebilirim."

Ve aptal, hemen kabul etmişti. Gerçekten ne söylediğini anlamış mıydı? Ve şimdi İmparatoriçesi için batının büyük bir çiçeğine sahip olduğuna göre hala hatırlıyor muydu?

"Neler olacağını göreceğiz," dedi Ah-Duo kendi kendine, fincanındaki içkiyi yudumlarken, Yue'ye göz kulak olmaya karar verdi ve hangi çiçeği seçtiğini keşfedin.

“Well,” Tahan
said, eyeing her.

“They say clothes
make the man,
but apparently
the same doesn’t
go for women.

At least some
of them.”

“Shut
up.”

Maomao
was dragging
a heavy skirt
behind her.

5

The Apothecary Diaries

Author
Natsu Hyuuga

Illustration
Touko Shino

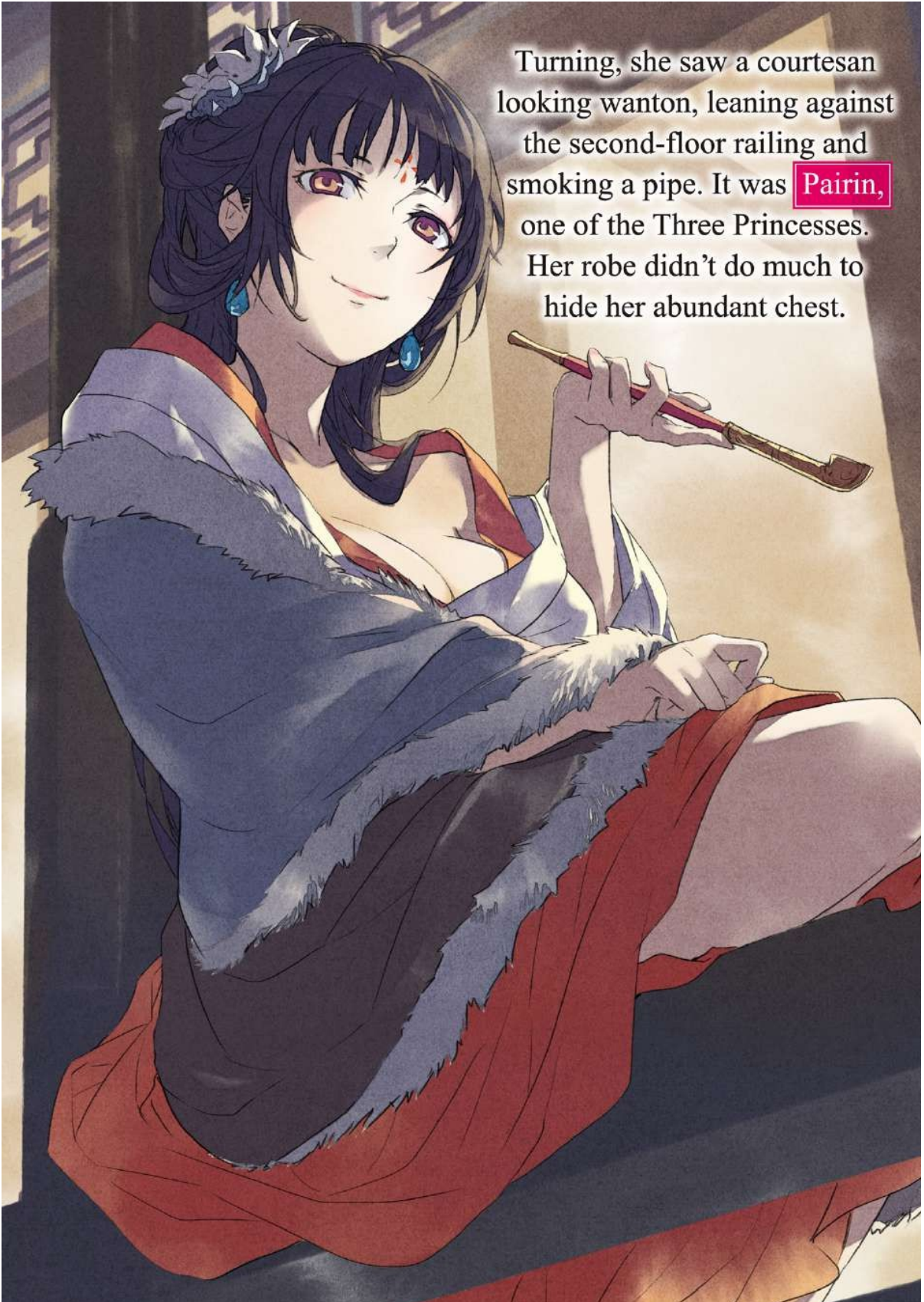
Maomao, the cat,
was at her feet.
She, for one,
seemed to know
who **Jinshi** was,
and occasionally
cuddled up against
his ankles.

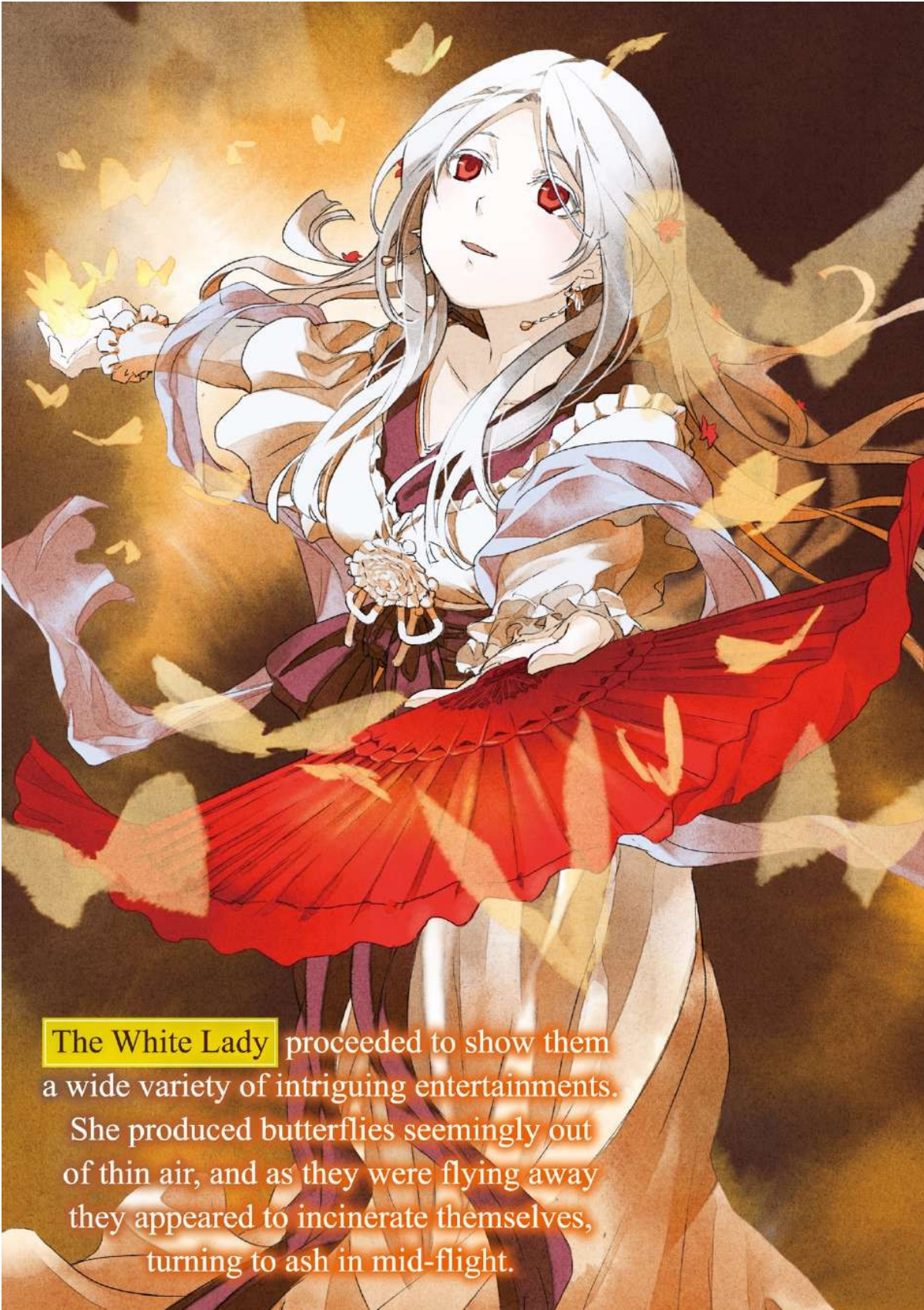
Elsewhere in the room Jinshi was seated diagonally across from a middle-aged man of medium build.

Turning, she saw a courtesan looking wanton, leaning against the second-floor railing and smoking a pipe. It was **Pairin**, one of the Three Princesses. Her robe didn't do much to hide her abundant chest.

The White Lady proceeded to show them a wide variety of intriguing entertainments. She produced butterflies seemingly out of thin air, and as they were flying away they appeared to incinerate themselves, turning to ash in mid-flight.

She took the damp
kerchief and rubbed
at his face. Jinshi
closed his eyes
and let her work,
seemingly enjoying
the feel of the warm,
damp cloth.

“If you
would, then.
Remove it
for now.”

Bonus Çevirmen Notları

Eczacı Günlükleri **Günlükler Cilt 5**

Aleve Dayanıklı Kemirgenlerin Kökeni Üzerine

Bu kitabın 4. bölümünde Maomao bir dükkân sahibiyle karşılaşır Göksel bir periye ait olduğunu iddia ettiği bir cübbe satıyor. Ona bunun için çok daha iyi bir ismi olduğunu söyler: "Ateş sıçanı pelerini" (Japonca'da *hi-nezumi no kawagoromo*). Ne kadın ne de anlatı, "doğu ada ülkesinden" geldiğini ima etmek dışında bu ismi gerçekten açıklamıyor. Ancak Japon okuyucular için bu ifade tanıdık gelecektir.

Maomao'nun belirttiği gibi, ateşe dayanıklı giysiler yaratmak için asbest gibi kaya bazlı liflerin kullanılması tekniği çok eski zamanlardan beri bilinmektedir. Malzemenin lifli, neredeyse yumuşak görünümü bazen gözlemcilerin bunun bir hayvanın, belki de bir sıçanın postu olduğunu düşünmelerine neden olmuştur. Ancak Japonya'da ateş sıçanı pelerini popüler bilince gerçekten *The Tale of the Bambu Kesici* (Taketori Monogatari), ülkenin en eski ve en ünlü halk masallarından biridir.

Bu hikayede, yaşlı bir adam ve karısı bir ağaç parçasını keserler. Kaguya adında küçük bir kız bulurlar. Onlardan habersiz, Kaguya aydan gelmektedir ve her ne kadar bu durumdan habersiz olsalar da kişisel geçmişine baktıklarında, onun büyük bir güzelliğe sahip olacağını görebiliyorlar. Özellikle babası, birkaç prensin onu elde etmeye çalıştığı sarayda onu sunmayı takıntı haline getirir. Kaguya, Durumdan rahatsız olan ve erkeklerden hiçbiriyle evlenmek istemeyen kadın, her birine kendisiyle evlenmeleri için tamamlamaları gereken bir görev verir.

koca-ama aslında mitolojiye dayanan görevler imkansızdır.

Kaguya'nın Prens Abé'ye verdiği görev, ona ateş farelerinin pelerini getirmesidir. Prens, Çin'de yaşayan bir arkadaşına mektup yazarak mümkünse kaftanı bulup kendisine göndermesini ister. Birçok zahmetten ve herkes tarafından böyle bir cübbenin söylendikten sonra, Abé'nin arkadaşı umudunu kaybetmek üzereyken yaşlı bir dilenci ona bir zamanlar dilencinin büyükbabasının yaşadığı bir tapınaktan bahseder

pelerini kendi gözleriyle görmüştür. Arkadaşı tapınağın artık orada olmadığını keşfetmek için aceleyle oraya gider; ancak orada gömülü, içinde zengin, gümüşü bir cübbe bulunan bir kutu bulunur.

Prens Abé'nin arkadaşı ona cübbeyi gönderir ve Abé çok sevinir ama sonra efsaneye göre cübbenin ateşe her maruz kaldığında daha da parladığını hatırlar. Prenses Kaguya'ya sunmadan önce onu biraz daha parlak ve güzel hale getireceğini düşünerek bir mangal çağırır ve kaftanı içine atar, ancak dehşete düşmüş gözlerinin önünde kül olmasını izler. Yine de Abé bir açıdan memnundur: diğer talipler sahte hediyelerle Kaguya'yı kandırmaya çalışmış ve birer birer ortaya çıkarak prensesi büyük bir hayal kırıklığına uğratmışlardır. Abé en azından Kaguya'yı kandırmaya çalışıyormuş gibi görünmeyeceğini bilmekten memnundur. genç kadın üzerinde. Bunun yerine ona bir mektup yazarak, tüm çabalarına rağmen görevini tamamlayamadığını ve bu yüzden çekip gideceğini ve bir daha asla onun elini aramayacağını söyler.

Mektubu alan Prenses Kaguya, Prens Abé'nin dürüst biri olduğunu anlar ve onu yanına çağırmaya çalışır, ancak haberci geldiğinde Abé çoktan gitmiştir ve onu bir daha ne görür ne de duyar

Bu açıdan Maomao'nun Prens Abé'den daha şanslı olduğu anlaşılıyor. Ancak ateş sıçanı pelerininin fısıltıları çağlar boyunca, hatta çağdaş kurguya bile devam etti ve

Çağdaş kurgu hakkında ara sıra çevirmen notu. güzel!

Beşinci cilt için bize katıldığınız için teşekkürler. İyi eğlenceler, bol bol okuyun ve bir sonraki kitapta görüşmek üzere!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki
posta listemize kaydolun!

[Haber Bülteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak bu gibi serilerin son bölümlerini
okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 5 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2016

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2022 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC
j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan.

E-kitap baskısı 1.0: Mayıs 2022

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

